ՄԵՐ ՊԱՅՔԱՐԸ

ՀԱՎԱՏԱՄՔ՝
ՆՈՐ ԴԱՐԱՇՐՋԱՆԻ ՀԱՄԱՐ

Հայկ Նազարյան

ՄԵՐ ՊԱՅՔԱՐԸ

ՀԱՎԱՏԱՄՔ՝ ՆՈՐ ԴԱՐԱՇՐՋԱՆԻ ՀԱՄԱՐ

Հայկ Նազարյան

Երևան, Հայաստան

2025թ. – Երրորդ հրատարակություն

2024թ. – Երկրորդ հրատարակություն

2023թ. – Առաջին հրատարակություն

hosank.net

info@hosank.net

t.me/hosank

©Նազարյան Հայկ, 2025

Այս աշխատությունը նվիրում եմ 44-օրյա դավադիր պատերազմում զոհված հայ քաջերի ու նահատակված հերոսների անմահ հիշատակին։

Նրանց թափած արյունը իզուր չէր, քանի որ ինչպես պատմությունն է ցույց տալիս՝ պարտված ժողովուրդների մեջքին հասնող մտրակի հարվածները դառնում են վերելքի նոր ավետիսներ….

Բովանդակություն

Նախաբան…… 1

Հենասյուն 1 – Անկախ պետականություն…….. 4

Հենասյուն 2 – Քաղաքացիություն և ազգապահպանում……. 7

Հենասյուն 3 – Հոգևոր աշխարհայացք……..... 11

Հենասյուն 4 – Կառավարման համակարգ…… 17

Հենասյուն 5 – Բանկային և ֆինանսական համակարգ…….. 24

Հենասյուն 6 – Քաղաքական-տնտեսական համակարգ……. 26

Հենասյուն 7 – Արդյունաբերություն և գյուղատնտեսություն…… 32

Հենասյուն 8 – Գիտություն և տեխնոլոգիա……... 35

Հենասյուն 9 – Կրթություն և մեդիա…… 37

Հենասյուն 10 – Մշակույթ…… 40

Հենասյուն 11 – Առողջապահություն և բնապահպանություն……... 42

Հենասյուն 12 – Զինված ուժեր և ազգ-բանակ…… 45

Հենասյուն 13 – Մեր թշնամիները և նրանց օրակարգը…….. 50

Հենասյուն 14 – Հայրենադարձություն…… 55

Հենասյուն 15 – Արտաքին դիվանագիտություն……... 57

«Հոսանք»-ի խորհրդանիշն ու դրոշը…… 64

Վերջաբան…….. 66

«Հոսանք»-ի և նրա Առաջնորդի մասին…… 71

Ինչո՞ւ և ինչպե՞ս միանալ կամ աջակցել «Հոսանք»-ին…… 75

Նախաբան

Ամեն ազգ իր պատմության մեջ ունենում է օրհասական ու շրջադարձային ժամանակներ, և մենք կարծում ենք, որ հայ ազգը իր պատմության ամենաօրհասական, բայց նաև իր ամենաշրջադարձային ժամանակներն է ապրում: Ներկա գրեթե բոլոր իրադարձությունները մեզ ցույց են տալիս, որ Հայաստանը երբեք չի մտել միջազգային հակաարիական ուժերի «Համաշխարհային նոր աշխարհակարգի» ծրագրերի մեջ՝ որպես ինքնիշխան, անկախ և հզոր պետություն: Այն, կարծես թե միշտ խոչընդոտ է համարվել բոլոր առումներով: Մենք տեսանք, թե ինչպես 2020թ.-ի 44-օրյա դավադիր պատերազմի ժամանակ Արցախը դրվեց ռուս-թուրք-սիոնիստական դաշինքի զոհասեղանին, և սա մեզ համար պարզ է, որ Արցախի դեմ դավադրությունը ուղիղ դավադրություն էր հայկական անկախ պետականության դեմ, և դրա վերջնական նպատակը Հայոց ցեղասպանությունը ավարտին հասցնելն է: Այդ է պատճառը, որ մեր մեջքը կոտրելուց հետո հիմա նրանց աչքերը սևեռվել են մեր ողնաշար Սյունյաց աշխարհի վրա, քանի որ գիտեն՝ առանց Սյունիքի չի լինի Հայաստանը:

Բացի արտաքին վտանգներից՝ կան, իհարկե, անթիվ ներքի՛ն խնդիրներ, ինչպես, օրինակ, պետական ու բանկային կոռումպացված համակարգ, դավաճանական ու հակահայ իշխանություն, ժամանակավորապես հաշմանդամ դարձած բանակ և ազգին պառակտող ու շփոթեցնող հարյուրից ավել կուսակցություններ ու կազմակերպություններ, որոնց մեծ մասը օտարերկրյա հետախուզությունների գործակալներով լի են: Գրեթե բոլորը ծառայում են օտարերկրյա կամ այլ թշնամական շահերին, և նրանք, ովքեր այդպիսին չեն, միասնության անիմաստ և անբովանդակ կոչեր են անում՝ առանց իրենցից որևէ լուրջ բան ներկայացնելու: Մեր օրերում բոլոր մեծ կուսակցությունները առերևույթ գուցե միմյանց դեմ պայքարեն հասարակ ու չնչին հարցերի շուրջ, բայց կարևոր հարցերի շուրջ նրանք գրեթե միշտ ենթարկվում են նույն համակարգի տերերին: Սա առաջացնում է այժմյան ներքին քաղաքական խայտառակ թոհուբոհը, որի պատճառով այդ կուսակցություններն ու կազմակերպությունները հանրության լայն զանգվածներին վստահություն չեն ներշնչում: Ավելի կոպիտ ասած՝ զարշանք են ներշնչում:

Յուրաքանչյուր գիտակից մարդ կարողանում է պարզ տեսնել, որ ներկա պղծված քաղաքական ու հասարակական համակարգը, որը տիրում է Հայաստանում և ողջ քաղաքակիրթ աշխարհում, չի կարողանում անվտանգություն ապահովել, իմաստ տալ ու

երջանկություն բերել քաղաքացիների համար։ Դրա համար վստահ ենք, որ այն թղթե տնակի պես կտապալվի, բայց մենք պետք է ամեն ինչ անենք, որ այդ տապալման ընթացքում չտուժեն մեր ազգն ու հայրենիքը։

Շատերին թվում է, թե այլևս հնարավորություն չունենք հզորանալու, և անիմաստ է նույնիսկ մի բան փորձել կամ անել։ Դրան հետևում են անտարբերությունը և արտագաղթելու մտքերը, որոնք անդառնալի վնասներ են հասցնում մեր հայրենիքին։ Սակայն, մենք հավատում ենք, որ քանի դեռ հայ ազգը շունչ է քաշում, կարող է ոտքի կանգնել, եթե կա ոտքի կանգնելու երկաթե կամք։ Հայը աշխարհին բազմիցս իր բազկի ուժով ցույց է տվել, որ, երբ միասնական է լինում ու հույսը դնում միմիայն իր վրա, դառնում է անհաղթ։

Եթե մեր երազանքը ընդամենը անորոշ ցանկություն չէ, եթե մենք բացարձակապես նպատակադրված ենք այն ի կատար ածելու, ապա ոչինչ մեզ չի կարող կանգնեցնել։ Հասկանում ենք, որ առայժմ մեր ցեղի հոգին ժամանակավորապես քնած է, բայց դա երկար չի տևելու։ Ցեղի հոգին վաղ թե ուշ կզարթնի և կցնցի ողջ աշխարհը։ Համոզված ենք, որ լուսահոգի Սպարապետ Վազգեն Սարգսյանն էլ էր դրան հավատում, երբ ասում էր՝ «21-րդ դարը, անկասկա՛ծ, մերն է լինելու»։

Այն ամբողջ տառապանքի ու քաոսի սերմերը, որոնց պտուղները քաղում ենք այսօր, շատ վաղուց են ցանվել։ Գիտակցում ենք, որ այն ամենը, ինչ մեր դեմ արվել է դարեր շարունակ՝ մեզ պառակտված պահելու համար, ունենալու է հուժկու հակազդում, քանի որ մեխանիկայի երրորդ օրենքը մեզ հուշում է՝ ամեն ազդում ունի հավասար և հակառակ հակազդում։

Այդ պառակտման հակազդումը հենց հոսանքն է՝ մասնիկների ուղղորդված շարժումը, որը կարգ ու կանոնի նախադրյալն է։ Առանց հոսանքի՝ չեն կարող լինել համախմբում և քաղաքական ու հասարակական համաձայնություն։ Մեր թշնամիները որքան էլ ուզեն, չեն կարող մեզ պառակտել, եթե մեր մեջ լինի համախմբող գաղափարական հոսանք։ Հիմա ապատեղեկատվական հեղեղի պատճառով հասարակության մեջ գագաթնակետին է հասել խառնաշփոթը, պառակտումը և քաոսը, դրա համար, առավել քան երբևէ, մեր ազգին պետք է այդ համախմբման հոսանքը։

Եթե ազգի մտավորականությունը գաղափարապես ճիշտ ուղու վրա դրվի, ժողովրդի մնացած մասն էլ կհետևի, և միասնությունը ինքնըստինքյան կհաջողվի։ Նորաստեղծ ցեղակրոն շարժման՝ «Հոսանք»-ի առաքելությունը ազգին հենց այդ ճիշտ ուղու վրա դնելն է՝ ճշմարտությունը քարոզելով ու ազգանպաստ գործողություններ կատարելով։ Եթե ազգովի նույն կամքը չունենանք, չենք կարող հոսանքը ստեղծել, որը անհրաժեշտ է մեր ազգի միասնության համար։ Մեր պայքարում մեր կամքը պետք է լինի մեր ազգի հավաքական կամքի արտացոլումը։ Հետևաբար, մեր գլխավոր նշանաբաններից մեկն է՝ «Մեկ Ազգ, Մեկ Պետություն, Մեկ Կամք»։

Տեսնում ենք աշխարհում ահագնացող անկայուն վիճակը, որից բնավ լավ հոտ չի գալիս։ Այդ ամենը կանխատեսելով՝ հավատում ենք, որ մի նոր դարաշրջան է բացվելու մարդկության համար, հատկապես՝ արիական ցեղի համար, և այդ է պատճառը, որ գրվել է մի նոր քաղաքական ծրագիր, մի նոր հավատամք, որը բովանդակությամբ ու էությամբ տարբերվում է Հայաստանում առկա մյուս բոլոր քաղաքական ծրագրերից, իսկ «Հոսանք»-ը բովանդակությամբ ու էությամբ՝ մյուս քաղաքական շարժումներից։ «Հոսանք»-ը ժամանակավոր նպատակով անփութորեն չի հիմնադրվել, որպեսզի իր հայրենակիցներին խաբելով ու կեղծ հույսեր տալով իշխանության գա, ինչպես տեսնում ենք մյուս կարճատես ու գաղափարապես սին քաղաքական կազմակերպությունների մոտ։ Ոչ էլ այն միտումով

է հիմնադրվել, որ դրոշակ ծածանելով՝ անկապ ու դատարկ հայրենասիրական կոչեր անի։ «Հոսանք»-ը հիմնադրվել է այն հեռատես նպատակով ու տեսլականով, որ կարողանա նոր դարաշրջանի համար Հայաստանում նոր գաղափարներ ներկայացնել ու առաջ տանել։ Այդ գաղափարներն էլ այս հավատամքում ներկայացվել են աքսիոմատիկ ձևով՝ էվկլիդական տրամաբանությամբ ու հերթականությամբ։ Շատերն են խոսում ազգային պետություն կերտելու մասին, բայց գրեթե ոչ ոք հստակ չի նշում, թե ինչպիսին պետք է լինի այդ ազգային պետությունը։ Չեն նշում, որովհետև իրականում չեն էլ կարողանում պատկերացնել։ Չունեն տեսլական և զուրկ են տրամաբանությունից և երևակայությունից, սակայն մեզ համար չկան այդ խնդիրները։

Հետևյալ տասնհինգ հենասյունները ամենակարևոր կետերն են, որոնց մասին մենք պետք է ճիշտ դիրքորոշում ունենանք, և որոնց գաղափարների վրա կկառուցվի ապագա ամուր ու հաղթող հայ-արիական պետությունը։ Բոլոր հենասյուններում մեր գաղափարները իրար լրացնում են։ Պետք է մեր շարժման գաղափարական հիմքը ամուր կառուցվի, և տեսլականը ջրի պես ջինջ լինի, որպեսզի շարժումը անպարտելի դառնա։

Հենասյուն 1

Անկախ պետականություն

Հայաստանի ինքնիշխանությունն ու անկախությունը պետք է ամեն գնով պահպանվի, և դա երբեք չպետք է զիջենք՝ դառնալով ինչ-որ գերտերության գաղութ կամ ընդամենը տարանցիկ երկիր: Մեր նպատակն է հայ ազգի համախմբումը հզոր հայկական պետության մեջ, որը ապագայում կընդգրկի ողջ Արցախն ու մեր լեռնաշխարհի մյուս հողերը: Սակայն, անկախ պետականության պահպանումը ոչ այնքան նպատակ է, որքան լավագույն միջոց, որով կարող ենք երաշխավորել մեր ազգի ու հայրենիքի շարունակական գոյությունն ու զարգացումը:

Անկախությունը մեզ համար սրբություն է, իսկ պետականությունը՝ գերագույն արժեք, որը ազգին օղակի պես իր հայրենիքի հետ է կապում: Պետությունը անոթ է, որի պարունակությունը ազգն է, և այդ անոթը կարող է իմաստ ունենալ, եթե կարողանա պահպանել և պաշտպանել իր ներսում գտնվող նյութը, հետևաբար՝ պետությունը պարտավոր է ծառայել ազգին ու առաջ տանել հայրենիքի շահերը: Ահա մեր սուրբ երրորդությունը՝ «Ազգ, Հայրենիք, Պետություն»:

Երբ թերթում ենք հայոց պատմության էջերը, մեզ պարզ է դառնում մեկ կարևոր բան, որ մեր ազգի ողջ պատմությունը անկախ պետականություն ձեռք բերելու ու պահպանելու պայքար է: Իրականում դա բոլոր ազգերի պատմությունն է, բայց կարծես թե մեր պարագայում դա ավելի ակնհայտ է, որովհետև մենք աշխարհի ամենահին ազգերից մեկն ենք ու բազմաթիվ անգամ կորցրել և նորից ձեռք ենք բերել մեր անկախ պետականությունը: Մենք շատ արյուն ենք թափել այդ անկախությունը կորցնելու և նորից ձեռք բերելու ժամանակ: Առհասարակ ամեն ազգի անկախության ծառը ջրվում է իր հերոսների ու իր թշնամիների արյամբ:

Աշխարհում կան հազարավոր ազգություններ, որոնք անընդհատ պայքար են մղում մի բուռ հող ունենալու և այդ մի բուռ հողի վրա անկախ պետականութուն կերտելու համար: Աշխարհը գործում է «մեկ արյուն՝ մեկ հողի» սկզբունքով: Դա նշանակում է, որ հողից ավելի կարևոր ռեսուրս չկա այս աշխարհում, ու միայն ուժեղներն են արժանի հող ունենալուն, հատկապես՝ մեր լեռնաշխարհի նման դրախտավայր ու բերրի հող: Որքան շուտ գիտակցենք այս աքսիոմատիկ ճշմարտությունը, այնքան ավելի լավ կլինի մեզ և մեր ապագա սերունդների համար:

Մենք այս պահին կանգնած ենք մեր անկախությունը կորցնելու եզրագծին, և մենք մեր մեջ տոկունություն պիտի գտնենք, որ վճռական պայքար մղենք այն բոլոր ուժերի դեմ, որոնք մեզ հասցրել են այս եզրագծին:

Եթե կան մարդիկ, որոնք միամտաբար կարծում են, որ, եթե Հայաստանը իր անկախությունը զիջելով ինչ-որ գլոբալիստական միություն մտնի, մենք իբր «ավելի լավ ենք ապրելու» ու «ավելի ապահով ենք լինելու», ապա չարաչար սխալվում են: Մեր այս նվաստացած պահին հայրենիքի ներսից ու դրսից թշնամական քարոզչությունը մեզ ուզում է համոզել և մեզ ներարկել այն, որ արդեն անիմաստ է պայքարելը, ու պիտի միանգամից ընդունենք «անխուսափելին»: Նրանք ուզում են մեր մեջ կոտրել պայքարելու ոգին, որը մեծ մասամբ հաջողվել է մեր հասարակության փոքրոգիների մոտ, որպեսզի առանց որևէ պայքարի՝ մենք սկուտեղի վրա մեր անկախ պետականությունը հանձնենք ինչ-որ գերտերության:

Դրանից մեր կյանքը միայն վատթարանալու է, քանի որ նման ձևով հանձնվելը

հետագայում միայն ավելի շատ խնդիրներ է բերելու: Մենք կկորցնենք մեր արժանապատվությունը, պատիվը և մեր հանդեպ հարգանքը, որից հետո աջ ու ձախ կօգտագործվենք բոլորի կողմից: Նա, ով իր անկախությունն ու ազատությունը զիջում է իբր ավելի լավ ու ապահով կյանքի համար, արժանի չէ ո՛չ առաջինին, ո՛չ էլ երկրորդին, և իրականում չի էլ ունենա դրանցից որևէ մեկը: Ավելի կենցաղային ձևով ասած՝ երբ մարդիկ ընտրում են մի կտոր հացի ու ազատության միջև, նրանք վերջում երկուսն էլ կորցնում են:

Սակայն, մեր ազգի մեջ դեռ կան խոհեմ, արժանապատիվ ու ազատատենչ հայորդիներ, որոնց համար անկախ պետականությունը սրբություն է, և խորը գիտակցում են նրա արժեքը: Մենք հինգ հազար տարուց ավել չենք ապրել, պայքարել ու արյուն թափելով մարտնչել մարդկության հորդաների դեմ, որպեսզի տրոյական ձիու պես մի խումբ հակահայ օտարերկրյա գործակալներ ներսից մեր երկիրը կործանելով՝ թերթեն մեր պատմության վերջին էջը: Մեր պատմությունը ապացույց է այն տիեզերական օրենքի, որ մի ազգ, որ չի ուզում մեռնել, չի մեռնում:

Եթե վաղ անցյալում եղել ենք հզոր պետություն, նշանակում է մեր գենի մեջ կրկին այդպիսին դառնալու ներուժը ունենք, ուղղակի մեզ մնում է կապ հաստատել այդ ուժի հետ: Մեր երակներում դեռ հոսում է Հայկ Նահապետի, Արգիշտիի, Տիգրան Մեծի, Պապ թագավորի, Աշոտ Երկաթի, Դավիթ Բեկի, Անդրանիկի և Մոնթե Մելքոնյանի արյունը: Հայ ազգի բոլոր հերոսների կատարած սխրանքները մեզ ոգևորում ու քաջալերում են, որ շարունակենք նրանց գործը՝ հանուն մեր ապագա սերունդների, հետևաբար՝ մենք իրավունք չունենք ձախողելու:

1991թ.-ին մենք թղթով վերականգնեցինք մեր անկախությունը, բայց Կրեմլի ու հայ գործակալների պատճառով մենք իրականում ընդամենը հետսովետական հանրապետություն կառուցեցինք, քանի որ ընդամենը պատճենեցինք ռուսական պետության ու բանակի նախագիծը՝ մերը կերտելու փոխարեն: Դրա համար պետք է այս կոպիտ սխալը շտկվի, որպեսզի մենք կերտենք իրապես անկախ հայկական պետություն՝ հայկական հոգեբանությամբ, հայկական մտածելակերպով և հայկական ոգով, որը համապատասխան կլինի մեր հայ ազգի դարավոր փորձերին ու էությանը:

Մենք այդ դե յուրեն պիտի դե ֆակտո դարձնենք՝ մեր ինքնիշխանությունը ամրապնդելով, քանի որ մեր ինքնիշխանությունից կբխի մեր անկախությունը, և մեր անկախությունից վերջապես կբխի մեր ազատությունը: Այնպիսի ազատություն, որ մենք կարողանանք մեր ճակատագրի կերտողներն ու վարպետները լինել:

Պետություն ունենալը մեզ համար ամենակարևոր բանն է, հետևաբար՝ պետք է արգելվի ամեն տեսակ քարոզչությունը, որը սպառնալիք է մեր անկախությանը և պետք է խստիվ դատվեն նման քարոզչություն անողները: Պետք է մեր աշխատանքով ու զոհաբերություններով մեր քաղաքացիների մեջ հավատ ներշնչենք, որ մենք ոչ միայն կարող ենք իրապես պահել մեր անկախությունը, այլև կարող ենք այն, հզոր պետություն կերտելով, ամրապնդել, եթե մեր ողջ ոգով պայքարենք այդ նպատակի համար: Եթե մենք զոհաբերություններ չկատարենք այս նպատակի համար, ապա այս նպատակը կզոհաբերվի մեր տկարության պատճառով:

Հողից ու անկախ պետականությունից ավելի բարձր արժեք չկա ցանկացած ազգի համար: Առանց հողի՝ հայրենիքի և պետության, ազգը չի կարող այս աշխարհում իր կամքը թելադրել, դրա համար ազգայնականը չի կարող հայրենասեր չլինել, ինչպես հայրենասերը չի կարող ազգայնական չլինել: Մի թիզ հող մեզ համար չի կարելի փոխանակել նույնիսկ տոննաներով ոսկու հետ: Յուրաքանչյուր քաղաքացի պիտի խորը գիտակցի, որ իր տունը սահմանափակված չէ իր չորս պատերով, այլ՝ իր հայրենիքի

սահմաններով, և ամեն ծառ, գետ, սար կամ լիճ իր տան մի մասն է:

Միայն այդ գիտակցությամբ քաղաքացին կիմանա, որ իր տունը սկսում է սահմանի յուրաքանչյուր դիրքից, և այդ դիրքը պարտավոր է պաշտպանել, ինչպես կպաշտպանի իր սեփական տունը: Այսպես կարելի է ոչնչացնել մեր ազգի մեջ աղետալի ու պառակտող գավառամիտ հայրենասիրությունը և պետականամետ սերունդ մեծացնել:

Մեր անկախ պետականությունը մեր աչքի լույսի պես պիտի պահպանենք, քանի որ, եթե այս անգամ կորցնենք, կկորցնենք վերջնականապես՝ այլևս հնարավորություն չունենալով այն նորից վերականգնելու: Հետևաբար՝ մեր պետականամետ նշանաբանն է՝ «Հանուն պետականության՝ նժդեհաբար»:

Հենապյուն 2

Քաղաքացիություն և ազգապահպանում

Անկախ պետության համար գլխավոր հարստությունը արժանապատիվ քաղաքացին է, ով իր պետության հանդեպ ունի անձնական մեծ պատասխանատվության գիտակցում: Յուրաքանչյուր քաղաքացի նաև պետության մի մասնիկն է ու ներկայացուցիչը, հետևաբար՝ Հայոց պետության լիիրավ քաղաքացին կարող է լինել միայն նա, ով ունի հայ-արիական արյուն: Քաղաքացիություն շնորհելու ճիշտ ընթացակարգը չափազանց կարևոր է ու հայապահպանության հիմքն է, քանի որ դա է որոշում մեր արյան մաքրության մակարդակը, որը իր հերթին որոշում է մեր հայրենիքի ժողովրդագրությունը: Հետևաբար՝ մեր կարգախոսներից մեկն է՝ «Հայաստանը՝ հայերին», այսինքն՝ Հայաստանի ճնշող մեծամասնությունը բաղկացած կլինի հայերից, ու Հայաստանի պետականությունը նախ և առաջ կծառայի բացառապես հայ ազգի շահերին: Սա ամենևին չի նշանակում, որ թշնամանք է տածվելու Հայաստանում ապրող փոքրամասնությունների, ինչպես օրինակ՝ հայ հասարակության մեջ ինտեգրված քուրդերի կամ եզդիների հանդեպ: Նրանք կշարունակեն Հայաստանի լիիրավ քաղաքացի լինել: Դեմ չենք Հայաստանում ապրող այլ սպիտակ (եվրոպացի/արիացի) փոքրամասնություններին, և նրանք կարող են շարունակել ապրել Հայաստանում ու դառնալ քաղաքացի, եթե հավատարմության երդում տան Հայաստանին ու Հայոց պետությանը, և ծառայեն Հայոց բանակում, իսկ ոչ-սպիտակները Հայաստան կարող են գալ միայն ժամանակավոր հյուրի կարգավիճակով՝ հետևելով օտարերկրացիների մասին օրենքի պահանջներին: Բացառիկ ոչ-սպիտակները, ովքեր չափազանց օգուտ են տվել մեր պետությանը կամ հերոսություն են գործել մեր հայրենիքի համար, կդառնան պատվավոր քաղաքացիներ և իրենց ընտանիքների հետ Հայաստանում ապրելու իրավունք կունենան: Ովքեր չեն ծնվել Հայաստանում, բայց բավարարում են այս բոլոր որակավորումներին, քաղաքացիություն ստանալուց առաջ պետք է գոնե հինգ տարի բնակված լինեն Հայաստանում:

Իր ազգի ապագայի մասին մտածող ամեն պետություն պիտի մտածի իր երկրի ժողովրդագրության մասին և պարտավոր է պաշտպանել իր սահմանները ոչ միայն ռազմական տեսանկյունից, այլև՝ քաղաքացիական տեսանկյունից: Մենք դեմ ենք ոչ միայն Հայաստանի թրքացմանը, այլև՝ Հայաստանի պղտորմանը տարբեր տեսակ օտար ոչ-սպիտակ ցեղերով: Հետևաբար՝ բոլոր ոչ-սպիտակ ներգաղթյալների հոսքը Հայաստան անհապաղ պետք է կասեցվի, և նրանք, ովքեր արդեն Հայաստանում բնակվում են, պիտի խաղաղ ու մարդասիրական ձևով արտաքսվեն մեր հայրենիքից: Դա ոչ միայն օգուտ կտա մեր երկրին, այլև՝ այդ ներգաղթյալների երկրներին, որովհետև այդ արտագաղթերի պատճառով իրենց երկրներից դուրս են գալիս բժիշկներ, գիտնականներ և այլ մասնագետներ, որոնց կարիքը ունեն հենց իրենց երկրները:

Ցավոք, 1945թ.-ից ի վեր ցեղերի ուսումնասիրությունը տաբու է դարձել ողջ արիական աշխարհում, որի արդյունքում շատերի մոտ ցեղային հարցերում խառնաշփոթ է առաջացել, և մենք այս պահին շատ չենք կարող ծավալվել. դրա համար մենք «արիացի» ու «սպիտակ» բառերը փոխարինաբար ենք կիրառում, որպեսզի մարդիկ հասկանան դրանց նույնությունը: Ամեն դեպքում ապագայում կունենանք այնպիսի գիտություն, որով բավականին հեշտությամբ կկարողանանք ըստ ռասայի գնահատել պոտենցիալ քաղաքացիներին, որպեսզի ճիշտ օրենքներ սահմանվեն ու ճիշտ որոշումներ կայացվեն

քաղաքացիության հարցերում:

Ոչ-սպիտակ ներգաղթյալների համար դարպաս բացողները պետք է խստիվ դատվեն ու պատժվեն: Օրենսդրությամբ կարգելվեն սպիտակների ու ոչ-սպիտակների միջև խառը ամուսնությունները: Օրենքով կդատվեն ու կպատժվեն նաև նրանք, ովքեր քարոզում են բազմամշակութայնություն և խառը ամուսնություններ, որին մենք բացահայտ դեմ ենք, քանի որ դրանք ոչնչացնում են բնության մեջ գոյություն ունեցող բազմազանությունը:

Մենք առաջնորդվում ենք այն սկզբունքով, որ լավ սահմանները ստեղծում են լավ հարևաններ, և ամեն մեկը իր տունը պիտի պահի: Պնդում ենք, որ ամեն մեկս միայն մեր ազգին ծառայելով՝ կարող ենք ծառայել ընդհանուր մարդկությանը ու դատապարտում ենք «հավասարություն» քարոզող կեղծ մարդասիրությունը: Ընդհանրապես զավեշտալի ենք համարում «հավասարություն» հասկացությունը, քանի որ աշխարհում ու բնության մեջ չկա ոչ մի հավասարություն: Նման կեղծ գաղափարներ քարոզելը մարդկանց խաբելու ու մոլորեցնելու համար է միայն:

Հայաստանը Բաբելոնի վերածելու ո՛չ մտադրություն ունենք, ո՛չ էլ՝ ցանկություն: Մեզ պետք չէ ստրկական դասակարգ՝ էժան աշխատուժով քողարկված, քանի որ մենք, մեր թևքերը քշտելով, պիտի անցնենք գործի և մեր սեփական ուժերով շենացնենք մեր երկիրը: Մենք պիտի մեր կոյուղիները մաքրենք, մեր աղբը հանենք, մեր շենքերը կառուցենք, մեր բեռնատարները վարենք, մեր ասֆալտը փռենք, մեր հողերը մշակենք՝ առանց այլ ազգերից կախված լինելու, քանի որ դրանք չանելով՝ հետագայում մենք ինքներս մեզ ենք ստրկացնելու, որովհետև կախված ենք լինելու ոչ-սպիտակներից: Մեր սեփական ուժերով ամրոցի նման կկառուցենք և պալատի պես կշենացնենք մեր երկիրը:

Արյան մաքրության պահպանումը չափազանց կարևոր է մեզ համար, որովհետև, երբ բարձր ցեղը խառնվում է ավելի ցածր ցեղի հետ, արդյունքում բարձր ցեղը իջնում է ցածր ցեղի մակարդակին՝ կորցնելով բարձր ցեղի հզորությունը: Պատմության մեջ մշակույթների և քաղաքակրթությունների վերացման թիվ մեկ պատճառը ոչ թե պատերազմներն են եղել, այլ՝ արյան պղտորումը, որին հետևել է նաև հասարակության դեգրադացիան:

Մարդկությունը բաժանված է մատների վրա հաշվվող մի քանի ցեղի, որի ամենագեղեցիկ, ամենահզոր, ամենաստեղծագործ ցեղը սպիտակ ցեղն է, որի գիտական անունը Արմենոիդ է (և ոչ՝ արհեստածին «կովկասոիդ» անվանումը): Արիական ցեղը ի սկզբանե բաղկացած է եղել հանճարեղ գիտնականներից, հետազոտողներից, ռազմիկներից, արվեստագետներից, ճարտարապետներից, կառուցողներից, իմաստասերներից և նվաճողներից: Մյուս բոլոր ցեղերի ստեղծած մշակույթներն ու քաղաքակրթությունները պարզապես անհամեմատելի են արիական բարձր մշակույթի ու քաղաքակրթության հետ:

Մեր հայ ազգը պատկանում է մյուս բոլոր ցեղերի մեջ փոքրամասնություն կազմող այս սպիտակ ցեղին, որը այս պահի դրությամբ ամենավտանգված ցեղն է աշխարհում, և սա կարող ենք հիմնավորել բազմաթիվ վիճակագրական փաստերով: Վիճակագրությունը ցույց է տալիս, որ, եթե այսպես շարունակվի, 20 տարում սպիտակները իրենց երկրներում կդառնան փոքրամասնություն: Սա պարզապես ապշեցուցիչ փաստ է, որը պետք է շատ լուրջ ընդունվի: Աշխարհում կա գրեթե 8 միլիարդ մարդ, և այդ 8 միլիարդից ընդամենը 500 միլիոնն է սպիտակ, ու հետզհետե այդ թիվը նվազում է ցածր ծնելիության ու խառը ամուսնությունների պատճառով, մինչդեռ ոչ-սպիտակների թիվը օրըստորե աճում է, ու աճում է նաև բազմաթիվ սպիտակ երկրներում՝ արագացնելով կործանարար խառը

ամուսնությունների քանակը։ Սա, կարճ ասած, աղետալի է ոչ միայն սպիտակ ցեղի համար, այլև մարդկության համար, որովհետև, եթե սպիտակ ցեղի ջահը մարի այս աշխարհում, մարդկությունը չափազանց կտուժի ու Երկիր մոլորակը հավերժ կսուզվի խավարի մեջ։ Սա պարզապես չենք կարող թույլ տալ, հետևաբար՝ սա այնպիսի հարց է, որում բացարձակապես չենք կարող զիջել։ Արիական ցեղը մարդկության առաջընթացի գլխավոր ցեղն է, և մենք՝ հայերս՝ որպես այդ գլխավոր ցեղի արմատական ազգը, մեծ պարտականություն ունենք արիական արյունը անաղարտ պահելու ու կանխելու արիական ցեղի ոչնչացումը։

Սակայն, ոչ միայն մեր ծնելիության տոկոսն է նվազել, այլև՝ մեր ցեղակիցների գենետիկ որակը, որը ևս բացասաբար է անդրադարձել մեր քաղաքակրթության վրա։ Հետևաբար՝ ազգապահպանման հիմքում նաև մեր ազգի գենետիկ որակի բարելավումն է։ Այս քայլը չենք կարող անտեսել, որովհետև, ցավոք, դարերի ընթացքում պետականություն չունենալու և շատ տարբեր տեսակ ոչ-սպիտակ ցեղերի հետ շփվելու արդյունքում չափազանց վատթարացել է մեր գենետիկ առողջությունը, և կարծում ենք՝ ցանկացած արժանապատիվ հայորդու համար այս պնդումը անակնկալ չպետք է լինի, երբ նա տեսնի մեր հասարակության դեգրադացման աստիճանը։ Արիական ազգերի դեգրադացման պատճառը, իհարկե, նաև միջազգային սիոնիստական մեդիան է, որն առնվազն հարյուր տարի է՝ տարբեր տեսակ գաղափարական թույներով վարակել է մեր հասարակությանը. գաղափարական թույները, ինչպես օրինակ, ֆեմինիզմն ու բազմամշակութայնությունը, որոնք նպաստել են ազգի լավ տարրերի նվազեցմանը՝ միաժամանակ վատ տարրերը շատացնելով։

Չափազանց հարմարավետ ու անբնական ապրելակերպն էլ փափկամորթ ու վախկոտ է դարձրել միլիոնավոր մարդկանց։ Հնագույն աշխարհում, երբ մարդիկ ավելի մոտ էին ապրում բնության դաժան պայմաններին, բնությունը ինքնըստինքյան կատարում էր բնական ընտրությունը, բայց այս ժամանակակից դարում կտրվել ենք բնությունից և իր բնական ընտրությունից։ Մի խոսքով՝ մենք դարերով գնացել ենք բնության գործընթացի դեմ, և հիմա տուժում ենք դրա պատճառով, հետևաբար՝ պետք է շտկենք այս ամենը ուղիղ և գիտական միջամտությամբ։ Եթե կարող ենք հատուկ ձևով բազմացնել ավելի որակյալ կենդանիներ, ինչո՞ւ մարդկանց հանդեպ չենք կարող նույնը անել։

Արդեն նշվեց, թե ինչպես կարող ենք կանխել ժողովրդագրական վերջնական կործանումը, սակայն գենետիկ որակի շարունակական վատթարացումը այս ժամանակակից դարում կարող ենք կասեցնել ու շտկել եվգենիկայի (կամ ցեղային հիգիենայի) սկզբունքները կիրառելով, որը պարզապես բնակչության բազմացման վերահսկումն է, և մեր դեպքում, բնականաբար, այդ վերահսկումը կնպաստի ազգի որակի բարելավմանը։ Պետք է, օրինակ, գենետիկապես ամենաորակյալ ու ամենաառողջ զույգերը ամեն ինչով աջակցվեն ու խրախուսվեն, որ շատ երեխաներ ունենան, իսկ վատառողջ զույգերը շատ չունենան։ Պետական խոշոր նպաստներ պետք է ստանան առողջ զույգերի բազմազավակ ընտանիքները։ Նաև պիտի արգելվի ու դատապարտվի առողջ զույգերի դեպքում հղիության արհեստական ընդհատումը։

Ազգային պետական մեդիան պիտի փառաբանի, իսկ պետությունը՝ պարգևատրի այն առողջ զույգերին, որոնք ունենում են չորսից ավել երեխաներ։ Սրան զուգահեռ՝ ծայրահեղ դեպքերում, պետք է ստերջացվեն հոգեկան ու ֆիզիկական հիվանդություն ունեցողները, եթե մասնագետ բժիշկներից պարզվի, որ նրանց ծանր հիվանդությունը ժառանգական է, որպեսզի նրանք իրենց վատ գենետիկան չփոխանցեն հաջորդ սերունդներին։ Տվյալ ծայրահեղ դեպքում այդ մարդը կշարունակի նորմալ ապրել,

հարաբերություններ ունենալ և նույնիսկ ամուսնանալ, բայց ոչ՝ երեխաներ ունենալ։ Մարդիկ պետք է գիտակցեն, որ երեխա ունենալը ոչ թե իրավունք է, այլ՝ արտոնություն։ Կլինեն մարդիկ, որոնք այս մոտեցումը ծայրահեղ կհամարեն, բայց մենք կարծում ենք՝ ծայրահեղական, եսասիրական ու անպատասխանատու է՝ թողնել, որ գենետիկապես վատառողջ մարդիկ ու հոգեկան հիվանդները բազմանան և իրենց երեխաները տառապեն այդ նույն թերություններով։ Եվգենիկայով մենք մեր արյունը հնարավորինս զերծ կպահենք ռասայապես անլիարժեքներից։

Այսպիսով՝ մենք կարող ենք չափազանց բարելավել մեր գենետիկ որակը ընդամենը մի քանի սերնդում, և նման սկզբունքները օրենք դարձնելով՝ մենք, ցեղային ճգնաժամ ունենալու փոխարեն, կունենանք բազմազավակ առողջ ընտանիքներից բաղկացած որակյալ ազգ։ Առանց ամուր ու առողջ ընտանիքների՝ չի կարող լինել ամուր ու առողջ հասարակություն, քանի որ ընտանիքը ցանկացած հասարակության միջուկն է։ Սա լինելու ու շատանալու անհերքելի երաշխիքն է։

Ոչ մի առողջ հասարակություն չի կարող, բնության օրենքները խախտելով, բազմամշակութային լինել։ Առողջ հասարակությունը միմիայն կարող է միատարր լինել, որի քաղաքացիները կունենան քիչ թե շատ նույն լեզուն, նույն պատմությունը, նույն մշակույթը, նույն արժեհամակարգը և նույն գենետիկան։ Միայն միատարր հասարակության մեջ ապրելու դեպքում անհատը կսիրի իր հասարակությունը և կզգա, որ ինքն ավելի մեծ բանի հետ է կապված՝ պատասխանատվություն զգալով այդ հասարակության հանդեպ։ Միատարր հասարակությունները միանշանակ ավելի շատ սեր, խաղաղություն և համերաշխություն են ունենում, քան բազմամշակութային հասարակությունները։ Բազմամշակութայնությունը ու ոչ-սպիտակների ներգաղթի վտանգը գուցե այս պահին այդքան մեծ սպառնալիք չեն մեր հայրենիքի համար, որքան, օրինակ, Եվրոպայում, ԱՄՆ-ում ու Ավստրալիայում է, բայց մենք պիտի նրանց սխալներից սովորենք ու այժմյանից նման վտանգների, այսպես ասած, «քոքը կտրենք»։ Եթե հիմա հանդուրժենք ոչ-սպիտակների ներգաղթը Հայաստան, վաղը կհանդուրժենք թուրքերի ներգաղթը՝ նպաստելով Հայաստանի թրքացմանը։

Պետությունը պետք է ապահովի և խթանի ծնելիության աճը. աճ, որը ընդհանուր առմամբ դրական ազդեցություն կունենա հասարակության համար, և առանց այսպիսի ռասայական սկզբունքների կիրառման՝ ողջ արիական քաղաքակրթությունը կգնա արյան պղտորման ու ժողովրդագրական ոչնչացման, որոնք ամեն գնով պետք է կանխվեն։ Եթե մեր թշնամիները մեզ հազարներով սպանեն, մեր քաղաքները ոչնչացնեն ու գրավեն մեր հողերը, մենք կարող ենք նոր սերունդներ ծնել, քաղաքները նորից կառուցել և մեր հողերը նորից ազատագրել, սակայն մենք չենք կարող պղծված արյունը մաքրել։ Եթե արյունը աղտոտված է այլ ցեղերի հետ խառնվելու պատճառով, այն չի կարող նորից մաքրվել։

Մենք կարող ենք արիական, արժանապատիվ ու բարձր որակի պետութուն ունենալ միայն արիական, արժանապատիվ ու բարձր դասի քաղաքացիներ ունենալու դեպքում, բայց դա կլինի միայն այն ժամանակ, երբ պետությունը իր օրենքներով երաշխավորի, որ իր ամենալավ զավակները շատանան ու զարգանան՝ հայրենիքի համար դառնալով արժանի քաղաքացիներ։

Հենապյուն 3

Հոգևոր աշխարհայացք

Ցանկացած քաղաքական շարժում հաջողության հասնելու ու երկարատև դրական արդյունք տալու համար պետք է ունենա ամուր գաղափարախոսություն ու հոգևոր աշխարհայացք, հետևաբար՝ մենք հավատում ենք, որ ցեղակրոնությունը հենց այդ գաղափարախոսությունն է, որի անվերապահ կրողներն ու դավանողներն ենք մենք: Դատապարտված է այն քաղաքական շարժումը, որը միայն նյութական հիմքեր ունի և զերծ է հոգևորից, քանի որ մեր, այսպես ասած, նյութական իրականությունը բխում է մեր հոգևորի բովանդակությունից: Մենք նաև հավատում ենք, որ մեր ազգի համախմբումը ու համերաշխությունը կարող է լինել միայն ցեղակրոնության գաղափարների շուրջ:

Եթե ուզում ենք իսկապես լուծել մեր հայրենիքի խնդիրները, նախ պետք է լավ հասկանանք դրանք, որոնք միայն քաղաքական ոլորտին չեն բնորոշ, այլ համատարած են մեր ողջ հասարակության մեջ: Քաղաքական խնդիրները ընդամենը մեր հոգևոր աշխարհում գտնվող խնդիրների արտացոլանքն են: Այդ է պատճառը, որ ազգին համախմբել ցանկացող յուրաքանչյուր քաղաքական շարժում նախ և առաջ պետք է ունենա հոգևոր բնույթ և հիմք՝ ճշգրիտ գիտություններով հիմնավորված:

Դարեր շարունակ արհեստականորեն թշնամանք է սերմանվել գիտնականների ու հոգևորականների կամ մոգերի միջև, բայց մենք ոչ թե կարծում ենք, որ հոգևորը և գիտությունը իրարամերժ են, այլ վստահ ենք, որ շատ բնական ձևով իրար համապատասխան են: Նմանապես կարծում ենք, որ արարչագործությունն ու էվոլուցիան էլ իրար լրացնում են՝ հակասելու փոխարեն: Այսինքն՝ Արարիչը արարել է մարդկության ցեղերին և տարբեր կենդանիների, որոնք ժամանակի ընթացքում զգալի փոփոխություններ են կրել: Հարկավոր է այստեղ նշել, որ հոգևորականը նա չէ, ով ընդամենը աղոթքներ է արտասանում և ծիսակարգեր կատարում: Հոգևորականը շատ բարձր գիտակցություն ունեցող մարդն է, ով սանձահարել է էգոն և խորությամբ հասկացել է այս կյանքի իմաստը: Սրանից նաև հետևում է այն փաստը, որ միայն ազգային գաղափարներ կրող մարդը կարող է հոգևոր լինել, քանի որ միայն նման գաղափարներով ապրող մարդը կարող է իսկապես իմաստալից կյանքով ապրել: Արյունը և հոգևորը չենք կարող իրարից տարանջատել, որովհետև հոգևոր կյանքը բխում է արյունից:

Խորը հավատ ունենալը, որը հիմնված է ճշմարտության վրա, չափազանց կարևոր է, որովհետև մեր ներքին հավատից բխած մտքերով ստեղծում ենք մեր իրականությունը, քանի որ իրականությունը օբյեկտիվության ու սուբյեկտիվության համադրությունն է: Օբյեկտիվ փաստեր կան, որոնք չեն կարող փոխվել, ինչպես, օրինակ, կատարված պատմական դեպքերը, բայց մենք մեր սուբյեկտիվ համոզմունքներով ու գործողություններով կարող ենք նոր պատմություն ստեղծել, որոնք կարող են կա՛մ դրական լինել, կա՛մ բացասական, և դա կախված կլինի նրանից, թե ինչպիսին է մեր ներքին աշխարհը: Մենք չենք կարող մեր պայքարում հաջողության հասնել, եթե չունենանք խորին ճշմարիտ հավատ՝ մեր ցեղի, բնության ու տիեզերքի հանդեպ:

Զազրելի է այն իրողությունը, որ մեր քաղաքական դաշտում էությամբ արևմտամետ լիբերալները, սովետամետ նեոբոլշևիկները, և նման այլ խառնակիչներ հանդես են գալիս ազգայնական «մորթիով» ու մարդկանց խաբելով՝ մոլորեցնում և շեղում են ճշմարտությունից ու իսկական ազգայնականութունից: Շեղում են նաև իսկական ցեղային ու դրանից բխող հոգևոր արժեքներից: Եթե իսկական գիտնականներն ու հոգևոր մարդիկ

խառնվեին քաղաքականությանը, այսքան տգետ ու անհոգի մարդիկ չէին լինի մեր հասարակությունում:

Բարեբախտաբար մեր հերոս նախնիները՝ ի դեմս Նժդեհի ու Հայկ Ասատրյանի, մեզ համար հիմնադրել են ցեղակրոնությունը՝ արյան և հողի դավանանքը, որը հենց մեր ազգին պակասող այդ հոգևոր հիմքն է՝ մեր հիվանդությունների դեղամիջոցն ու աշխարհայացքի կողմնացույցը, որով մենք կկարողանանք գտնել ճիշտ ճանապարհը և հասնել մեր նպատակին: Ցեղակրոնությունը, պարզ ասած, բնության օրենքների կիրառումն է հասարակության մեջ: Հետևաբար՝ մենք պարտավոր ենք նրանց գաղափարները նորից կյանքի կոչելով՝ վերածել դրանք հզոր շարժման և հասցնել պետական աստիճանի, տանել դեպի վերջնական հաղթանակ: Մեզ փոխանցվել է մի վեհ գաղափարախոսություն, և մեր նպատակն է այդ գաղափարին տալ միջազգային ճանաչողություն: Մեր առաքելությունն է այդ գաղափարը վերածելու համաշխարհային շարժման:

Պատմությունից լավ գիտենք, որ, երբ Հայաստանը պետականորեն առաջին քրիստոնյա երկիրը դարձավ, բավականին վնաս կրեց մեր հին արիական ու հեթանոս մշակույթը, ու նաև դրա պատճառով հազար տարի արիական աշխարհում տիրեց խավար դարաշրջանը՝ այսպես կոչված ինկվիզիցիան: Սակայն, անկախ այդ ամենից, մենք սխալ ենք համարում քրիստոնեության և եկեղեցու հանդեպ թշնամանք սերմանելը, որովհետև մենք դեմ ենք դասակարգերի, գաղափարախոսությունների ու կրոնների պատճառով ազգին պառակտելուն, որը հետո կարող է քաղաքացիական պատերազմի հիմք դառնալ: Հավատում ենք, որ այն քրիստոնեությունը, որը փաթաթվեց մեր պարանոցին չորրորդ դարի սկզբին, այն նույն քրիստոնեությունը չէր, որը քարոզում էր, Նժդեհի ասած, Նազովրեցին, որը, մեր համոզմամբ, արիացի էր: Նրա՝ իսկական արիական ու տիեզերքի օրենքներին համապատասխան քարոզները դիտմամբ խեղաթյուրվեցին ու մատուցվեցին սկզբից մեր ազգին և հետո ողջ արիական ցեղին՝ մեր քաղաքակրթությունը թուլացնելու նպատակով: Դրա համար կարծում ենք, որ քրիստոնեությունը ու առհասարակ եկեղեցին պետք է արիականացվեն ու առնվազն վերափոխվեն: Կասկած չունենք, որ արիական քրիստոնեությունը ու հեթանոսությունը ամենևին չեն հակասի ցեղակրոնության աշխարհայացքին: Ցեղակրոնությունը ոչ լրիվ հեթանոսական է, ոչ էլ՝ լրիվ քրիստոնեական, բայց միաժամանակ երկուսն էլ է, քանի որ երկու կրոնների իսկական հիմքում արիական արժեհամակարգն է ու արիական վեհ ապրելակերպի քարոզը:

Մենք հավատում ենք, որ Վահագնը և մեր դիցաբանության բոլոր մյուս աստվածները ընդամենը բնության տարբեր հատկությունների արտահայտություններն են՝ Արարչի տարբեր ներկայացուցիչները: Երբ այդ ցեղակրոն տեսանկյունից նայենք, կտեսնենք, որ քրիստոնյաները և հեթանոսները կարող են շատ համերաշխ ձևով իրար հետ համագործակցել՝ հանուն ազգի ու հայրենիքի:

Ներկա բոլոր մեծ ու տարածված կրոնները՝ քրիստոնեությունը, մահմեդականությունը, հինդուիզմը և բուդդիզմը ընդհանրապես չեն խոսում արյան ու հողի մասին, և նախատեսված են բոլոր մարդկանց համար, ի տարբերություն, օրինակ, հուդայականության, որը նախատեսված է միայն հրեաների համար: Մի կրոն, որը չի խոսում ազգության ու հայրենիք ունենալու կարևորության մասին, չի կարող մեր ազգին ու հայրենիքին օգուտ տալ: Ցեղակրոնությունն էլ է տիեզերական կրոն, բայց ի տարբերություն վերանոշյալ չորս մեծ կրոնների՝ այն չի քարոզում կեղծ համամարդկային արժեքներ, որտեղ արհամարհվում է ցեղերի կարևորությունը, այլ յուրաքանչյուր ցեղի

համար քարոզում է իր ցեղային արժեքների կրումը՝ դրա ընթացքում սատարելով բոլոր ցեղերին ընդգրկող համամարդկային արժեքներին։

Մենք դեմ ենք աթեիզմին, բայց մեր պատկերացումը Աստծո մասին տարբեր է։ Մեզ համար Աստված անողոք ինչ-որ մեկը չէ՝ գահին նստած՝ մարդկանց աջ ու ձախ պատժելով, հրեաների Հին Կտակարանի Եհովայի նման։ Մեր պատկերացմամբ Աստված, ավելի ճիշտ՝ Արարիչը, անսահման գիտակցությունն է՝ տիեզերքի հոգին, և մեր հոգին ևս այդ տիեզերական գիտակցության մի չնչին մասն է։ Արարիչը այն տիեզերական կյանքի ուժն է, որի շնորհիվ ամեն ակնթարթ արարում է տեղի ունենում։ Իրականում Արարիչը արթուն է աշխարհում բոլոր էակների մեջ՝ մարդ, թե՝ կենդանի։ Այդպիսով՝ կարող ենք համարել, որ մենք ինքներս Արարչի դրսևորումներն ենք, և աստվածակերպ Արիական ցեղը՝ Արարչի ամենակատարյալ դրսևորումն է՝ բնության գլուխգործոցը։

Մենք հոգի ենք, որ ունենք մարմին, ոչ՝ հակառակը, և յուրաքանչյուրիս հոգու բաղձանքն է մեր սեփական կյանքը, որը ընդամենը մի ակնթարթ է տիեզերքի պատմության համար, կապել մեզնից ավելի վեհ բանի հետ։ Ժամանակակից աշխարհի գերհագեցած ու հարմարավետ կյանքը մարդկանց կտրել է այդ շատ կարևոր գաղափարից։ Բոլորս ցանկանում ենք լավ ու հարմարավետ կյանքով ապրել, բայց շատ ավելի կարևոր է իմաստալից, արդյունավետ ու արտառոց կյանքով ապրելը, քանի որ, ինչպես Նժդեհն է ասել, չկա ավելի զարհուրելի բան, քան՝ աննպատակ գոյությունը։ Այդ աննպատակ գոյությունից է առաջանում նողկալի օտարացումը, հեդոնիզմը, նիհիլիզմը, աթեիզմը ու նյութապաշտությունը, որից առաջանում են թմրամոլությունը, խաղամոլությունը, և նման այլ մոլություններ։ Նման երևույթների անդադար քարոզչության պատճառով, մարդկանց մեծ մասի կրոնը դարձել է նյութապաշտություն, իսկ Աստվածը՝ փող։ Այս բոլորի թշնամին է մեր հոգևոր աշխարհայացք ցեղակրոնությունը։ Հետևաբար, մենք հավատում ենք, որ կյանքի նպատակն է՝ քո ողջ կամքով անձնվիրաբար պայքարել մի վեհ գաղափարի ու առաքելության համար և վայելել այդ պայքարը, քանի որ իսկական ուրախության բանալին կարող ենք գտնել ճամփորդության մեջ, ոչ թե՝ նպատակակետի։

Ինչպես ծառը չի կարող գոյություն ունենալ առանց արմատների, այնպես էլ՝ մարդը, և մարդը կենդանիներից էականորեն տարբերվում է հենց նրանով, որ կարողանում է գիտակցել իր արմատների գոյությունը, որ ամրացրել են իր նախահայրերը։ Բնության մեջ ամենախորը ու պինդ արմատներն ունեն այն ծառերը, որոնք ամենաշատն են դիմադրություն ցուցաբերել ուժեղ քամիներին, որը նպաստում է ծառի մեծանալուն. նույնը կարող ենք ասել մարդկության ցեղերի մասին՝ որքան երկար ու ուժեղ է «քամիների» դեմ պայքարել ցեղը, այնքան ավելի խորանում ու պնդանում են նրա արմատները, որի շնորհիվ՝ ավելի ամուր ու հզոր է դառնում։ Կարճ ասած՝ հարմարավետությունը ծնում է թուլություն, իսկ պայքարը՝ հզորություն։

Այո՛, մենք գերադասում ենք հնարավորինս ապրել հոգևոր կյանքով ու մերժում ենք նյութապաշտությունը՝ լավ գիտակցելով, որ նյութերի անիմաստ կուտակումն ու սպառողականությունը մեր կյանքում մեզ ոչ մի երկարատև ուրախություն չի կարող պատճառել, բայց նյութական աշխարհը, բնակաբանաբար, չենք կարող մերժել, քանի որ, այսպես ասած, ապրում ենք նյութական իրականության մեջ, և հանուն ցեղի՝ նյութական ռեսուրսներ ձեռք բերելը մեր կյանքի ամենակարևոր առաջադրանքներից մեկը պետք է լինի։ Այսինքն՝ նյութապաշտություն չենք համարում, եթե նյութական ձեռքբերումներն ու հարստանալը մեզ համար միջոց է և ոչ երբեք՝ ինքնանպատակ մի գործողություն։ Գրեթե առանց բացառության՝ բոլոր անհատներն ու ազգերը ձգտում են այս աշխարհում ուժ ունենալ՝ տարբեր տեսակ ռեսուրսներ ձեռք բերելով, որպեսզի իրենց կամքը թելադրեն

իրադարձություններին, և մեզ համար էլ դա բացառություն չպետք է լինի։

Այս նյութական աշխարհում բոլորս ինչ-որ ձևով կարող ենք օգուտ տալ մեր հայրենիքին։ Հանդիսատես լինելու փոխարեն՝ բոլորս կարող ենք մասնակից լինել պատմության գործընթացին. անկախ նրանից՝ ուսուցիչ ենք, թե՝ ոստիկան, բանվոր ենք, թե՝ գրող կամ բազմազավակ մայր, բոլորս, մեր լուման ներդնելով, կարող ենք զարգացնել մեր երկիրը, մեր քաղաքակրթությունը, և նպաստենք մեր հավերժական ցեղին։ Չարը կարողանում է հաղթել ու վնաս հասցնել միայն նրա համար, որ բարի ու արժանապատիվ մարդիկ անգործություն են ցուցաբերում։

Մեր յուրահատուկ ու անցողիկ կյանքը հավիտենական ու մնայուն ցեղին ծառայեցնելով միայն՝ կարող ենք անմահանալ։ Դա է անմահության բանալին ու միակ ճանապարհը, հետևաբար՝ հանուն ցեղի առաջընթացի՝ պետք է շատ արդյունավետ ապրենք, որովհետև մենք մեզ հետ ոչինչ չենք կարող տանել այս աշխարհից. մենք միայն կարող ենք այս աշխարհում որևէ բան թողնել, և այդ թողածը պետք է լինի ազգանպաստ աշխատանքը հանուն ցեղի։ Ազգանպաստ աշխատանքը միայն առաքինի ու արդար աշխատանքը կարող է լինել։ Ամեն մարդ իր նախահայրերի կծիկն է, և մարդու գեների մեջ խտացված է իր ազգի ողջ անցյալը։ Մենք մեր հայրերով նայում ենք դեպի անցյալ, իսկ որդիներով՝ դեպի ապագա, հետևաբար՝ մեր պարտականությունն է, որ այն ամենը, ինչ ստացել ենք մեր հայրերից՝ բարելավենք, զարգացնենք ու փոխանցենք մեր որդիներին։ Կյանքը հրաշալի նվեր է, որը պետք է գնահատենք և օգտագործենք հենց այս ճիշտ նպատակի համար։ Այսպիսի մտածելակերպով մեր կյանքում, միայն ակնթարթային հաճույքների փոխարեն, կունենանք երկարաժամկետ բավարարվածության զգացում, և դա այն է, որին մենք բոլորս իսկապես ձգտում ենք։

Ամենակարևորը՝ մերժում ենք պարտվողականությունը, օտարամոլությունը, թուլությունը, ստրկամտությունը, որոնք մեր ազգին շղթայված են պահել դարեր շարունակ։ Մերժում ենք նաև ստախոսությունը և հասկանում ենք՝ այս կեղծիքների դարաշրջանում ճշմարտություն խոսելը և ճշմարիտ գործելը իսկապես դարձել են հեղափոխական գործողություններ։ Մեզ համար կարևոր է ճի՛շտ լինելը և ոչ՝ քաղաքականապե՛ս ճիշտ լինելը, քանի որ մեզ համար ճշմարտությանը հավատարիմ մնալը առաքինություն է, և ճշմարտությունն ասելը զենք է, որից մեր թշնամիները այլայլվում են։ Ինչպես արդեն նշվեց, մենք հասել ենք մեր պատմության ամենաօրհասական ժամանակին՝ պետականության վերջնական կորստի ու մեր ցեղի ոչնչացման եզրին, և պետք է անենք ամեն ինչ, օգտագործենք ամեն անհրաժեշտ միջոց՝ մեր ազգին ոտքի հանելու ու հայրենիքը փրկելու համար՝ թքած ունենալով բոլոր նրանց կարծիքների վրա, ովքեր ուզում են Հայաստանը ոչնչացնել կամ ծնկի եկած պահել։

Մեզ համար մեր սերը մեր ազգի հանդեպ ամենաոգևորիչն է, սակայն հասկանում ենք, որ ատելու կարողությունը Արարիչը մեզ ինչ-որ իմաստի համար է տվել։ Սերն է մեզ համար շարժիչ ուժը և այս աշխարհում ամենակարևոր զգացումը, բայց առանց մահացու ատելության նրա հանդեպ, ինչը սպառնում է այն ամենին, ինչ մենք սիրում ենք, սերը իրոք դատարկ խոսք է և գրավիչ բառ վախկոտների համար։ Սակայն, չպետք է թույլ տանք, որ այդ ատելությունն ու զայրույթը մեզ կուրացնեն ու խորտակեն, այլ պիտի օգտագործենք որպես վառելիք՝ ճիշտ նպատակին հասնելու համար, ինչպես վառարանն օգտագործում ենք տունը տաքացնելու և ոչ՝ հրկիզելու համար։ Ինչքան էլ ծանր ու բարդ լինի մեր վիճակը, մենք պիտի դրական մտածենք և բոլոր բացասական դեպքերը դիտարկենք հնարավորինս դրական լույսի տակ։

Ամեն դեպքում մերժում ենք չարությունը՝ այն համարելով արարչաստեղծությունից ու բնությունից շեղված անբնական երևույթ: Ահավոր է, բայց փաստ, որ մեր ժամանակներում ոչ թե համատարած չարությունն է այդքան սարսափելի, այլ այն, որ մենք ոչ միայն հանդուրժում ենք չարությունը, այլև մեր միամտությամբ, կարճատեսությամբ ու վախկոտությամբ պաշտպանում ու նույնիսկ պաշտում ենք այդ նույն չարիքը: Որքան հանդուրժում, պաշտպանում և պաշտում ենք այդ չարիքը, մենք ինքներս ենք չարանում: Հետևաբար՝ ամեն գնով անարդարությունը ու չարությունը պիտի պատժվեն, քանի որ չպատժվելու դեպքում անարդարությունն ու չարիքը անգթորեն կշարունակվեն ու կտարածվեն՝ առանց դադարի: Սրանից հետևում է մեր բարոյական սկզբունքների ամենակարևորներից մեկը. մեր ատելի ու ոխերիմ թշնամիներին կարող ենք ներել միմիայն պատժելուց հետո:

«Հոսանք»-ի առաքելությունը ավելին է, քան միայն Հայաստանում նոր ցեղային գաղափարախոսության տարածումը կամ նոր արիական կրոնի քարոզը: Մեր առաքելությունը հայ ազգի մեջ խորը քնած արիական ոգու արթնացումն է, և Հայաստանում նոր, արիական սուրբ օրդենի հիմնավորումը, որը կլինի մեր պետության հոգևոր հենասյունը: Մեր պայքարը պիտի ծնի քուրմ ռազմիկների, ովքեր պատրաստ կլինեն պայքարելու և կյանքը նվիրաբերելու՝ հանուն վեհ գաղափարի:

Մեր բոլոր նախկին հերոսները հասկացել են անհերքելի ճշմարտություն, որ մենք ընդամենը հյուր ենք այս կյանքում: Հետևաբար, հերոսական ճանապարհով անցնելը առավելագույնն է, որին մարդ կարող է ձգտել այս կյանքում: Արարիչը պատմության իրադարձությունների միջոցով այս օրհասական ժամանակներում մեզ հնարավորություն է տալիս անցնել այդ հերոսական ճանապարհով, ու մենք դրա համար պետք է շնորհակալ լինենք: Ամեն մարդու կամ ազգին չի տրվում այդ պատիվը: Եթե խիզախություն ցուցաբերենք այդ հերոսական ճանապարհով անցնելու համար, որպեսզի փրկենք մեր պետականությունը ու քաղաքակրթությունը, ապա Արարչին կապացուցենք, որ արժանի ենք ապրել ու բազմանալ իր կողմից արարած աշխարհում: Մեզ ճանապարհը ցույց է տրվել, բայց մեզնից է կախված՝ կորոշենք անցնել այդ ճանապարհով, թե՝ ոչ: Մենք մեզ գիտակից մարդ համարելով՝ պետք է ընդունենք այդ ճանապարհով անցնելու պարտականությունը՝ հանուն մեր հերոս նախնիների և հանուն մեր ապագա սերունդների:

Մեր հեռահար մոտեցումն անհրաժեշտ է, բացարձակապես անհրաժեշտ և անխուսափելի: Մեր քաղաքական պայքարի համար կենսական նշանակություն ունի հոգևոր հիմք ունենալը: Այն կարճատես մոտեցումները, որոնք մեզնից առաջ տասնամյակներ շարունակ փորձել են մյուս հայրենասերները, ինչպես օրինակ, իշխանափոխություն անելը կամ կաշառակերություն վերացնելը, չեն կարող լուծել մեր առջև դրված հիմնարար խնդիրները: Դրանք չեն կարող մեզ վերադարձնել մեր հոգիները: Կարող է հեգնական թվալ, որ մենք պետք է պլանավորենք նվաճել ու հեղափոխել ոչ միայն մեր երկիրը, այլև՝ ամբողջ աշխարհը, որ մենք պետք է պլանավորենք այդ ամենը հանուն տիեզերական ճշմարտությունների և հավերժության, երբ մեզնից շատ ռեսուրսներ ունեցողները չեն կարողացել հաջողության հասնել շատ ավելի սահմանափակ նպատակների համար, ինչպիսիք են՝ դավաճաններին կառավարությունից հեռացնելը կամ աշխատավարձ բարձրացնելը, բայց պետք է ընդունենք, որ հենց այս սահմանափակ նպատակների համար աշխատողների պարզունակ մտածողությունն ու կարճատեսությունն են եղել նրանց ձախողման պատճառները: Հոգևոր հիմքի և գաղափարախոսության պակասն է պատճառը, որ մեր ժողովուրդը անընդհատ աջ ու ձախ

է քաշվում և մանիպուլյացիաների ենթարկվում, որովհետև, եթե ոչնչի չես հավատում, ապա ամեն ինչին էլ կհավատաս:

Հավերժության մեջ մեր ծրագրերի արմատավորումն է, որ մեզ վստահություն է ներշնչում և հույս տալիս մեր վերջնական հաղթանակի համար, անկախ նրանից, թե դա մեզնից որքան ժամանակ, աշխատանք ու զոհաբերություններ կպահանջի: Ուստի ես կրկին անգամ պնդում եմ՝ մեր մոտեցումը միայն ընտրության խնդիր չէ, այն բացարձակ անհրաժեշտություն է: Մեր ուղուց բացի այլ ուղի չկա, կա միայն մեկ ճանապարհ՝ հավիտենական ու հաղթական ճանապարհը, որը հենց «Հոսանք»-ի ճանապարհն է: Այդ ճանապարհը արիական ցեղի պես նոր բարձունքներին ձգտող արարչագործության ճանապարհն է, որի միջով մենք պիտի անցնենք մեր վճռական կամքով: Ուրիշ ոչ մեկը, ուրիշ ոչ մի ցեղ մեզ համար չի կարող այդ ճանապարհը անցնել: Միայն մենք ենք կարող մեր ողջ ոգու նվիրվածությամբ անցնել այդ ճանապարհով, եթե ուզում ենք հասնել այն ճակատագրին, որն Արարիչը մեզ համար է պատրաստել: Փառահեղ ճակատագիր, որը նույնիսկ մենք չենք էլ կարող երևակայել այս պահին:

Սա, իհարկե, շատ ծանր ու վիթխարի պատասխանատվություն է, և, եթե մենք ընդամենը ներկայի համար ապրող մահկանացուներ լինեինք, չէինք կարող դա կրել, բայց գիտենք, որ կարող ենք կրել ու կրելու ենք, քանի որ գիտենք նաև, որ մենք դրանից ավելին ենք: Սա գիտակցում ենք, որովհետև կրում ենք հավերժության դրոշը և գործում ենք հավերժության համար: Եվ գործելով հանուն այդ հավերժության՝ մենք ինքներս դառնում ենք այդ հավերժության մաս:

Հայկական լեռնաշխարհից լիցքեր կտարածվեն ոչնչացնելու երկրագնդի հոգևոր զարգացման ուղու արգելքները: Այդ լիցքը կտարածեն այն անկոտրում, վճռական անհատները, ովքեր խանդավառված կլինեն մեր մեծ նախնիների օրինակներով:

Աշխարհը, հատկապես՝ արիական ցեղը, 1945թ.-ից ի վեր մի նոր ինկվիզիցայի մեջ է, որտեղ օրեցօր ոչնչացվում է ճշմարտությունը, առավել հալածվում են ճշմարտախոսները, և արդարության ու հավասարության քողի տակ պղծվում են բոլոր հոգևոր արժեքները: Սակայն, ցեղային նոր գիտակցություն ու հավատ է արթնանում. այն համոզմունքը, որ արյունը պաշտպանելը նշանակում է ընդհանուր առմամբ պաշտպանել մարդու աստվածային էությունը: Ցեղակրոնությամբ մկրտված ապագա նոր հայը խստիվ կտարբերվի ներկա հայից. այն կլինի գերմարդու կարողություններով տոգորված ԱՐ-մանը, որի ձեռքին կլինի մարդկությանը խավարից դուրս հանելու չմարվող ջահը:

Հետևաբար՝ որքան էլ մարդկության թշնամիները փորձեն թաղել մեր ցեղային-հոգևոր արժեքները ու արիական զարթոնքը, չեն հաջողելու, քանի որ չեն կարողանալու կանգնեցնել հորիզոնում սպասվող արիական մակընթացությունը և Տիրի իմաստությամբ ու Վահագնի զորությամբ օժտված ցեղի հավիտենական շարժը՝ հոսանքը: Գարեգին Նժդեհը երազանք ուներ, և մենք ենք այդ երազանքը:

Հենասյուն 4

Կառավարման համակարգ

Մեր պատկերացրած ցեղակրոն պետության համար մենք միաժամանակ պիտի ունենանք այնպիսի կառավարման համակարգ, որը մեր ազգին զերծ կպահի թե՛ բռնապետության, և թե՛ ամբոխավարության սպառնալիքներից, բայց միաժամանակ պետությունը կառավարելու համար լինի ընդունակ ու կայացած: Հետևաբար՝ մենք առաջարկում ենք մի նոր կառավարման համակարգ՝ արքայապետություն՝ արքաներից (առաջնորդներից) և նրանց գերագույն առաջնորդ Արքայից բաղկացած պետություն, որը, կարելի է ասել, արժանապետության ու սահմանադրական միապետության համադրությունն է: Արքան էլ կընտրվի ընտրություններին մասնակցելու արտոնություն ստացած փոքրամասնություն կազմող քաղաքացիների կողմից, և Արքան էլ կարող է իր՝ առաջնորդության ջիղ ունեցող արքաներին նշանակել Ազգային ժողովից, որտեղ, բազմաթիվ քաղաքական կուսակցությունների փոխարեն, կլինեն անկախ պատգամավորներ, ովքեր կներկայացնեն մեր հասարակության տարբեր խավերն ու մասնագիտությունները: Բոլորը՝ հասարակ քաղաքացուց մինչև Արքան, պետք է ենթարկվեն հայրենիքի շահերից բխող ազգային սահմանադրության օրենքներին:

Վստահ ենք, որ միլիոնավոր արժանապատիվ մարդիկ աշխարհով մեկ տեսնում են, թե այժմյան շինծու ու ազգերին ստորացնող ժողովրդավարությունը ինչ հրեշի է վերածվել: Այժմյան մեր ունեցած ժողովրդավարությունը, որը ղեկավարվում է մեդիայի բարոնների ու հսկա կապիտալիստների կողմից, և սատարվում է նրանց խամաճիկների կողմից, տրամագծորեն տարբերվում է Հին Հունաստանում գոյություն ունեցող ժողովրդավարությունից: Նույնիսկ այդ ժամանակ լավ չի աշխատել ժողովրդավարությունը, ինչպես բազմիցս նշել է Սոկրատեսը: Սակայն, եթե նույնիսկ ենթադրենք, որ լավ է աշխատել, մենք ամենևին չենք կարող ակնկալել, որ մի համակարգ, որը լավ է աշխատել երկուսուկես հազար տարի առաջ լրիվ տարբեր պայմաններում, կարող է մեր պարագայում և մեր ժամանակների համար էլ ճիշտ աշխատել: Մեր ժամանակներում ժողովրդավարությունը պարզապես պատուհաս ու անեծք է դարձել մեր ողջ ցեղի համար:

Ամբոխավարության վերածված ժողովրդավարությունը այսօր քողարկված բռնապետություն է, որը մարդկանց համար միայն ազատության ու ընտրությունների պատրանք է ստեղծում: Այս կոռումպացված համակարգում երկրի ղեկավարների թեկնածուները լինում են ոչ թե ազգի մասին մտահոգվող արժանապատիվ հայրենասերներ, այլ՝ տարբեր քաղաքական ճամբարներից խաբեբա սրիկաներ, որոնք հովանավորվում են հիմնականում օտարերկրյա գործակալական ուժերի կողմից՝ մեդիայի ու ֆինանսական համակարգի միջոցով: Հատուկ որոշվում են այդ խամաճիկները, և հետո երկրի ճակատագիրը դրվում է հասարակության մեջ գտնվող տգետների ու տհասների ձեռքերում, որպեսզի նրանք ընտրեն, թե որ մի սրիկա խամաճիկն է ղեկավարելու իրենց երկիրը՝ ի վնաս հայրենիքի ու հօգուտ ապազգային ուժերի:

Առհասարակ պատմության մեջ փոքրամասնությունն է հաճախ ճիշտ որոշումներ կայացրել և ոչ՝ մեծամասնությունը: Մեծամասնությունը հաճախ ճակատագրական սխալներ է թույլ տվել: Դրա համար այս ժողովրդավարական համակարգը ամենալավ ձևն

է ամենավատ մարդկանց իշխանության բերելու համար: Նման համակարգում ազգը միշտ պառակտված ու ստորացված կլինի, քանի որ դա է հենց դրա ամբողջ նպատակը:

Միջազգային թշնամական ուժերը նախորդ դարում երկու համաշխարհային պատերազմներ հրահրեցին, որպեսզի Եվրոպայում ոչնչացնեն միապետությունները ու թագավորությունները ու եվրոպացիների վզին փաթաթեն ժողովրդավարությունը, ավելի ճիշտ՝ ժողովրդավարական բռնապետությունը: Այս ժողովրդավարական բռնապետությունը մեր երկրի քաղաքական կյանքը վերածել է կրկեսի, որի արդյունքում մեր կառավարությունը վերևից ներքև լցվել է ամեն տեսակի դավաճաններով, և նույնը, իհարկե, կարող ենք ասել մյուս բոլոր ժողովրդավարական բռնապետությունների համար: Այս կրկեսում համատարած է լինում անպատիվ քծնանքի երևույթը, որտեղ քաղաքական գործիչները աջ ու ձախ շողոքորթում են փողի կամ սեփական շահերը առաջ տանելու համար: Այս ամենը նպաստել է հայ քաղաքական մտքի դեգրադացմանը և առհասարակ քաղաքականությունը Հայաստանում իջեցրել այլասերված մակարդակի: Այդ է պատճառը, որ մարդիկ հիմա քաղաքականությունը համեմատում են անբարոյականության հետ: Սա ամենևին պատահականություն չէ, այլ միանշանակ համակարգված դավադրություն՝ մեր կառավարման համակարգը ու երկիրը հաշմանդամ պահելու համար:

Ժողովրդավարական բռնապետությունը պղծում ու թունավորում է մեր երկրի «իմունային համակարգը», որի արդյունքում մենք կարող ենք հեշտությամբ վարակվել տարբեր տեսակ «վիրուսներով»: Հետևաբար՝ այս ժամանակակից տեղեկատվական դարում այդ ժողովրդավարական բռնապետությունը ոչ միայն սուտ է և կեղծիք, այլև կործանարար աղետ է, որը մեր ողջ ցեղին ու քաղաքակրթությունը տանում է դեպի անդունդ:

Այս ամենը հաշվի առնելով՝ մենք գերադասում ենք արքայապետությունը, որը կլինի ոչ միայն արժանապատիվ ու խելացի, այլև՝ առաջնորդության ջիղ ունեցող մարդկանցից՝ արքաներից բաղկացած պետություն: Որպեսզի պետությունն ու հասարակությունը ճիշտ գործեն, անհրաժեշտ են առաջնորդներ՝ արքաներ, և ոչ՝ ուղղակի ղեկավարներ կամ այլ պաշտոնյաներ՝ «թագ կրողներ», որոնք հավանաբար նշանակվել են դրսի ուժերի կողմից և ընդամենը թղթեր են ստորագրում ու օրենքներ անցկացնում: Պետական կառավարման ցանկացած բնագավառ պիտի ունենա իր արքան (առաջնորդը/նախարարը), և հիերարխիկ սկզբունքների համաձայն՝ այդ արքաները (օրինակ՝ պետարքա, փոխարքա և այլն) պետք է ենթարկվեն Արքային՝ պետության ու զինված ուժերի գերագույն ղեկավարին: Արքան ու արքաները միայն կարող են լինել արական սեռի ներկայացուցիչներ, որովհետև քաղաքականությունը, հավատում ենք, որ առնական տիրույթ է:

Արքային ընտրելու համար ընտրություններ կսահմանվեն, բայց ընտրությունների ժամանակ էլ ոչ բոլորը կունենան ընտրություններին մասնակցելու իրավունք, քանի որ ընտրություններին մասնակցելը արտոնություն պետք է համարվի և ոչ՝ իրավունք: Չենք կարող թույլ տալ ամեն երկոտանի անփետուր էակի ընտրություններին մասնակցելու և մեր երկրի ճակատագիրը որոշելու իրավունք տալ: Ընտրություններին մասնակցելու արտոնություն ստանալու համար պետք է տարբեր քննությունների միջոցով ստուգվեն քաղաքացու առողջությունը, դատողությունը, տրամաբանությունը ու բանականությունը, և նույնիսկ այդ ամենից հետո բոլոր ընտրողների միավորը հավասար չի լինի: Արդար չենք

համարում, որ ազգին ծառայող սպան, օրինակ, նույն միավորը ունենա ընտրություններում, որքան դատարկաբան «բազմոց քշողը»։

Ընտրություններից հետո էլ մենք դեմ ենք, որ ընտրված Արքան ընդամենը 4 կամ 5 տարի մնա իշխանության՝ մինչև նոր ընտրություններ, քանի որ դա երկիրը մատնում է անտերության։ Մենք կարծում ենք, որ դա պիտի որոշի հենց այն ընտրազանգվածը, ում տրվել է այդ արտոնությունը։ Եթե Արքան ու իր իշխանությունը կարողանում է ճիշտ ղեկավարել երկիրը, ու, եթե իր առողջությունը ներում է, իրեն, կարծում ենք՝ փոխելու իմաստ բնավ չի լինի։ Դեմ ենք, որ Արքային տրվեն չափազանց շատ սահմանափակումներ, քանի որ մեր շարժումը ավտորիտար է, բայց ոչ՝ բռնատիրական։ Առհասարակ առաջնորդի՝ արքայի ու բռնապետի տարբերությունն այն է, որ առաջնորդը ծառայում է իր հայրենիքի համար և մտահոգված է իր ազգակիցների բարելավման մասին, իսկ բռնապետը ծառայում է իր անձնական շահերի համար և միայն մտահոգված է իր աթոռից՝ «գահից» կառչելու մասին։ Ազգը պիտի զգա իր Արքայի ջերմությունը, պիտի զգա, որ իր գլխին տեր ունի՝ «հայր», ում կարող է ակնածանքով վերաբերվել, ոչ թե պետության ղեկավարին նայի որպես ևս մի անցողիկ պաշտոնյայի, ով այսօր կա ու վաղը չի լինելու։

Ավտորիտար պետություն պետք է, որպեսզի կարգ ու կանոն լինի երկրում։ Չենք կարող ժողովրդավարական խաղեր խաղալ, երբ շրջապատված ենք թշնամի, արյունարբու, ռազմական բռնապետներով։ Առանց ավտորիտար կառավարման համակարգի՝ սահմանադրական հանրապետությունը, օրինակ, կվերածվի այժմյան ժողովրդավարական բռնապետության, որից ամեն գնով պիտի խուսափենք։ Արքան մեր երկրում և միջազգային ասպարեզում մեր ազգի ու պետականության բարձրագույն ներկայացուցիչը պիտի լինի և հոգևոր տեսանկյունից՝ Արարչի լրաբերը։

Մենք չենք հավատում, որ Արքայի տիտղոսն ու պաշտոնը պետք է ժառանգական լինի թագավորությունների կամ միապետությունների նման, որովհետև պատմությունը մեզ հաճախ ցույց է տվել, որ թագավորի որդին միշտ չէ, որ եղել է ճիշտ ղեկավար տվյալ երկրի համար։ Ուժի ժառանգումը պարզունակ է, անհուսալի և եսասիրական, և այն ոչ թե պիտի ժառանգական լինի, այլ պետք է վաստակվի աշխատանքի ու պայքարի միջոցով։ Սա, իհարկե, չպետք է շփոթենք ժառանգական իրավունքների հետ, որտեղ քաղաքացիները, բնականաբար, իրավունք կունենան իրենց հայրերի կամ պապերի հարստությունը ու սեփականությունը ժառանգելու։

Մենք հավատում ենք, որ պիտի լինի հայրենիքը կառավարող գերագույն առաջնորդ Արքա, բայց նա էլ պետք է ենթարկվի մի՝ բացառապես հայրենիքի շահերից բխող ազգային սահմանդրության օրենքներին։ Բոլորը պետք է հավասար լինեն օրենքի առաջ՝ ամենահասարակ քաղաքացուց մինչև Արքան։ Ազգին պառակտող բազմաթիվ կուսակցությունների կարիքը կվերացվի մեր երկրից և, իհարկե, այլևս չի լինի այժմյան խորհրդարանական խայտառակ թոհուբոհը։ Ազգային ժողովի անկախ պատգամավորները տարբեր հարցեր կբարձրացնեն իրենց համապատասխան ոլորտներում։ Հենց այդտեղից Արքան կնշանակի իր արքաներին (նախարարներին)։ Նրանք իրենց ոլորտների ամենաբարձր մասնագետները կամ փորձառու անձերը կլինեն, որոնք իրենց աշխատանքով օգուտ են տվել հասարակությանը։ Ազգային ժողովը նաև կունենա Արքային իմպիչմենտ հայտնելու լիազորություն, եթե դրա կարիքը լինի։

Արքան և իր կառավարության մեջ արքաները չեն կարող լինել երկքաղաքացի, իսկ, եթե արդեն երկքաղաքացի են, պիտի հրաժարվեն մյուս երկրի քաղաքացիությունից: Նրանց ընտանիքի անդամներն էլ (կին, երեխաներ) չեն կարող ապրել Հայաստանից դուրս, ու նրանք որևէ տեսակի հարստություն (տներ, դղյակներ, և այլն) չպետք է ունենան հայրենիքից դուրս: Սա տրամաբանական ենք համարում. որտեղ մարդու ընտանիքն է ու հարստությունը, այնտեղ էլ կլինի նրա ուշքն ու միտքը՝ իր հոգին, և շատ հեշտությամբ օտար ուժերի կողմից այդ թուլությունը կօգտագործվի՝ ի վնաս մեր պետության՝ լրտեսության ու շանտաժի ենթարկելու միջոցով:

Այս արքայապետական համակարգը գրեթե ամբողջությամբ համահունչ է բնության օրենքներին, քանի որ արքաներ ու Արքա կդառնան նրանք, ովքեր իրենց անցած ճանապարհով ու աշխատանքով վաստակել են այդ տիտղոսները ստանալու արտոնությունը: Այսպիսով՝ կունենանք գործողությունների կառավարություն՝ դատարկ խոսքերի ու կեղծ խոստումների կառավարության փոխարեն: Կունենանք մի կառավարություն, որը իրոք կնպաստի ազգային շահերին, ոչ՝ օտարերկրյա կամ թշնամական: Ժողովուրդը միայն առաջնորդներից՝ արքաներից բաղկացած պետությանը կարող է հարգել, վստահել, սիրել և վերջապես՝ հետևել:

Հայաստանում շատերի մոտ կարծես թե չի ընդունվում առաջնորդ ունենալու գաղափարը: Իրենց պատկերացմամբ առաջնորդին հետևելը «ստրկության» նման մի բան է, որտեղ դու իբր ոտնատակ ես անում քո ինքնասիրությունը: Սա գալիս է նրանից, որ դարերի ընթացքում ապրելով արաբների, թուրքերի ու ռուսների լծի տակ չկային առաջնորդներ, կային միայն բռնապետներ ու ստրուկներ: Այդպիսի մարդիկ իրենց հոգու խորքում կարծում են, որ առաջնորդին հետևելը համարժեք է ստրուկ լինելուն: Այդ է պատճառը, որ մենք քաղաքական շարժումների կամ կուսակցությունների մեջ հաճախ ենք տեսնում, որ հստակ չեն ունենում առաջնորդներ, այլ ունենում են «ժողովներ», որտեղ «բոլորը միասին» որոշում են կայացնում, թե որն է ճիշտ քայլը շարժման համար: Հաճախ լսում ենք, որ տվյալ քաղաքական խումբը ունենում է «մի քանի ղեկավարներ», և հաճախ էլ նույնիսկ հպարտանում են նրանով, որ առաջնորդ չունեն, կարծես թե դա դրական մի բան է: Սա հեգնականորեն գալիս է այն նույն մարդկանց կողմից, ովքեր ասում են, որ «թքած ունեն» ժողովրդավարության վրա: Բնականաբար, այդ շարժումները գուցե կկարողանան որոշ չափով առաջընթաց ունենալ, բայց երբեք չեն կարող մեծ հաջողությունների հասնել, որովհետև հակասում են բնության օրենքներին:

Մենք հավատում ենք, որ ցանկացած վճռական ազգային շարժում պետք է հստակ ունենա մեկ առաջնորդ, քանի որ նա պետք է հանդիսանա այդ շարժման դեմքը: Պատմությունը մեզ բազմիցս ցույց է տվել, որ ազգերը համախմբվում են ուժեղ առաջնորդների և ոչ ուժեղ ժողովների շուրջ: Առաջնորդը պիտի նույնքան հարգի իր հետևորդներին, որքան հետևորդներն իրեն, և առաջնորդի համար նույնքան պատիվ պիտի լինի իր հետևորդներին առաջնորդելը, որքան հետևորդների համար պատիվ է առաջնորդին հետևելը: Առաջնորդը պարտավոր է բոլոր խելամիտ կարծիքներն ու խորհուրդները լսել, բայց վերջնական որոշումը պետք է կայացնի հենց առաջնորդը, որը պարտավոր են կատարել շարժման հետևորդները:

Մեր երկում դիտմամբ է արժեզրկվել առաջնորդ ունենալու գաղափարը,

հատկապես՝ 2018թ.-ից ի վեր, երբ իշխանության ու կեղծ ընդդիմության ղեկավարները կեղծ մարգարեների դեր կատարեցին՝ հիասթափեցնելով մեր ազգի մեծ մասին։ Դա դիտմամբ է արվել, որովհետև դա լավագույն ձևն է ազգին պառակտված ու անտեր պահելու։ Եվ, իհարկե, այդ է պատճառը, թե ինչու 1990-թվականներին մեր թշնամիները դավադրաբար սպանեցին մեր՝ բոլոր պոտենցիալ առաջնորդներին, որպեսզի նրանցից մեկը հանկարծ չդառնար մեր երկրի գլխավոր առաջնորդը ու ճիշտ ուղղությամբ առաջ չտաներ Հայաստանը։

Մեր հայրենակիցները քաջ պիտի գիտակցեն, որ պատմությունը կերտում են վճռական անհատները, և ցանկացած քաղաքական շարժում, որն ուզում է զարգանալ և հետո ազգային պետություն կերտել, պարտադիր է ունենալ մեկ առաջնորդ, քանի որ մարդիկ ոչ թե համախմբվում են գաղափարների շուրջ, այլ մի մարդու շուրջ, որը մարմնավորում է այդ գաղափարը։ Մինչև մարդիկ չիմանան՝ հստակ ում են հետևում, չեն հետևելու այդ շարժմանը։ Մեր հայրենակիցները շատ են խոսում ազգային զարթոնք առաջացնելու կամ «ազգային հեղափոխություն» անելու մասին, մոռանալով, որ պատմության բոլոր մեծ հեղափոխությունները պարզ ունեցել են իրենց առաջնորդները, որոնց դեմքը հայտնի էր բոլորին։

Հաճախ է ասվում, որ, եթե մենք մեր բանակը չկերակրենք, ստիպված ենք լինելու կերակրել թշնամու բանակը։ Նույնպես կարող ենք ասել հետևյալը. եթե մենք կամովի չուզենանք հետևել կենդանի հայ առաջնորդին, մենք ստիպված ենք լինելու ստրկանալ օտար բռնապետին։

Ազատ խոսքի իրավունքի ջատագովներն ենք, բայց այդ իրավունքը չպետք է շահագործվի մեր ազգի, հայրենիքի ու պետության դեմ գործածվելու համար, և չպետք է անցնեն ակնհայտ կարմիր գծերը։ Մենք դեմ ենք այժմյան համատարած «ատելության խոսքի» դեմ օրենքներին, որի նպատակն է ճնշել ճշմարիտ խոսքը։ Ճշմարտությունը «ատելության խոսք» է համարվում բոլոր նրանց կողմից, ովքեր ատում են ճշմարտությունը։ Օրենքներ են ստեղծվում ճշմարտությունն ասելը քրեականացնելու համար, բայց մեր պատկերացրած հասարակության մեջ կքրեականացվի հայ ազգի դեմ հնչեցրած ցանկացած խոսքն ու քարոզչությունը։ Կողջունվեն դրական ու օբյեկտիվ քննադատություններ կառավարության հանդեպ, բայց դա էլ չպետք է չարաշահվի այն աստիճանի, որ քննադատությունը ինքնանպատակ մի բան լինի ու ոչ կառուցողական։ Բոլոր նրանք էլ, ովքեր երբևէ հակահայկական, հակաարիական և նման այլ թշնամական քարոզչություն են արել կամ ֆինանսավորվել են նման ուժերի կողմից՝ գրանտների կամ այլ ձևերով, ոչ միայն կզրկվեն Ազգային ժողովի նիստերից ու ընտրություններին մասնակցելու արտոնությունից, այլև կզրկվեն քաղաքականությամբ կամ այլ հասարակական գործունեությամբ զբաղվելու իրավունքից։ Ծայրահեղ դեպքերում էլ կարող են կամ ձերբակալվել, կամ էլ զրկվել քաղաքացիությունից։

Ազգային անվտանգության ծառայությունը իր վրա կվերցնի այդ գործակալներին բռնելու և դատարանի առջև կանգնեցնելու առաքելությունը։ Այդ դատերը կվարի Հայ ազգային դատարանը, որը բաղկացած կլինի ոչ թե կարիերիստ, պատեհապաշտ քաղաքական գործիչներից, այլ միայն բարձրագույն կրթություն ստացած փորձագետ իրավաբաններից, ու միայն նրանց կթույլատրվի դատավոր դառնալ։ Երբ կասեցվի դրսի

օտար, թշնամական ուժերից ֆինանսի մուտքը մեր հայրենիք, կկասեցվի նաև խառնաշփոթը և քաոսը մեր քաղաքական դաշտում, որը այսօր մեր երկրում համատարած է: Սա ամենևին չի նշանակում, որ օրուելական հսկողության համակարգ է տիրելու, որտեղ մարդու ամեն մի քայլը ու արարքը վերահսկելու է պետությունը, ընդհակառակը՝ պահպանվելու ու հարգվելու է քաղաքացիների անձնական գաղտնիությունը, և մեր պատկերացրած հասարակության մեջ մարդիկ ավելի շատ ազատություն կվայելեն, քան՝ այժմյան «ազատ ժողովրդավարություններում»: Հայաստանը նաև ապաստան կարող է լինել այլ արիացի քաղաքական ակտիվիստների համար, որոնք հալածվել են տարբեր երկրներում ճշմարտությունը ասելու համար:

Այն համոզմունքը ունենք, որ մահապատժի պետք է ենթարկվեն այն հանցագործները, որոնք սադիստաբար չափազանց մեծ դաժանություններ են գործել այլ քաղաքացիների, հատկապես՝ երեխաների ու կենդանիների դեմ: Պետք է նաև մահապատժի ենթարկվեն նրանք, որոնք չափազանց մեծ դավաճանություն են գործել մեր պետության դեմ: Եթե Ազգային դատարանը առանց որևէ կասկածի, կարողանա այդ հանցագործությունները ապացուցել, այդ հանցագործները կստանան ամենախստիվ պատիժը՝ կզրկվեն ապրելու իրավունքից: Հետևաբար՝ պետք է վերականգնվի մահապատժի օրենքը, քանի որ դավաճանները, ովքեր մահապատժի չեն ենթարկվում, դավաճանությունը նորմալ ու համատարած մի բան է դառնում հասարակության մեջ:

Սակայն, թեթև հանցագործությունների համար բանտերում կլինեն բարելավված վերականգնողական կենտրոններ կալանավորների համար, որպեսզի նրանք, բանտում փտելու փոխարեն, կարողանան իրենց վրա աշխատել, և պատիժը կրելուց հետո կարողանան որպես արժանապատիվ քաղաքացի դուրս գալ բանտից ու հասարակության համար արդյունավետ անդամ դառնալ: Այս վերականգնողական ձևերից մեկը այն կլինի, որ պահակների կողմից վերահսկված կալանավորները ներգրավվեն շինարարության մեջ ու զբաղվեն՝բնության մեջ աղբ հավաքելով:

Մենք հասկանում ենք, որ հանցագործությունների ու այլասերումների աճը մեր հասարակության կործանման ախտանիշներից մեկն է: Այն նաև նշան է, որ մի բան շատ սխալ է մեր կառավարման ու քաղաքական-տնտեսական համակարգում: Մեր քաղաքակրթության ընդհանուր հիվանդության մի քանի ախտանիշներն են սրանք, սակայն, եթե ուզում ենք մի հիվանդություն բուժել, պետք է պայքարենք այդ հիվանդության պատճառի, և ոչ՝ ախտանիշների դեմ: Այսինքն՝ պետք է լուծենք այդ ընդհանուր հիվանդությունը առաջացնող հիմնական խնդիրը՝ ախտանիշները քողարկելու փոխարեն: Միայն այդ դեպքում կկարողանանք քչացնել հանցագործության տոկոսը և առհասարակ վերացնել սոցիալական հիվանդության մյուս բոլոր ախտանիշները:

Ժողովրդավարական բռնապետության ջատագովները մեր առաջարկած կառավարման համակարգը երկերեսանիորեն կհամարեն «բռնատիրական», բայց նրանց բարբաջանքին շատ ուշադրություն չպետք է դարձնենք: Տարբեր պետություններ էլ կլինեն, որոնք նույն մեղադրանքները կհնչեցնեն մեր հասցեին ու զավեշտալիորեն մեզ արդարության, ազատության և խաղաղասիրության դասեր կտան, բայց ոչ մեկը իրավունք չունի մեզ արդարություն, ազատություն ու խաղաղասիրություն քարոզելու, քանի որ հայոց պատմությունը ապացուցել է բոլորին, որ անթիվ բռնակալների և

բռնապետությունների դեմ պատերազմող հայ ազգից ավելի արդարամիտը, ազատատենչն ու խաղաղասերը չկա:

Հենապյուն 5

Բանկային և Ֆինանսական համակարգ

Տնտեսությունը երկրի արդյունաբերության ու ազգի արտադրողականության ցուցանիշն է, և ուղիղ կապված է երկրում գործող բանկային ու ֆինանսական համակարգի հետ: Անհնար է ունենալ կայուն ու զարգացող տնտեսություն, եթե ունենանք սխալ սկզբունքներով գործող բանկային ու ֆինանսական համակարգ, ինչպես ունենք այսօր: Ուստի՝ մենք դատապարտում ենք հայրենիքը թալանող վաշխառուական բանկային ու ֆինանսական համակարգը, որի պատճառով միջազգային ֆինանսի բորենիները, մակաբույծի պես կամաց-կամաց արնաքամ են անում մեր երկիրն ու պարտքերի մեջ խեղդած պահում մեր պետությունն ու քաղաքացիներին: Հետևաբար՝ վաշխառությունը պիտի արգելվի սահմանադրությամբ, և վաշխառությամբ զբաղվողները պիտի խստիվ պատժվեն: Պետք է ազգային պետության կողմից հաստատվի ու վերահսկվի Հայ ազգային պետական բանկը: Մեր երկրի բնական ռեսուրսները չենք հանձնի միջազգային պարտքերի դիմաց, ու կկասեցվի այս խեղդամահ անող թալանը: Միայն Հայ ազգային պետական բանկը փող ստեղծելու բացառիկ իրավունքներ կունենա, որը նախատեսված կլինի շրջանառության մեջ մտնելու համար, և շրջանառության մեջ գտնվող փողը հավասար կլինի հայ ազգի արտադրական ներուժի և աշխատանքային ջանքերի համադրությանը: Այս հաշվարկում ներառված պարամետրերը լիովին թափանցիկ են լինելու ժողովրդի համար: Մեր դրամավարկային համակարգը լիովին այլ սկզբունքով կաշխատի, որտեղ մեր երկրի արժույթը կամ թղթային փողը արժեք կունենա ուղղակիորեն կապված ոչ թե ոսկու կամ այլ թանկարժեք մետաղների հետ, ինչպես «ոսկու ստանդարտ»-ը օգտագործող երկրներում, այլ՝ աշխատանքի հետ՝ այդպիսով արդյունավետորեն կիրառելով «աշխատանքային ստանդարտ» հայեցակարգը, որը արդար ու ծաղկող տնտեսություն ունենալու լավագույն տարբերակն է:

Աշխարհով մեկ ներկայիս բանկային համակարգը, որը կոտորակային-պահուստային բանկային համակարգ է, հնարավորություն է տալիս մասնավոր բանկերին ստեղծել վարկ. այլ կերպ ասած՝ օդից փող ստեղծել: Մեր ֆինանսական համակարգում շրջանառվող փողերի մեծ մասը հենց այս կերպ է ստեղծվում: Փողը պարզապես թիվ է դարձել համակարգչային համակարգում, որի միայն շատ չնչին տոկոսը իրականում գոյություն ունի որպես ֆիզիկական արժույթ: Շրջանառության մեջ գտնվող փողի քանակի իրական արժեքը չկա: Սա նաև նշանակում է՝ եթե նույնիսկ բոլոր քաղաքացիները օր ու գիշեր աշխատեին իրենց ու մեր պետության վարկը փակելու համար, անհնար կլինի, որովհետև ֆիզիկապես այդքան հարստություն գոյություն չունի մեր երկրում: Նույնը վերաբերում է մյուս երկրներին ու գերտերություններին, որոնք այս բանկային ստրկական համակարգի զոհն են դարձել: Այս դավադրությունը ամենամեծ խարդախություններից մեկն է ողջ պատմության մեջ: Սա է պատճառը, որ ինֆլացիան տարեցտարի աճում է ու արժույթների արժեքը տարեցտարի իջնում է: Անընդհատ փող տպելով՝ արժեզրկվում է փողի իմաստը. եթե փողը աճում է ծառերի վրա, այն տերևի արժեք է ունենում: Այս երևույթը ստեղծում է մի մեծ տնտեսական փուչիկ, որը վաղ թե ուշ պայթելու է:

Պետությունը և ժողովուրդը, ըստ էության, վերահսկողություն չունեն այս համակարգի վրա: Այս ամբողջ կառույցը բանկային վերնախավի համար ապահովում է երկրների և անհատների ռեսուրսները թալանելու բարդ մեխանիզմ: Այսպիսի ուժով են

կարողանում բանկիրները ղեկավարել պետություններն ու աշխարհով մեկ քաոս ստեղծել։ Գերիշխող այս ֆինանսական համակարգը պետք է հիմնովին փոխվի, եթե ուզում ենք մեր քաղաքացիների համար իրապես ստեղծել բարեկեցիկ կյանք։

Տոկոսադրույքներով ստրկացումը սկզբունքորեն անհիմն է ու անարդար, քանի որ դա նշանակում է աղքատներից վերցնել՝ հարուստներին տալու համար։ Գործնականում այս համակարգը մեծ գումարներ ունեցողներին պարգևատրում է տոկոսագումարներով, մինչդեռ քիչ գումար ունեցողներին տուգանում տոկոսների միջոցով։ Սարսափելի է այսօրվա պրակտիկան, երբ միջին վիճակագրական քաղաքացիները ստիպված են վճարել բարձր տոկոսավճարներ, որոնք նրանց ամսական ծախսերի զգալի մասն են։ Այս ամենը միջոց է, որն օգտագործվում է կործանարար ֆինանսական ուժերի կողմից՝ ժողովրդից գողանալու համար։

Տոկոս գանձելու փոխարեն՝ տեղին է ներկայացնել պահումների վճար։ Նրանք, ովքեր իրենց զգալի կապիտալը շրջանառությունից հետ կպահեն, գումար կվճարեն պետությանը։ Սա առևտուրն ու արտադրությունը խթանելու լավ ձև կլինի, որն իր հերթին կխթանի առողջ և կենսունակ տնտեսություն։ Դրա մեխանիզմները կմշակվեն՝ օգտագործելով էմպիրիկ ուսումնասիրությունները և դրանք հարմարեցնելով ներկա իրավիճակին։

Մեր պատկերացրած ազգային պետությունում քաղաքացին պարտքով գումար չի վերցնի՝ իր բարեկեցությանը վճարելու համար, քանի որ ապրել անհեռատես շքեղ կյանքով, որպեսզի մեր երեխաները ու թոռները ազգային պարտքի բեռը կրեն իրենց ուսերին, չի համապատասխանում ցեղակրոնության արժեքներին և սկզբունքներին։

Մեր շարժումը, ազգայնացնելով դրամական ենթակառուցվածքը, կոչնչացնի վաշխառությունը՝ տոկոսադրույքներով ստրկությունը, և դուրս կգա ներկայիս համաշխարհային ֆինասնական համակարգից, որպեսզի բանկային էլիտայից մեր ազգին վերադարձվեն մեր հայրենիքի ռեսուրսները։ Սա կարևորագույն քայլերից մեկն է միջազգային սիոնիզմից ազատվելու համար, որը կառավարում է ողջ քաղաքակիրթ աշխարհը։ Հատուկ ու արտոնյալ առևտրային պայմանագրեր անհապաղ կնքվեն այն երկրների հետ, որոնք նույնպես կլքեն միջազգային սիոնիզմի ֆինանսական համակարգը։

Մի տնտեսություն և քաղաքակրթություն, որի առանցքում են վարկերն ու սպեկուլյացիաները, և ոչ՝ արդար ու ծանր աշխատանքը, դատապարտված է կործանման։ Երկրում բոլոր տնտեսագետների ուշադրության կենտրոնում պիտի լինեն այս ներկա պետականաքանդ բանկային ու ֆինանսական համակարգից ազատվելը և Հայ ազգային պետական բանկի ստեղծումը։

Այսպիսով՝ մենք արյունռուշտ վաշխառուններին կվռնդենք մեր «տաճարից», ինչպես Նազովրեցին դա արեց երկու հազար տարի առաջ։

Հենապյուն 6

Քաղաքական-տնտեսական համակարգ

Մեր՝ ցեղակրոն քաղաքական-տնտեսական համակարգի հիմքում սոցիալիստական և ազգային գաղափարներն են, որը միաժամանակ մերժում է ազգակործան կապիտալիզմն ու կոմունիզմը (մարքսիստ սոցիալիզմը), որոնք երկուսն էլ նույն մետաղադրամի երկու տարբեր կողմերն են: Մենք պետք է կարողանանք՝ ազատ շուկայական սկզբունքների վրա հիմնված մասնավոր սեփականության ու բիզնեսի գաղափարները, և պլանավորված սոցիալիստական տնտեսության դրական կողմերը միավորել՝ սինթեզելով այդ երկուսը մի տնտեսական համակարգի մեջ: Այս երկու համակարգերի ճիշտ հավասարակշռությունը կվերացնի հարստության չափազանց անհավասար բաշխումը և կլուծի ծայրահեղ աղքատության խնդիրը: Մեր ասածը հենց արտադրողական ձեռնարկությունն է, որտեղ գլխավոր շեշտը դրվում է իրական ապրանքների և ծառայությունների արտադրության վրա, հատկապես՝ կարևոր ոլորտներում, ինչպիսիք են ենթակառուցվածքները, արդյունաբերությունը, գյուղատնտեսությունը և էներգետիկան: Այս համակարգում հաճախ կա պետական մասնակցություն կամ ուղղորդում, և նպատակն է ծառայել ազգային շահերին, ոչ թե միայն շահույթ ստանալուն, ինչպես տեսնում ենք կապիտալիստական համակարգում, որը հասարակությանը հասցնում է ագահության ու սպառողականության գագաթնակետին: Արտադրողական ձեռնարկությունը կարևորում է ազգային արդյունքն ու օգտակարությունը, կիրառելով կենտրոնացված պլանավորում, նպատակային ներդրումներ կամ աշխատանքի կազմակերպում՝ ռեսուրսները ճիշտ ուղղորդելու համար: Այդպիսով, եթե կապիտալիստական ազատ շուկան թյուրիմացորեն կարծում է, որ միայն շահույթը իբր կբերի բարգավաճում, ապա արտադրողական ձեռնարկությունն իր նպատակը տեսնում է ազգի հզորացման, ինքնաբավության և համընդհանուր բարօրության մեջ՝ արտադրության և աշխատանքի միջոցով՝ առանց աշխատավորների իրավունքները չարաշահելու: Արտադրողական ձեռնարկությունը կարելի է դիտարկել որպես կապիտալիզմի և սոցիալիզմի համադրված, գործնական մոդել, որը վերցնում է ուժեղ ու դրական կողմերը երկու համակարգերից՝ խուսափելով նրանց ծայրահեղություններից: Կապիտալիզմից այն վերցնում է մասնավոր սեփականության կամ շահույթի խթանները, մրցակցությունը և արդյունավետ արտադրությունը, ինչպես նաև՝ տեխնոլոգիական նորարարությունը, որը խթանվում է արտադրական նպատակներով: Իսկ սոցիալիզմից այն ներմուծում է ազգային պլանավորումն ու խոշոր ոլորտների համակարգումը, ինչպես նաև աշխատանքային արժեքների վրա դրված շեշտը՝ որտեղ աշխատանքը դիտվում է ոչ միայն որպես անհրաժեշտություն, այլև որպես արժանապատիվ և կենսական գործունեություն: Պետական մասնակցությունը դարձվում է ուղղորդիչ ուժ՝ ներդրումների համար, որոնց նպատակը հանրային շահի սպասարկումն է, ոչ թե միայն մասնավոր շահույթը: Այս համակարգը նորարարության մթնոլորտ կստեղծի, որը կխրախուսի ձեռներեցություն ու արտադրողականություն բոլոր ոլորտների համար: Այս համակարգը նորարարության մթնոլորտ կստեղծի, որը կխրախուսի ձեռներեցություն ու արտադրողականություն բոլոր ոլորտների համար: Նման մի համակարգում հսկա կապիտալիստ քրեաօլիգարխները ու օտար ընկերությունները չեն կարողանա ինչքան ուզեն և ինչպես ուզեն չարաշահեն երկրի ռեսուրսները միայն իրենց գրպանները լցնելու համար: Սա նշանակում է, որ այդ քրեաօլիգարխները, ովքեր

ապօրինաբար հարստացել են երկրի բարելավման հաշվին ունեզրկվելու են, և վերացվելու է նրանց մենաշնորհությունը: Սրան զուգահեռ օտար ընկերությունները այլևս չեն կարողանա մեր ընդերքը թալանել, քանի որ մեր ընդերքը և ողջ երկրի ռեսուրսները ազգայնացվելու են: Այս ամենը կխթանի փոքր, ինչպես նաև մեծ բիզնեսների աճը, և չափազանց ավելի կգնահատվեն աշխատասեր հայերը, ովքեր իրենց քրտինքով վաստակել են իրենց գումարը: Ցեղակրոն քաղաքական-տնտեսական համակարգում, բոլոր քաղաքացիներին հավասար արդյունք տալու փոխարեն, կտրվեն հավասար հնարավորություններ զարգանալու համար, որի շնորհիվ մեր հասարակության մեջ առաջ կգնան ու կզարգանան աշխատասերները և կտուժեն ծույլ ձրիակերները: Միայն այսպիսի համակարգում կարող են բոլոր անձինք ու դասակարգերը իրար հետ համերաշխ ապրել, և միայն նման համակարգում կարող է քաղաքական-տնտեսական արդարություն տիրել:

Մեր երկիրը ծաղկեցնելու համար պիտի անհապաղ ցեղակրոն քաղաքական-տնտեսական համակարգ ընդունենք, և դատապարտենք մեր թշնամիների ստեղծած ու տարածած ազգակործան կապիտալիզմն ու մարքսիստ սոցիալիզմը՝ կոմունիզմը, որոնք միայն փորձանք են բերել մեր քաղաքակրթության համար, և որոնց նպատակը նույնն է՝ թալանել ու ստրկացնել ազգի աշխատասեր ու արժանապատիվ քաղաքացիներին. առաջինը՝ կապիտալի միջոցով, երկրորդը՝ բռնի ուժով: Կոմունիզմը, որը հասարակությանը արհեստականորեն բաժանում ու իրար դեմ է հանում դասակարգերին, իրական սոցիալիզմ չէ, ավելի ճիշտ՝ սոցիալիզմի պղծված տարբերակն է, որը բոլորին տալիս է հավասար արդյունք՝ հաջողակ, որակյալ ու աշխատասեր մարդկանց իջեցնելով դատարկաբան ու ծույլ մարդկանց մակարդակին: Դրա համար կոմունիզմից վարակված բոլոր պետությունները տառապում են գործազրկությունից ու աղքատությունից: Չմոռանանք նաև, որ կոմունիզմը ավելի շատ մարդ է սպանել պատմության մեջ, քան որևէ այլ գաղափարախոսություն: Մենք գաղափարապես ու էությամբ հակակոմունիստ ենք և խիստ դեմ ենք «ազգայնականությամբ» քողարկված բոլշևիզմի և նախկին ԽՍՀՄ-ի հանդեպ համակրանքին՝ այն համարելով շատ վտանգավոր՝ ազգային ցանկացած շարժման համար: Ցեղակրոնը հավատում է, որ աշխարհի պատմությունը ոչ թե դասակարգերի միջև պայքարի պատմությունն է, այլ՝ ցեղերի միջև պայքարի:

Ինչ վերաբերում է կապիտալիզմին՝ փողը, կամ կապիտալը մեզ համար պետք է ծառայի որպես փոխանակման միջոց՝ կատարված աշխատանքի համար, և փող վաստակելը երբեք չպետք է դիտարկվի որպես գերագույն նպատակ, ինչպես տեսնում ենք կապիտալիստական երկրներում: Կապիտալը գործիք է արդյունավետ ձեռնարկության համար, և, օրինակ, Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները հասել էր իր տնտեսական հաջողություններին ոչ թե նրա համար, որ «կապիտալիստական» էր, այլ՝ արդյունավետ և նախաձեռնող, իսկ իր մոտալուտ կործանման պատճառներից մեկն այն է, որ արտադրողական ձեռնարկությունից անցել է կապիտալիզմին: Մարքսիզմի ձևավորումից հետո մարքսիստները սկսեցին տարածել «կապիտալիզմ» հասկացությունը, որը պղծում էր հենց արդյունավետ ձեռնարկության հայեցակարգը: Հարձակվելով այդ կապիտալ կոչվող գործիքի վրա՝ նրանք դեմոնիզացնում էին նախաձեռնող ու արդյունավետ մարդկանց՝ որպես թալանչիներ ու չարաշահողներ: Կարճ ասած՝ թացը խառնեցին չորի հետ և խառնաշփոթ ստեղծեցին:

Բացարձակ դեմ չենք հարուստներին ու չենք հավատում, որ բոլորը կարող են հավասար հարստություն ունենալ, բայց ազգային պետությունը չպետք է թույլ տա, որ ագահ, հսկա կապիտալիստները կարողանան իրենց կապիտալով օրենքների վրա ազդել

ու պետական համակարգը կոռումպացնել իրենց անձնական շահերը առաջ տանելու համար: Երկրի հարստությունը գործնականում հավասար բաշխելը անհնար և անբնական է, բայց ցեղակրոն հասարակության մեջ հարստությունը շատ ավելի լավ բաշխված կլինի, քան կոմունիստական կամ կապիտալիստական համակարգերում, որտեղ հարստության բաշխումը շեղված է՝ մի ծայրահեղությունից մյուսին անցնելով:

Ցեղակրոնության քաղաքական և տնտեսական համակարգում կառավարությունը վերահսկողության տակ է առնում խոշոր արդյունաբերություններ և տնտեսական ռեսուրսներ՝ փորձելով դրանք արդարորեն բաշխել հասարակության մեջ: Այս համակարգում կառավարությունը հանդես է գալիս որպես տնտեսության մեծ մասի վերահսկիչ: Ցեղակրոն կառավարությունը, որպես հզոր կենտրոնական ինստիտուտ, վերահսկում է խոշոր արտադրությունը, բաշխումը և սպառումը: Կառավարությունը կարող է կիրառել օրենքներ և կանոնակարգեր՝ գների, առաջարկի ու պահանջարկի վերահսկման համար: Ցեղակրոնության հիմնական նպատակը մարդկանց կենսապայմանների բարելավումն ու սոցիալական արդարության ստեղծումն է:

Բոլորը ձգտում են կատարած արդար աշխատանքի համար ստանալ արդար գումար, որպեսզի կարողանան գոնե իրենց և իրենց ընտանիքի նվազագույն ծախսերը բավարարել՝ ապրելով հնարավորինս բարեկեցիկ կյանքով, և մենք կարծում ենք, որ դա կլինի միայն վերոհիշյալ քաղաքական-տնտեսական համակարգում: Արտադրողական ձեռնարկությունը, որը հասարակությանը արդյունավետ բան տալու լավագույն միջոցներից մեկն է, կլինի տնտեսության շարժիչ ուժը: Այս համակարգում աշխատանքի կընդունվեն ամենակարող ու ընդունակ մարդիկ, և ոչ երբեք «խնամի, ծանոթ, բարեկամ» քաղքենի մոտեցումով:

Բոլոր քաղաքացիները աշխատելու իրավունք ու պարտականություն կունենան: Նման արիական համակարգում պիտի կարողանան հանգիստ աշխատանք գտնել բոլոր նրանք, ովքեր մտավոր ու ֆիզիկապես կարող են աշխատել, և միայն աշխատասեր մարդիկ առաջ կգնան, ու կգնահատվի նրանց աշխատասիրությունը, քանի որ այդպիսի համակարգում աշխատասիրությունը կհամարվի ամենաբարձր առաքինությունը և երջանկություն բերող ամենալավ աղբյուրը: Ահա ևս մի կարգախոս՝ «Երջանկություն՝ աշխատանքով»: Նման առաքինություններ կարող են արժևորվել միայն ցեղակրոն հասարակությունում:

Իրական երջանկությունը չի գալիս պահի անցողիկ, դատարկ հաճույքներից, այլ՝ քրտնաջան աշխատանքից առաջացած մնայուն ու դրական արդյունքներից: Ծանր աշխատանքի մեջ ոչ միայն երջանկություն ենք տեսնում, այլև՝ գեղեցկություն, դրա համար գոյություն ունի հայտնի ասացվածքը՝ «աշխատանքը գեղեցկացնում է մարդուն»: Գուցե այս ժամանակակից դարաշրջանում, որտեղ զարգացել է տեխնոլոգիան, մարդիկ դժվարությամբ ընկալեն ծանր աշխատանքի կարևորությունը, բայց, այնումենայնիվ, սա բնության օրենքներից է, որը միշտ գործել է ու կշարունակի գործել, անկախ բոլոր հանգամանքներից: Մարդկության պատմության մեջ բոլոր կարևոր հայտնագործություններն ու հաջողությունները եղել են միմիայն հետևողական ու տաժանակիր աշխատանքի շնորհիվ, որոնք իսկապես ցանել են երջանկության սերմերը:

Նոր սերունդ դաստիարակելու մեջ պետք է արմատավորվի այս գաղափարը, որպեսզի երիտասարդները հասկանան, որ աշխատանքն է կապիտալի տերը և ոչ թե՝ հակառակը, որ աշխատանքից է բխում կապիտալը և ոչ՝ հակառակը:

Ամենամեծ վարկանիշը կունենան նրանք, ովքեր իրենց խելքով և կատարած աշխատանքով ամենաշատ օգուտն են տվել հանրությանը, և ոչ նրանք, ովքեր ամենաշատ

փող կամ նյութական այլ հարստություն ունեն: Առանց որևէ աշխատանքի՝ խաբեությամբ արագ գումար վաստակելը ամենամեծ մեղքերից մեկը պետք է համարվի, քանի որ մեր կերտած ապագա արիական հասարակության մեջ տեղ չի լինելու մակաբույծ ձրիակերների համար: Միայն նման հասարակության մեջ քաղաքացիները կիմանան նյութերի իսկական արժեքը և ոչ միայն գինը:

Կոմունիզմը մեզ ուզում է համոզել, որ ոչ մի բան չունենալով՝ կարող է մարդ ուրախ լինել, կապիտալիզմը մեզ ուզում է համոզել, որ միայն ագահորեն գումար վաստակելով՝ առանց որևէ վեհ նպատակի՝ կարող ենք երջանիկ լինել, սակայն գիտենք, որ երկու դեպքում էլ նման մոտեցումները միայն համատարած ընկճվածություն ու թշվառություն են առաջացնում բոլորի մոտ, ինչպես տեսնում ենք ներկայիս բոլոր «քաղաքակիրթ» երկրներում:

Սակայն՝ որպես ցեղակրոններ գիտակցում ենք, որ ինչքան էլ անձնական հարստություն արդարորեն վաստակենք, միևնույնն է՝ մենք չենք կարող լիարժեք երջանիկ զգալ մեր երկրում, եթե բնակչության զգալի մասը ապրում է աղքատության մեջ: Արդար քրտինքով հարստանալու մեջ ոչ մի վատ բան չկա, բայց մարդ կարող է իրապես երջանիկ լինել, եթե իր՝ արդարորեն վաստակած գումարը օգտագործի որպես միջոց իր հանրությունը բարելավելու և իր ազգին օգուտ տալու համար, քանի որ յուրաքանչյուր մարդու ուրախություն, ուզի, թե չուզի, կախված է իր ազգի ընդհանուր ուրախությունից: Սա, իհարկե, ամենևին չի նշանակում, որ հաջողակ մարդկանցից պիտի բռնի ուժով հարստությունը խլվի և «հավասար» բաշխվի անհաջողակներին, ինչպես արել են կոմունիստական երկրներում: Այլ պիտի պետությունը աշխատանքներ հարմարեցնի իր բոլոր քաղաքացիների համար, բայց հասկանում ենք, որ ամեն մեկը ֆիզիկապես կամ մտավոր կարող չէ աշխատելու, դրա համար պետք է հաջողակ մարդիկ պարտականություն զգան՝ օգնելու իրենց ազգակիցներին, որոնք չեն կարող հարգելի պատճառով աշխատել և իրենց ու իրենց ընտանիքներին ապահովել: Հետևաբար՝ հարկերի գումարով կստեղծվի ազգային բարեկեցության հիմնադրամ՝ մեր՝ աշխատել ցանկացող, բայց անհաջողակ եղբայրների ու քույրերի համար, և պետության պատասխանատվությունն էլ կլինի այն, որ այդ գումարը միշտ ճիշտ տեղ հասնի: Այս մոտեցումը բխում է մեր հոգևոր աշխարհայացքից, որն ասում է, որ մենք միայն տալով ենք ստանում:

Այսպիսի արդար պետության մեջ վստահ ենք, որ ամեն ինչ հավասարակշռության բերելով՝ կարող ենք վերականգնել միջին դասակարգը, ապահովել արդար ունևորների հարստությունը, վերացնել օլիգարխիան ու պլուտոկրատիան և գրեթե ամբողջությամբ արմատախիլ անել գործազրկությունը, կոռուպցիան ու աղքատությունը: Աշխատավարձն էլ ինքնըստինքյան կբարձրանա, քանի որ ամեն մեկը, իր յուրահատուկ դերն ունենալով, իր մասնագիտությամբ է զբաղվելու ու իր ներդրումը կունենա հասարակության բարգավաճման մեջ: Միայն այսպիսով մեր բոլոր ազգակիցները կարող են համերաշխ ապրել՝ որպես մի մեծ ընտանիք: Լիբերալը ասում է՝ «ամեն ինչ ինձ համար», կոմունիստը ասում է՝ «ամեն ինչ իմ դասակարգի համար», կապիտալիստը ասում է՝ «ամեն ինչ իմ հարստության համար», իսկ ցեղակրոնը ասում է՝ «ամեն ինչ իմ հայրենիքի փառքի համար»՝ հավատարիմ մնալով ոչ թե իր եսին, խավին կամ գումարին, այլ՝ ցեղին: Մեզ համար Հայաստանը վեր է ամեն ինչից:

Այս սկզբունքները կիրառելով՝ մենք վստահ ենք, որ տարիների ընթացքում կարող ենք տնտեսությունը լրիվ հանել ներկա ճահիճից, քանի որ ամեն ինչ կգործի բնականոն ձևով, և դրա հետևանքով շատ հնարավոր կլինի, որ աշխատանքային ժամերը ողջ

շաբաթվա համար չգերազանցեն 30-ը՝ միաժամանակ պահպանելով նույն աշխատավարձը: Դա կնպաստի, որպեսզի մեր հայրենակիցները ավելի շատ ազատ ժամանակ ունենան ոչ միայն հանգստանալու համար, այլև՝ մարզվելու, գիտությամբ զբաղվելու, մշակույթ ստեղծելու և առհասարակ կյանքը վայելելու:

Աշխատանքի վերաբերյալ պիտի շեշտենք, որ մենք դեմ ենք ֆեմինիզմին, որտեղ կանանց խրախուսում են կարիերան գերադասել ընտանիք կազմելուց ու երեխաներ ունենալուց, բայց նաև դեմ ենք այն տեսակ արական շովինիզմին, երբ տղամարդիկ բռնանում են կանանց, ինչպես տեսնում ենք շատ մուսուլմանական երկրներում: Այո՛, կանայք իրավունք կունենան աշխատելու, ինչպես տղամարդիկ, բայց կանանց աշխատանքը երբեք չպետք է զիջի մայր դառնալուն: Այս խնդիրը կարող ենք լուծել, եթե աշխատողները պետության հրամանով նախընտրեն բազմազավակ մայրերին աշխատանքի ընդունելը, քան այն աղջիկներին, որոնք դեռ միայնակ են ու չունեն երեխա: Իհարկե, կան նաև աշխատանքներ, որոնք համապատասխանում են տվյալ սեռին, և այդ ավանդույթը պիտի պահպանվի: Հրշեջը, օրինակ, կարող է միայն տղամարդ լինել, իսկ բուժքույրը՝ կին, սակայն միշտ հաշվի կառնվեն բացառությունները, և աշխատանքի համար կընտրվեն ըստ իրենց կարողությունների և ոչ երբեք ինչ-որ անբնական օրակարգ առաջ տանելու համար: Տղամարդիկ ու կանայք պիտի իրար լրացնեն բնությունից օժտված իրենց յուրահատկություններով: Այսինքն՝ պիտի ունենանք առնական հասարակություն, որը լրացվում է կանացիությամբ և ոչ՝ հակառակը: Այս դեպքում կանայք շատ ավելի հարգված ու գնահատված կլինեն, քան՝ ֆեմինիզմից վարակված ներկա ժամանակներում:

Ազգային պետությունը պիտի դատապարտի ֆեմինիզմը և քարոզչությամբ պիտի սրբացնի մայրությունը՝ միաժամանակ ֆինանսապես ապահովելով առողջ կանանց, որոնք կարող են շատ երեխաներ ունենալ: Ֆեմինիզմի դեմ պայքարը հարկավոր է, եթե ուզում ենք վերացնել ցածր ծնելիությունից ու ամուսնալուծություններից առաջացած աղետալի հետևանքները: Ֆեմինիզմը ոչ թե կանանց «ազատագրել» է, ինչպես հորջորջում է ստախոս միջազգային թշնամական մեդիան, այլ մոլորեցրել ու ստրկացրել է նրանց՝ շեղելով ամենաբնական բնազդից՝ մայր դառնալուց: Նրանք են «սեռական հավասարություն» քարոզում, ովքեր թքած ունեն կանանց և կանացիության վրա: Տղամարդիկ տաժանակիր և դժվար աշխատանքներն անում են, որպեսզի մեր սիրելի կանայք, մայրերը և քույրերը հեռու մնան նման գործերից ու ապահով լինեն: Մայրությունից ավելի սուրբ բան չկա, քանի որ մեր ազգի կյանքը սկսվում է հենց մեր կանանց արգանդներից: Առանց մայրությանը սատարելու՝ չենք կարող ապագա ապահովել մեր գալիք սերունդների համար: Բնականաբար սա նշանակում է, որ տղամարդիկ էլ պետք է հայրանան, ու ամուրի ապրելակերպը պետք է դատապարտվի:

Պետությունը քաղաքացիների ամուսնությունները ու ծնելիության աճը քաջալերելու համար նորապսակ զույգերին պիտի տրամադրի զրո տոկոսով մեծ վարկ, որով կկարողանան սեփական տուն գնել, և ամեն երեխա ունենալուց հետո մեկ քառորդով կիջնի այդ վարկի գումարը, որի արդյունքում կպարզվի, որ չորս երեխա ունենալուց հետո ամբողջությամբ կմարվի այդ վարկը:

Առհասարակ կխրախուսվեն որդեգրումները, բայց միայն ավանդական-բնական զույգը կարող է երեխա որդեգրել: Բնականաբար միշտ հակաօրինական կլինեն համասեռամոլների ամուսնությունները, բայց համասեռամոլները չեն դատվի ու պատժվի, եթե, իհարկե, չքարոզեն իրենց անբնական կողմնորոշումն ու ապրելակերպը:

Կարևոր է նաև, որ արժանապատվություն ունեցող ցանկացած պետություն իր քաղաքացիներին ապահովի անվճար ուսմամբ և բուժօգնությամբ՝ առանց որևէ

տարբերակման: Տարեցների համար թոշակներն էլ այնքան բարձրացվեն, որ կարողանան իրենց նվազագույն պահանջմունքները բավարարել և կախված չլինեն դրսի գումարներից կամ այլ աշխատավարձերից: Թոշակառուների համար նաև կազմակերպություն պիտի ստեղծվի, որպեսզի նրանք կարողանան կամավորությամբ շարունակել իրենց շփումը հասարակության հետ և երիտասարդներին փոխանցեն իրենց գիտելիքը և կյանքի փորձը:

Իհարկե, չեն անտեսվի նաև զինծառայության ընթացքում հաշմանդամություն ստացած մեր զինվորներն ու սպաները, և զոհված ու նահատակված զինծառայողների ընտանիքներն էլ ապահովված կլինեն: Պետությունը պարտավոր կլինի համարժեք ձևով փոխհատուցելու նրանց մեծ զոհաբերությունների համար:

Վերջին տասնամյակներում, հատկապես՝ հիմա, պետությանը հարկ տալը համարվում է թալան, ու դա հասկանալի է, որովհետև, երբ ազգը ունենում է ոչ սկզբունքային հանցագործներից բաղկացած իշխանություն, երբեք չի ուզի պետությանը գումար տալ իր գրպանից: Սակայն, եթե վերոնշյալ մոտեցումներով մենք կարողանանք համերաշխություն հաստատել մեր երկրում, պետությանը հարկ տալը ոչ թե թալան կհամարվի, որից մարդիկ ամեն գնով կփորձեն խուսափել, այլ՝ պարտականություն, որտեղ մարդիկ սիրով կտան հարկը, քանի որ գիտեն՝ ճիշտ նպատակի է հասնում: Կգիտակցեն, որ պետությունից գողանալը նույնն է, ինչ սեփական ընտանիքից գողանալը, որովհետև պետությունն էլ, բնականաբար, նույն վերաբերմունքը կունենա իր քաղաքացիների նկատմամբ: Դրա արդյունքում վստահ ենք, որ մեր պատկերացրած պետության մեջ շատ ավելի քիչ կլինի հարկը, քան ունենք այսօր:

Առաջընթացն ու հաջողակ պետությունը չպետք է որոշվեն ըստ նրա, թե ինչքան մեծ է համախառն ներքին արդյունքը, այլ պետք է նախ և առաջ որոշվի, թե պետությունը անդադար փոփոխությունների ընթացքում ինչպիսի բարեկեցիկ կյանք է կարողանում ապահովել իր քաղաքացիների և ողջ ազգի համար:

Հենապյուն 7

Արդյունաբերություն և գյուղատնտեսություն

Մեր երկիրը իսկապես անկախ ու ինքնաբավ լինելու համար պետք է ունենա հզոր ու համապարփակ արդյունաբերություն ու ծաղկող գյուղատնտեսություն: Հետևաբար՝ մենք փոքր քայլերից սկսած պիտի այն մակարդակի հասցնենք մեր արդյունաբերությունը, որպեսզի բոլոր անհրաժեշտ իրերը որակյալ ձևով արտադրվեն Հայաստանում, և այն աստիճանի հասցնենք մեր գյուղատնտեսությունը, որպեսզի մենք մեր մշակած ու աճեցրած սնունդով կարողանանք մեր ազգաբնակչությանը հեշտությամբ կերակրել: Սա հարկավոր է բարգավաճ տնտեսություն ունենալու համար, որը հնարավորինս անկախ կլինի այլ երկրներից, օտար ներդրումներից ու այլ հանգամանքներից:

Այս գլոբալիզացիայի դարում, որտեղ բազմաթիվ երկրների արդյունաբերությունը, գյուղատնտեսությունը ու տնտեսությունները իրար շաղկապված են, քիչ երկրներ կան, որոնք կարող են իսկապես անկախ համարվել: Շատ քչերը կարող են առանց դրսի օգնության զարգանալ կամ նույնիսկ գոյատևել, ու դա պատճառ է դարձել, որ հատկապես փոքր երկրները կախված լինեն մեծ երկրներից, հատկապես՝ գերտերություններից: Դրա համար, երբ մի գերտերություն տնտեսական ճգնաժամ է ունենում, դա ազդում է մյուս բոլոր երկրների վրա: Մենք դեմ չենք գլոբալիզացիայի այն տեսակին, որ երկրները իրար միջև լավ հարաբերություններ հաստատեն ու առևտուր անեն, բայց այն գլոբալիզացիան, որն ունենք այսօր, միայն կարող է պետություններին կախվածության մեջ պահել և ոչնչացնել նրանց ինքնիշխանությունը:

Նման դրության մեջ լինելով՝ մեր ստեղծագործող ազգը վերածվել է ընդամենը առևտրական ժողովրդի, որը, մի որակյալ բան ստեղծելու փոխարեն, դրսից էժան ու անորակ ապրանքներ է ներմուծում ու վաճառում շուկաներում: Այսպիսով՝ մենք, ապրանքներ արտադրելու ու արտահանելու փոխարեն, միայն ներմուծում ենք՝ ներքին շուկայում ծախելու նպատակով: Սա մեզ ամբողջությամբ կախված է պահում դրսի հանգամանքներից: Նման մտածելակերպի պատճառով նույն մոտեցումը կա շինարարական ոլորտում, որտեղ մեր հայրենիքում, օրինակ, գործարաններ կառուցվելու փոխարեն, հիմնականում կառուցվում են ռեստորաններ ու հյուրանոցներ՝ Հայաստանը վերածելով ընդամենը տուրիստների համար երկրի:

Զարմանալի է, որ գրեթե ոչ մի քաղաքական կազմակերպություն կամ կուսակցություն չի խոսում այս հիմնարար ու կարևորագույն հարցի մասին: Գրեթե բոլոր քաղաքական վերլուծաբանների ու տնտեսագետների համար Հայաստանի տնտեսությունը զարգացնելու միակ ճանապարհը դրսից ներդրումներ ստանալն է ու զբոսաշրջության զարգացումը, որը ցանկացած ազգայնական հայի համար պիտի անհեթեթություն համարվի: Այո՛, դրսից ներդրումներն ու զբոսաշրջությունը, իհարկե, դրական բաներ են, բայց ինչպե՞ս կարող ենք մեր ողջ երկրի տնտեսությունը դրսի հանգամանքներից կախված պահել: Դա նշանակում է՝ եթե ողջ աշխարհը կործանվի ու մնա միայն Հայաստանը, մենք սովից կմեռնենք: Ներդրումներն ու զբոսաշրջությունը ցանկացած տնտեսության համար ընդամենը օժանդակող նշանակություն պիտի ունենան, ոչ թե ընկալվեն որպես այդ տնտեսությունը շարժող միակ գործոնները: Այս հարցը չբարձրաձայնելը համարում ենք հիմարության արդյունք կամ համակարգված դավադրություն՝ բոլոր նրանց կողմից, ովքեր ուզում են Հայաստանը տեսնել որպես ընդամենը լավաշի ու ծիրանի երկիր՝ հզոր արդյունաբերություն ունեցող երկրի փոխարեն:

Հայաստանի համար կենսական անհրաժեշտություն է ուժեղ արդյունաբերություն ունենալը: Հետևաբար՝ Հայաստանում պիտի արտադրվի որակյալ ամեն անհրաժեշտ իր՝ ամենափոքր շինարարական գործիքներից մինչև ամենամեծ տեխնիկական սարքերը: «Արտադրված է Հայաստանում» պիտակը պետք է համարժեք լինի, կամ նույնիսկ գերազանցի «արտադրված է Գերմանիայում» կամ «արտադրված է Ճապոնիայում» պիտակներին: Գերազանցությունը պիտի հայկականության հոմանիշ դառնա: Միայն այսպիսով կարող ենք հայաստանցիների և սփյուռքահայերի մեջ արմատավորել ու զարգացնել այն գիտակցությունը, որ Հայաստանը միայն զբոսաշրջության կամ ներդրում անելու երկիր չէ, այլ՝ ապրելու, աշխատելու, ստեղծագործելու ու սերունդ տալու երկիր:

Արդյունաբերությունը հզորացնելուն զուգահեռ՝ պետք է միանշանակ նաև ապահովենք մեր պարենային անվտանգությունը, և դա կարող ենք անել միայն այն պարագայում, երբ Հայաստանը կարողանա իր բնակչությանը ինքնուրույն կերակրել՝ առանց դրսից որևէ ուտելիք ներմուծելու անհրաժեշտության: Սա պահանջում է, որ մենք մեր գյուղատնտեսության մեջ հեղափոխություն անենք՝ շեշտը ավելի շատ դնելով բուսական հողագործության և ոչ՝ անասնապահության վրա: Համոզված ենք, որ այդ ոլորտում ճիշտ քայլեր անելով՝ մենք կկարողանանք նույնիսկ մեր ներկայիս տարածքով հեշտությամբ կերակրել մեր ողջ բնակչությանը՝ չունենալով սննդի պակաս: Անհեթեթություն է Հայաստանում արտադրված սննդի պակասությունը մեր երկրում, երբ հաշվի ենք առնում այն փաստը, որ ունենք բերրի հողեր ու առատ բնական ռեսուրսներ. դրախտավայրում չի կարող սով լինել, եթե գյուղատնտեսությունը ճիշտ ռելսերի վրա դրվի: Այս ամենը չի նշանակում, որ Հայաստան չեն ներկրվի տարբեր ապրանքներ և մթերքներ, դա ուղղակի նշանակում է, որ մենք մեր գոյատևման և բարգավաճման համար չպետք է կախված լինենք արտասահմանի ներկրումներից:

Գյուղատնտեսության մեջ մտցնելով նման արմատական փոփոխություններ՝ գյուղերի դատարկումը կկասեցվի, որովհետև գյուղացին աշխատանքի համար այլևս չի ուզենա ու կարիք չի ունենա քաղաք գնալու կամ տեղափոխվելու: Այսպիսով՝ գյուղերը իրենց գյուղացիների հետ կվերականգնեն իրենց արժանի համբավը՝ որպես ազգաբնակչությանը կերակրող ու սնուցողներ: Սա նշանակում է նաև, որ ինքնըստինքյան մեր հայրենիքում բնակչությունը կուտակված չի լինի միայն քաղաքներում կամ մայրաքաղաքում, ինչպես հիմա է: Ի տարբերություն ներկայիս «երևանակենտրոն» համակարգի, բնակչությունը ավելի հավասար կբաշխվի ու գյուղերը այլևս միայն ամառանոցներ ունենալու տեղ չեն համարվի: Մարդիկ նույնքան հեշտությամբ կկարողանան ապրել ու աշխատանք գտնել գյուղերում, որքան՝ քաղաքներում:

Այլևս ամոթանք չի համարվի հասարակության բարօրությանը նպաստող ցանկացած աշխատանք՝ անկախ նրանից՝ դա լինի աղբահավաք, թե՝ հավաքարար: Ամոթանք կզգան նրանք, որոնք ընդհանրապես չեն աշխատում:

Ցանկացած ազգային շարժում չի կարող իսկապես ազգային լինել, եթե նախ և առաջ ստեղծված չլինի հենց աշխատող ու աշխատասեր մարդկանց համար, քանի որ նրանց իրավունքները բոլորից շատ պետք է պաշտպանվեն: Հայրենասիրական քարոզներին զուգահեռ պետք է քարոզվի աշխատասիրությունը, քանի որ մեկը առանց մյուսի չի կարող լինել. իսկական հայրենասերը աշխատասեր է լինում և իսկական աշխատասերը՝ հայրենասեր: Սա հակասում է կոմունիստական ու կապիտալիստական ազգավեր գաղափարներին, որոնք վերջում ստրուկ են դարձնում աշխատասեր բանվորին ու գյուղացուն, և ծաղրի առարկա են դարձնում տաժանակիր ու ծանր աշխատանքները: Իսկ ցեղակրոնությունը մեզ ասում է, որ աշխատասիրությունը մարդկության բարձր

առաքինություններից մեկն է և հայրենիքի ու պետության օգտի համար ցանկացած աշխատանք կատարելը՝ մեծ պատիվ։

Առհասարակ անհեթեթություն ենք համարում նաև այն, որ այսքան շատ է գործազրկությունը մեր երկրում, որտեղ անթիվ աշխատանքներ կան անելու։ Երբ արդար բանկային ու ֆինանսական համակարգ հիմնադրենք և աշխատենք մեր արդյունաբերության ու գյուղատնտեսության վրա, ինքնըստինքյան կլուծվի նաև գործազրկության հարցը՝ աղքատությունը թողնելով մեր անցյալում։ Սա նշանակում է, որ մեր ազգաբնակչությունը լիովին նոր վերաբերմունք կունենա բանվորության ու հողագործության նկատմամբ, և կգիտակցի, որ հողը կարող ենք պահել միայն սիրելով, իսկ կարող ենք սիրել՝ միայն մշակելով։ Սա է «արյուն և հող» դավանանքի գլխավոր սկզբունքը։

Բոլոր քաղաքացիների մեջ կարմատավորենք այն մտածելակերպը, որ հայրենիքին ոչ միայն կարող ենք ծառայել զենքով, այլև բահով ու գերանդիով՝ անկախ նրանից, թե ինչ մասնագիտություն ունենան կամ որ դասակարգին պատկանեն։

Բանվորն ու գյուղացին միշտ կլինեն մեր հայրենիքի հենասյուններն ու մեր սահմանին կանգնած հայ զինվորի թիկունքը, հետևաբար՝ պետության պարտականությունն է՝ բանվորներին ու գյուղացիներին ապահովել ու նեցուկ լինել տարբեր հարցերում։ Այո՛, առանց գիտնականների՝ քաղաքակրթությունը առաջ չի գնա, և առանց արվեստագետների՝ հասարակությունը չի գեղեցկանա, բայց առանց բանվորների ու գյուղացիների՝ մարդկությունը ընդհանրապես գոյություն չի ունենա։

Սա կարևորագույն ճանապարհներից մեկն է, որի միջոցով ընդամենը դե յուրե անկախ լինելուց կարող ենք դե ֆակտո անկախ դառնալ։ Մեր գործարաններում աշխատող հայ բանվորի ամուր ձեռքով ու դաշտերում աշխատող հայ գյուղացու անկոտրում մեջքով պիտի դարձյալ դառնանք մեր ճակատագրի կերտողները։

Հենասյուն 8

Գիտություն և տեխնոլոգիա

Գիտության ու տեխնոլոգիայի զարգացումը Հայաստանի համար վիթխարի նշանակություն ունի այս ժամանակակից դարում և շատ հարկավոր է մեր ընդհանուր անվտանգության և բարգավաճման համար: Պիտի ստեղծենք լիովին նոր գիտություն, որպեսզի ոչ միայն կարողանանք մրցակցել ու առաջ ընկնել մեր հակառակորդներից ու թշնամիներից, այլև կարողանանք մեր ստեղծագործական ջիղն ու հանճարը մարդկությանը ցուցաբերել: Նպատակադրված ենք, որ Հայաստանը դառնա գիտության կենտրոնը այս մոլորակի վրա:

Ամենևին գաղտնիք չէ, որ գիտությունը Հայաստանում մահամերձ է, և չկա ուրիշ ոլորտ մեր երկրում, որ ավելի կրիտիկական վիճակում լինի, քան տեխնիկական ոլորտը: Գիտությունը այս սոսկալի վիճակին է հասել մեծ մասամբ մեր բոլոր ղեկավարների կարճատեսության, պարզամտության ու ագահության պատճառով: Սրան նաև նպաստել է երեսուն տարուց ավել արտագաղթը, որի արդյունքում մեր երկիրը դատարկվել է մտավորականներից, հատկապես՝ ճշգրիտ գիտությունների մասնագետներից: Գիտության մեջ նորարարական ոգին սպանել են, որպեսզի Հայաստանը գիտական ոլորտում լուրջ առաջընթաց չունենա: Սակայն, մենք գիտենք, որ հայ ազգը ունի այն ներուժը, որ միջազգային գիտական համայնքում լուրջ գործոն դառնա ու ունենա աշխարհահռչակ գիտնականներ: Միայն Հայաստանում ապրող ու աշխատող նվիրյալ գիտնականները կկարողանան մեր երկրում ստեղծել հզոր ռազմարդյունաբերություն, որը կգերազանցի մեր թշնամիների ռազմարդյունաբերությանը:

Մեր թշնամիների դեմ պայքարում քանակը մեր օգտին չէ, քանի որ երեք միլիոն բնակչություն ունեցող մեր արիական ազգը շրջապատված է հարյուր միլիոն հայատյաց թուրքերով: Գիտությունն ու տեխնոլոգիան այս հարցում կարող են լինել մեր ամենահզոր զենքը մեր թշնամիների դեմ, քանի որ գիտությունը կարող է հավասարակշռել իրավիճակը և մեզ նույնիսկ առավելություն տալ:

Սակայն, գիտությունը միայն ռազմական պատճառների համար չպետք է զարգացնենք: Մեզ համար նույնքան կարևոր է նոր էներգիա ստանալու հեղափոխական միջոցներ հայտնագործելը, որպեսզի նավթի անհրաժեշտությունն ու կախվածությունը դադարի՝ մեծ վնաս հասցնելով մեր թշնամի հարևաններին, որոնց ողջ տնտեսությունը կախված է նավթի ու գազի վաճառքից: Էներգիա ստանալու նոր ու բնության օրենքներին համահունչ տեխնոլոգիաները ճնշված են մնացել տասնամյակներով նավթի կորպորացիաների և նման այլ տխրահռչակ ուժերի կողմից, քանի որ նման տեխնոլոգիաների զարգացումը մարդկությանը կազատեր ստրկության մեջ պահող շղթաներից:

Աշխարհին սպասվում է մեծ էներգետիկ ճգնաժամ, և մենք չպետք է այս հին տեխնոլոգիաները ձեռք բերելու հետևից ընկնենք, որովհետև այդպես ոչ մի տեղ չենք հասնի: Եթե թռիչքաձև աճ ենք ուզում արձանագրել, մենք՝ հայերս, պետք է հասկանանք լիովին նոր գիտություն ստեղծելու անհրաժեշտությունը: Նոր սկզբունքների վրա հիմնված գիտություն ստեղծելու համար մեծ շեշտ պետք է դրվի ոչ միայն փորձարարական ֆիզիկայի, այլև՝ տեսական ֆիզիկայի վրա, որը ոչ մի առաջընթաց չի ապրել վերջին հարյուր տարում՝ հիմնականում իրենց «տեսական ֆիզիկոս» համարող սպեկուլյանտների պատճառով:

Ինչպես հազարամյակներ առաջ մեր նախնիները հայտնաբերեցին երկաթը, ստեղծեցին անիվը ու մարտակառքը՝ այդ ժամանակվա հրասայլը, և այդ սրամտության շնորհիվ առաջ անցան մյուս բոլոր ազգերից, այնպես էլ մենք այս ժամանակակից դարում պիտի ստեղծենք լիովին նոր սկզբունքներով աշխատող էներգիա ստանալու տեխնոլոգիա և տեխնիկական զենքեր, եթե ցանկանում ենք այս տեխնոլոգիական մրցման մեջ առաջ անցնել բոլորից և մեր արժանի տեղը զբաղեցնել աշխարհաքաղաքական բեմի վրա:

Հետևաբար՝ պետությունը պարտականություն ունի գիտության և տեխնոլոգիայի կարևորությունը ամենուրեք շեշտելու, և ամենափոքր տարիքից երիտասարդներին խրախուսելու, որ գիտնական դառնան: Համալսարաններում բացի անվճար ուսում տալուց՝ պետությունը պարտադիր պիտի դրամաշնորհներ տա և ֆինանսապես ապահովի երիտասարդ գիտնականներին, հատկապես՝ ֆիզիկոսներին, քիմիկոսներին, ճարտարագետներին, և նման այլ մասնագետներին, որոնք հայրենիքի համար լուրջ գիտնական դառնալու ճանապարհին են: Չպետք է թույլ տանք, որ օտար ուժերը մեզ փորձեն շեղել այն գիտությունից, որը կարող է իրոք օգուտ բերել մեր երկրին: Չպետք է թույլ տանք, որ մեր երիտասարդ գիտնականներին շահագործեն իրենց անաստված տեխնոկրատական օրակարգը առաջ տանելու համար: Այս հարցով կզբաղվի առանձին ու հատուկ նախարարությունը՝ միայն գիտությանը և տեխնոլոգիային նվիրված, և այն ուրիշ նախարարությունների կցորդը չենք դարձնի:

Տեխնոլոգիան մարդկությանը ազատելու և առաջընթաց տալու համար կլինի, և մեր բարոյական զարգացումը երբեք չի տուժի տեխնոլոգիայի զարգացման պատճառով, ինչպես տեսնում ենք այս ժամանակակից աշխարհում, որտեղ սիոնիզմին ծառայող միլիարդատեր տեխնոկրատները տեխնոլոգիան օգտագործում են որպես չարիք՝ մարդկությանը ստրկացնելու նպատակով: Այս ամենը չենք կարող անտեսել, եթե ուզում ենք ձգտել աստղերին՝ փոխաբերական և բառիս բուն իմաստով: Մենք պարտավոր ենք բացահայտել տիեզերքի գաղտնիքները:

Մենք պետք է ամեն ինչով ապահովենք և աջակցենք գիտնականներին, որպեսզի գիտնականների թիվը հայրենիքում շարունակի աճել, և արտագաղթի միտքն այլևս չանցնի նրանց մտքով: Չպետք է թույլ տանք, որ գիտությունը թաղվի մեր երկրում, քանի որ այդ դեպքում մեր ապագա զարգացման բոլոր հնարավորություններն էլ կթաղվեն: Գիտությունը Հայաստանում կծաղկի՝ իր հետ լույս բերելով մթության մեջ սուզված ողջ քաղաքակրթությանը, և աշխարհը կրկին ականատես կլինի հայի գիտական մտքի հանճարին:

Հենասյուն 9

Կրթություն և մեդիա

Կրթությունն ու մեդիան պիտի ունենան մեր ազգաբնակչությանը ոչ միայն կրթելու ու ճշմարտությունը հասցնելու պարտականությունը, այլև պիտի ունենան դաստիարակչական գլխավոր դեր: Եթե ուզում ենք լիովին նոր ազգայնական սերունդ կրթել ու դաստիարակել, պիտի ազգային պետության կողմից վերահսկվեն մեդիան ու կրթական համակարգը, որոնք հիմնված կլինեն բացառապես ազգային գաղափարների վրա, և կարգելվեն բոլոր ուղղակի ու անուղղակի քարոզչությունները, որոնք վնասակար են մեր ազգին, հատկապես երիտասարդությանը, իսկ ազգի առաջընթացին աջակցող բոլոր քարոզչությունները կխրախուսվեն:

Մեր ապագա ազգային պետությունը չպետք է թույլ տա կրթության նվաստացումն ու ապազգայնացումը, և բացի երկրի մեդիան վերահսկելուց՝ պետք է նաև վահան լինի միջազգային սիոնիստական մեդիայի դեմ, որը պղտորում է մարդկանց մտքերը ու կոռումպացնում նրանց հոգիները: Այս կոռումպացվածությունը տարեցտարի ավելի է ակնհայտ դառնում, և դրան զուգահեռ ավելի ակնբախ է դառնում մեր երիտասարդության դեգրադացումը: Տեսնելով ներկա կրթության համակարգի անամոթ վիճակը ու մեդիայում ներկայացված տհաճ ու ապազգային քարոզչությունները՝ այս փաստերը չպետք է զարմանք առաջացնեն մեր մեջ: Կրթությունը և հատկապես մեդիան, հզոր զենքեր կարող են լինել ազգին կա՛մ ստորացնելու, կա՛մ հոգեպես գոտեպնդելու ու դաստիարակելու համար: Ցավոք, մենք տեսնում ենք, որ մեր պարագայում առաջինն է, բայց մենք այդպիսի վիճակում չենք թողնի:

Մենք կարծում ենք՝ դպրոցները շատ մեծ ներուժ ունեն ուսանողներին ճիշտ կրթելու համար, որը չի օգտագործվում: Կարծում ենք, որ ուսանողները շատ բաներ են սովորում, որոնք իրական կյանքում չեն կիրառում և միայն սովորում են ինչ-որ փաստեր հիշել՝ այդ փաստերի հետևում կանգնած դասերը սովորելու փոխարեն: Պատմությունից դասեր քաղել սովորելը կարևոր է, որպեսզի մեր սերունդները ապագայում մեր նախնիների պատմական սխալները չկրկնեն: Պատմությունը ազգի կենսագրությունն է, և առանց դրա՝ մենք չունենք անցյալ, որի արդյունքում չենք կարող ունենալ ապագա: Հետևաբար՝ հայոց պատմությունը, հայոց լեզուն և հայագիտությունը առանցքային առարկաներ կլինեն մեր կրթական համակարգի բոլոր փուլերում: Հարկավոր է հայագիտության տարածումը, որպեսզի հակազդվի Հայաստանի պատմության կեղծումը մեր թշնամիների կողմից: Այդ կեղծումը ունի մեկ նպատակ. մեզ ֆիզիկապես բնաջնջելուց առաջ նախ բնաջնջել պատմության էջերից: Հայագիտությանը ջերմեռանդորեն սատարելուն զուգահեռ՝ հնէաբանության վրա էլ մեծ շեշտ կդրվի, որովհետև մեր ներքին ձայնը մեզ հուշում է, որ դեռ շատ գաղտնիքներ կան մեր լեռնաշխարհում, որոնք պետք է բացահայտվեն: Եթե մեր հայրենակիցները ուզում են լավ հասկանան մարդկության պատմությունը, պետք է նախ և առաջ լավ հասկանան մեր հայոց պատմությունը, քանի որ հայոց պատմությունը կապված է համաշխարհային քաղաքակրթական պատմության հետ:

Վճռական ու պատասխանատու մարդ մեծացնելու համար դպրոցները կսովորեցնեն ողջ մնալու արվեստ, որտեղ ծայրահեղ պայմանների համար կսովորեն տարբեր տեսակ գործիքներ օգտագործել ու կիրառել, և թե ինչպես գոյատևել բնության մեջ սակավաթիվ ռեսուրսներով: Դրան գումարած՝ կսովորեն ռազմագիտություն, մարտարվեստ, ծանրամարտ և նման այլ կարևոր առարկաներ, որոնք փոքրուց պիտի

ներարկվեն մեր երեխաների մեջ։ Կարճ ասած՝ դպրոցները ոչ միայն պիտի գիտելիքներ փոխանցեն ուսանողներին, այլև մտածել սովորեցնեն և յուրաքանչյուր ուսանողի կերպարը կերտեն՝ նրան դարձնելով արժանապատիվ հայորդի։ Դպրոցները նաև կկազմակերպեն արշավներ, որպեսզի տարվա մեջ մի քանի անգամ ուսանողներին տանեն Հայաստանի տարբեր անկյունները՝ իրենց հայրենիքին ծանոթացնելու համար։

Մանկապարտեզից սկսած՝ երեխաները պիտի սովորեն ազգային գաղափարախոսություն, որպեսզի հանուն հայրենիքի՝ դառնան պետականամետ ու արդյունավետ քաղաքացի։ Ամեն մի ազգ արժանի է այն կառավարությանը, որն ունի, դրա համար մենք այնպիսի ազգ պիտի դաստիարակենք, որը արժանի կլինի լավ ու պատվաբեր կառավարությանը։ Այս ամենին սատարելու համար մեզ անհրաժեշտ կլինի հայկական սոցիալական մեդիայի հարթակ ստեղծել պետության կողմից։

Բարձրագույն կրթություն ստանալն էլ անվճար կլինի, ինչպես արդեն նշվել է, բայց այդ համալսարաններում, ինչպես նաև ողջ կրթական համակարգում, պետք է ուսանողները դաստիարակվեն ու ոգևորվեն այն գաղափարով, որ այն ամենը, ինչ սովորում են, ոչ միայն աշխատանք ձեռք բերելու ու գումար վաստակելու համար է, այլև՝ այդ ստացած գիտելիքով մեր ազգին օգտակար դառնալու, քանի որ մարդկության մեջ բոլոր մեծ հայտնագործությունները ու սխրանքները արվել են ոչ թե գումարի համար, այլ այն նպատակով, որ աշխարհը ավելի կատարյալ տեղ դառնա։ Ուսանողների համար ավելի դրական մթնոլորտ ստեղծելու ու ստեղծագործական միտքը խթանելու համար այսուհետ դպրոցները ու համալսարանները պիտի կառուցվեն կամպուսների նման, ինչպես տեսնում ենք Եվրոպայում ու ԱՄՆ-ում։

Սրա հետ միաժամանակ պիտի ազգային պետական մեդիա ունենանք, որը ոչ թե կհակասի, այլ կլրացնի դպրոցներում սովորացրածը։ Կրթությունն ու մեդիան իրար հետ շաղկապված են, ու հնարավոր չէ իրարից տարանջատել։ Չենք կարող լավ կրթական համակարգ ունենալ՝ առանց լավ մեդիա ունենալու, և՝ հակառակը։ Մեր ժամանակակից դարում քարոզչություն բառը վատ երանգ է ստացել ու բացասական տպավորություն է թողնում մարդկանց վրա, և սա հասկանալի է, որովհետև ներկա քարոզչությունների մեծ մասը մարդկանց փչացնում ու տներ է քանդում։ Սակայն, ինչպես արդեն նշեցինք, մեդիայի քարոզչությունը զենք է, որը կարող ենք դրական ուղղությամբ օգտագործել, եթե ճիշտ մարդիկ բռնեն այդ զենքը։ Առանց որևէ կասկածի, ազգային մեդիան հզոր զենք կարող է լինել ճշմարիտ քարոզչությամբ ազգին դաստիարակելու համար։ Դա անհրաժեշտ է, որովհետև, եթե ազգային պետությունը չդաստիարակի իր քաղաքացիներին, նրանց ուղեղները կլվացվեն թշնամական կեղծ քարոզչությամբ։ Մենք դրա օրինակը տեսնում ենք հիմա մեր հայրենիքում, երբ ոչ մի ազգային դաստիարակություն չունենալու արդյունքում ամենուրեք տեսնում ենք ուղեղները լվացված անձանց։ Դրա համար պիտի հեռուստատեսությունում, ռադիոյում ու համացանցում արգելվեն այն երաժշտությունը, սերիալներն ու ֆիլմերը, որոնք դեգրադացնում են մեր երիտասարդությանը։

Քարոզչությունը մեծ գործիք կարող է լինել ազգի դեգրադացումը կասեցնելու համար, որը չենք կարող անտեսել այս ժամանակակից տեխնոլոգիական դարում, որտեղ չափազանց մեծացել է փափկամորթների ու անողնաշար մարդկանց թիվը։ Մենք գիտենք, որ դժվար ժամանակները ստեղծում են ուժեղ մարդկանց, որոնք ստեղծում են լավ ժամանակներ, սակայն պետությունը, իր քաղաքացիներին շարունակաբար կրթելով ու դաստիարակելով, պիտի ազգի իմունային համակարգը հզոր պահի, որպեսզի այդ լավ ժամանակների հարմարավետության ճահիճը չստեղծի թույլ մարդկանց, որոնք նորից կստեղծեն դժվար ժամանակներ։

Այդ դաստիարակչական հարցում մեծ դեր կկատարի նաև դպրոցներում համազգեստների պարտադիր կրումը, որը պիտի վերականգնվի: Ողջ կրթական համակարգում և մեդիայում ամեն հայորդի պիտի խորապես գիտակցի, որ չկա ազատություն՝ առանց դաստիարակության, ինչպես չկան իրավունքներ՝ առանց պարտականությունների: Որքան դաստիարակված լինի հասարակությունը, այնքան ավելի ազատություն կունենան այդ հասարակության մեջ գտնվող քաղաքացիները: Նմանապես, նոր ստացած իրավունքները կառաջացնի նոր պարտականություններ կատարելու պահանջը, որը կատարելու դեպքում իր հետ կբերի նոր իրավունքներ: Մարդու ու հասարակության ազատությունը իմաստավորված կլինի, եթե զուգակցվի պատասխանատվության ու պարտականության հետ: Ոչ մի լավ բան այս հավերժ պայքար ունեցող աշխարհում հեշտ չի տրվում, դրա համար նաև չի կարող լինել փառք՝ առանց զոհաբերության՝ հանուն գերնպատակի: Սա այն կարևոր դասերից է, որը տղամարդը պետք է սովորի, եթե ցանկանում է «կիսամարդուց» դառնալ գերմարդ և ավելին:

Գիտակցում ենք, թե որքան է հասարակության կանացիացումը վնասել առնականությանը մեր քաղաքակրթության մեջ և թուլամորթ դարձրել բազմաթիվ տղամարդկանց, որոնք պիտի մեր ազգի առաջնորդներն ու պաշտպանները լինեն: Վիճակագրությունը ցույց է տալիս, որ փափուկ կյանքի և վատ ապրելակերպի պատճառով վերջին հիսուն տարում տեստոստերոնը իջել է տղամարդկանց մեջ, որը բացասաբար ազդում է առնականության վրա, և որտեղ պակասում է առնականությունը, կպակասի նաև տղամարդկությունը: Մեր թշնամիները լավ գիտեն, որ, եթե տղամարդկանց «ամորձատելով» թուլացնեն առնականությունը, ապա հասարակությանը շատ ավելի հեշտ կլինի կառավարել ու վերահսկել, քանի որ այլևս դիմադրություն չի լինի իրենց սատանայական ծրագրերին: Հասարակության մեջ առնականության հոգին կարող ենք վերականգնել այն դեպքում, երբ ազգային պետությունը ստանձնի ազգի հոր դերը՝ իր բոլոր քաղաքացիներին փորձելով դարձնել հնարավորինս անկախ ու ինքնաբավ բոլոր առումներով, և ոչ թե՝ ամեն փոքր հարցում պետությունից կախված: Քաղաքացիները կդաստիարակվեն՝ իմանալով, որ բարձր արժեքներ կրող մարդը պարտականություններ է դնում իր վրա՝ իր իրավունքների շուրջ վիճելու փոխարեն: Նման մտածելակերպով մարդը կհետապնդի վեհությունը և ոչ՝ ուրախությունը, քանի որ վեհության հետապնդումն է կերտում ազդեցիկ կյանք ու բերում երկարատև ուրախություն:

Ահա այդպես կրթությունը ու մեդիան, իրար հետ նույն վեհ նպատակին ծառայեցնելով, կարող ենք մեր հայրենակիցներին ճշմարտությունը հասցնել, արժանապատիվ քաղաքացի դաստիարակել, և ամենակարևորը՝ նրանց հոգիները սնուցել ու բարձր իմաստ տալ նրանց կյանքին:

Հենասյուն 10

Մշակույթ

Մշակույթը ազգի ինքնությունն է, ազգի ներքին հոգևոր աշխարհի արտապատկերումը, որը պետք է պահպանենք և պաշտպանենք ամեն տեսակ ապազգային դեգրադացումներից: Մշակույթի մակարդակն էլ հասարակության մակարդակի օբյեկտիվ ցուցիչն է: Հետևաբար՝ մեր շարժումը կնախաձեռնի շատ կարևոր գործողություն. հայկական մշակույթը՝ լեզուն, արվեստը, գրականությունը, երգը, պարը և ճարտարապետությունը մաքրել բոլոր օտար, գարշելի ազդեցություններից: Միայն մեր մշակույթը ազգայնացնելով ու գեղեցկացնելով՝ կարող ենք սրբության պես այն հարգել, սիրել և արժևորել:

Մեր և առհասարակ բոլոր արիական ազգերի մշակույթները միջազգային սիոնիստական մեդիայի ուժեղ հարվածի տակ են եղել առնվազն վերջին հարյուր տարում: Լեզուն վարկաբեկվել է «գողական» կիսամարդ ժարգոնով, արվեստը պղծվել է, այսպես կոչված, «ժամանակակից արվեստով», գրականությունը այլանդակվել է աղբ գրականությամբ, երգ ու պարը դեգրադացվել են ռեփ ու հիփ-հոփ ջունգլիական երաժշտությամբ ու շարժումներով, ճարտարապետությունն էլ վերածվել է տգեղ ու դժգույն ոլորտի, որտեղ գեղեցիկ ու տպավորիչ կառույցներ ու քաղաքներ կառուցվելու փոխարեն՝ կառուցվում են բանտերին նմանվող ասֆալտային ջունգլիներ: Այս ամենը ցուցիչներ են, որ մեր ներքին աշխարհը մեր թշնամիների կողմից նենգաբար աղավաղվել է, որի արդյունքում աղավաղված արտապատկերում ունենք: Դրա համար մենք պարտավոր ենք նման տարրերից մաքրել մեր մշակույթը, որպեսզի մեր երեխաները նման գարշանք չժառանգեն, որովհետև առանց դա անելու՝ մենք չենք կարող կասեցնել մեր հասարակության դեգրադացումը:

Այս պղծված մշակույթը, ըստ էության, ապազգային է ու հակաարիական, որի նպատակն է մեր հասարակության մեջ ոչնչացնել գեղեցկությունը բոլոր ոլորտներում: Մենք նպատակադրված ենք այս գեղեցկությունը պահպանել՝ պաշտպանելով հայապահպանության համար ամենամեծ դերն ունեցող մեր վեհ մշակույթը, որից բխում է մեր աստվածային լեզուն, հրաշալի արվեստը, հիանալի գիրն ու գրականությունը, գեղեցիկ երգն ու պարը և ազդեցիկ ճարտարապետությունը: Մեր կյանքը գեղեցկացնելու համար պետք է նախ գեղեցկացնենք մեզ շրջապատող մշակութային աշխարհը: Սա անելու համար պետք է ընդհանրապես արգելվեն բոլոր տեսակ այլասերված ֆիլմերը, երգերը, գրականությունը, պարերը, սերիալները, որոնք ուղղակիորեն կամ անուղղակիորեն քարոզում են ֆեմինիզմ, համասեռամոլություն, պոռնոգրաֆիա, «գողական» ենթամշակույթ և նման այլ թույներ, որոնք սպառնում են մեր հայկական մշակույթին: Մեր մշակույթի այլասերումը նաև շատ լավ արտահայտվում է մեր ներկա սերնդի հագուստի ոճով, որը սարսափելի վատթարացել է, և օրստօրե ավելի է վատթարանում: Կփակվեն նաև գիշերային ակումբները ու խաղատները, քանի որ առողջ ու գիտակից ժողովուրդը կգարշի նման բաներից և այլևս չի հանդուրժի: Դրանց բոլորի փոխարեն՝ պիտի տարածվի շատ ավելի վեհ մշակույթ, որը իրոք կխոսի մեր սրտերի ու հոգիների հետ:

Մեծ շեշտ պետք է դրվի մեր լեզուն օտար բառերից ու «գողական» ժարգոնից մաքրելու վրա. հայը այլևս փնթի վերաբերմունք չպետք է ունենա իր սուրբ լեզվի նկատմամբ: Ճարտարապետությունն էլ լիովին կհեղափոխվի, և այլևս չեն լինի Սովետից ժառանգած այն հրեշային բարձրահարկ բանտախուցերը, որ գարշանք են առաջացնում

ամեն անգամ նայելիս։ Ամեն մի ճարտարապետական նախաձեռնություն կունենա հստակ նախագիծ, որի վրա կաշխատեն մեր ազգի լավագույն արվեստագետներն ու ճարտարապետները։ Ճանապարհները, շենքերը և մյուս բոլոր շինությունները այնպես կկառուցվեն, որ տասնամյակներ ու նույնիսկ հարյուրամյակներ դիմանան, և ոչ թե փտեն մի քանի տարում, ինչպես հիմա է դիտմամբ արվում, որպեսզի շահեն ագահ կապիտալիստները։

Մեր մշակույթը կմաքրենք օտարամոլությունից, որը կարծես թե հիվանդագին աստիճանի է հասել, բայց սա, իհարկե, չի նշանակում, որ մեր մշակույթում միայն հայկական տարրեր կլինեն։ Չենք մերժի այլ արիական ազգերի մշակույթի տարբեր մասերը և գաղափարները, եթե համահունչ են մեր հայկական մշակութային իդեալներին։ Ամեն դեպքում օտարներից օրինակներ վերցնելը ու դասեր քաղելը չպետք է խառնենք օտարամոլության հետ։

Ընդհանուր առմամբ արիական մշակույթը վեհ է մյուս բոլոր մշակույթներից, և մենք՝ հայերս՝ որպես այդ վեհ արիական մշակույթի առաջապահ ազգ ու արիական քաղաքակրթության բնօրրանի բնակիչներ, մյուս բոլոր արիական ազգերից ավելի մեծ պարտականություն ունենք այլասերումից պաշտպանելու մեր արարչաստեղծ մշակույթը, որը հազարավոր տարիներ մեր նախնիների զոհաբերությունների շնորհիվ հասել է մեզ և իր ազդեցությունը թողել բազմաթիվ քաղաքակրթությունների վրա։

Հենապյուն 11

Առողջապահություն և բնապահպանություն

Առողջ ազգ չենք կարող ունենալ, եթե, բնականաբար, չունենանք առողջ ազգակիցներ, հետևաբար, անվճար բժշկություն տրամադրելուց բացի, պետք է հեղափոխվի մեր առողջապահական համակարգը՝ բժշկությամբ զբաղվող մասնագետների համար պարտադիր դարձնելով բնական բուժումներ ուսումնասիրելը: Կրթական համակարգն ու ազգային պետական մեդիան պարտավոր կլինեն սովորեցնելու ու քարոզելու առողջ ապրելակերպ, մասնավորապես՝ ճիշտ սնվելու ու մարզվելու կարևորությունը, որպեսզի հիվանդությունները կանխվեն, և նույնիսկ բուժվեն եղած հիվանդությունները: Պետությունը նաև հարկային արտոնություններ կտրամադրի բուսական առողջ սննդի արտադրության համար, որպեսզի այն մատչելի լինի բոլորին: Մենք չենք կարող գեղեցիկ ու կանաչապատ երկիր ունենալ, եթե հնարավորինս չբուժենք բնությանը մեր հասցրած վնասները՝ բնության ու կենդանական աշխարհի հանդեպ մեր ողջ մոտեցումը վերափոխելով: Սա նաև նշանակում է, որ անհապաղ կկասեցվի հանքերի շահագործումը, հատկապես, եթե դա շահույթ է բերում օլիգարխներին ու օտարերկրյա ընկերություններին: Իրավունք չունենք անհարգալից վերաբերմունք դրսևորել բնության և կենդանական աշխարհի հանդեպ՝ անփութորեն և տգիտաբար պղծելով այն, քանի որ բնությունը Արարչի տաճարն է, որի անբաժան մասն ենք մենք բոլորս:

Ըստ բժշկական վիճակագրությունների՝ ամեն տարի մեր բնակչության (նաև ողջ աշխարհի) մեծամասնությունը մահանում է սիրտ-անոթային հիվանդություններից, աղիքների քաղցկեղից, շաքարախտից, երիկամի հիվանդություններից, կաթվածներից և նման այլ սարսափելի ախտերից, որոնք առաջանում են հիմնականում վատ սննդակարգից ու ապրելակերպից: Սա ապշեցուցիչ վիճակագրություն է, որովհետև պարզվում է, որ մեր հայրենակիցների կեսից ավելին ամեն տարի մահանում է՝ չապրելով իր կյանքի պոտենցիալի կեսն անգամ: Մեր բժիշկների մեծ մասը լավ կարողանում են հիվանդությունները ախտորոշել ու վիրահատություններ անել, բայց, ցավոք, գրեթե ոչինչ չգիտեն առողջ սննդի ու առողջ ապրելակերպի մասին: Այս երևույթը ողջ քաղաքակիրթ աշխարհում է հայտնի, քանի որ ագահ ու չար դեղագործական արդյունաբերությունը մեծ գումարներով կոռումպացրել է բժշկական համալսարաններին և առհասարակ բժշկությանը՝ բժիշկներին սովորեցնելով ընդամենը դեղեր նշանակել հիվանդությունների համար: Սակայն, ինչպես գիտենք, դեղ նշանակելը միայն թաքցնում է ախտանիշը և չի բուժում բուն հիվանդությունը: Ներկայիս բժշկությունը նույնիսկ դիտմամբ թաքցնում է տարբեր հիվանդությունների ու քաղցկեղների բնական բուժումները, ինչպես, օրինակ, երկար ծոմ պահելը և հում բուսակերությունը, որովհետև նրանք չեն կարող գումար աշխատել նման բուժումներից:

Միայն առողջ սննդով, առողջ ապրելակերպով ու որոշ բնական բուժումներով մենք կարող ենք այդ հիվանդությունները բուժել. այստեղ տեղին է մեջբերել ժամանակակից բժշկության հայր Հիպոկրատի խոսքերը՝ «թող քո սնունդը լինի քո դեղը»: Իսկ այն ծայրահեղ վիճակում գտնվող հիվանդների կամ հաշմանդամ մարդկանց նկատմամբ, որոնք տառապում են և հնարավոր չէ բուժել նրանց, կկիրառվեն էֆթանազիայի սկզբունքները՝ նրանց թույլտվությամբ իրենց զրկել կյանքից:

Այս մահերի քանակը կարող ենք մեր կյանքի մեջ փոքր, բայց արմատական փոփոխություններ մտցնելով՝ կանխել և գրեթե ամբողջությամբ արմատախիլ անել, քանի

որ վստահաբար պնդում ենք, որ այս հիվանդությունները բնական չեն: Բժիշկները պարտավոր կլինեն սովորել, թե ինչ է իրականում առողջությունը: Դպրոցներում կսովորեն առողջ սնվելու կարևորությունը՝ հեռու մնալով ծխախոտներից, ոգելից խմիչքներից, թմրանյութերից և վնասակար սննդից: Պետք է քարոզչական արշավներ նախաձեռնվեն այդ մոլությունների և առողջությունը փչացնող այլ վնասակար սովորությունների դեմ, որովհետև առողջ ազգը պիտի բաղկացած լինի առողջ անհատներից:

Վերականգնողական կենտրոններ ամենուրեք կբացվեն թմրամոլներին և այլ մոլություններ ունեցողներին բուժելու համար՝ անհրաժեշտության դեպքում օգտագործելով նույնիսկ բնական հոգեմետ բույսեր: Մեդիայում ամենուրեք կքարոզվի առողջ ապրելակերպը՝ ոգևորելով բոլորին որդեգրել այդ ապրելակերպը: Ռեստորաններին կպարտադրվի առողջ բուսական սննդի մենյու էլ ունենալ, և մթերային խանութներին կպարտադրվի ունենալ բուսական սննդի ավելի մեծ տեսականի: Առողջապահության նախարարությունն էլ հատուկ մարմին կունենա, որը կվերահսկի ռեստորաններում և մթերային խանութներում սննդի որակը:

Կքարոզվի և դպրոցներում կսովորեցնեն ծանրամարտը, մարտարվեստը, մարմնամարզությունը, վազքը, արշավները, յոգան, մեդիտացիան և նման այլ առողջ զբաղմունքներ: Պետությունը կստեղծի մարզասրահների ու մարտակումբների ցանց, որը բազմաթիվ կետեր կունենա Հայաստանի տարբեր մասերում, որոնց անդամավճարը շատ մատչելի ու հասանելի կլինի բոլորին: Առողջությունը ավելին է, քան հիվանդություններից զերծ մնալը, այն մարմնի միջոցով հոգով ու մտքով առողջ մնալն է, որը ընդհանուր առմամբ կնպաստի մեր ազգի բարեկեցությանը:

Բնության մեջ ու փողոցներում քայլելիս պարզ երևում է, թե որքան անտարբեր է դարձել մեր բնակչությունը իր բնության հանդեպ: Գրեթե մի անկյուն չկա մեր երկրում, որը աղտոտված չի լինի, և մենք չենք կարող մեզ հայրենասեր համարել, եթե չլուծենք այս խնդիրը: Անաղարտ հայրենիք ունենալու համար պետք է փոխվի մեր ընդհանուր վերաբերմունքը՝ բնության ու կենդանական աշխարհի նկատմամբ: Բնապահպանական հայացքներ որդեգրելով՝ մենք հնարավորինս անաղարտ կպահենք մեր հայրենիքի բնաշխարհն ու էկոհամակարգը: Նման հայացքներ կարող ենք ներարկել մանկապարտեզից սկսած՝ կրկին մեդիայի քարոզչության շնորհիվ: Պիտի խստիվ տուգանվեն աղբ թափողները և ծայրահեղ դեպքերում նաև խստիվ դատվեն: Սրան զուգահեռ կկառուցվեն վերամշակման մեծ կենտրոններ քաղաքներում ու գյուղերում, որպեսզի նվազեցնենք բնությանը մեր հասցրած վնասը: Բնության տարածքում ցանկացած զգալի փոփոխություն կատարելու համար կպահանջվի հաստատում ու թույլտվություն բնության պահպանության կենտրոնական մարմնից:

Գյուղատնտեսությունն էլ կամաց-կամաց բուսակերական հիմքերի վրա դնելով՝ զգալիորեն կնվազեցնենք անտառահատումները, և ջրի ու օդի պղտորումը, որը կփրկի բազմաթիվ էկոհամակարգեր՝ խթանելով կենսաբազմազանությունը: Գիտական փաստերը մեզ ապացուցել են, որ բնությանը վնաս հասցնող ամենամեծ գործոնը անասնապահությունն է, քանի որ կարևոր ռեսուրսների անիմաստ վատնում է այն պատճառի համար, որ գյուղատնտեսության համար նախատեսված հողատարածքի մեծ մասը օգտագործվում է կենդանիներին կեր աճեցնելու և ոչ թե ուղիղ մարդկանց կերակրելու համար: Բուսակերությունը ոչ միայն չափազանց նպաստում է բնությանը, այլև սկզբունքորեն ավելի էթիկական է ու նաև շատ ավելի առողջարար:

Բնության նկատմամբ դրական վերաբերմունք ունենալը անհնար կլինի, եթե չունենանք դրական վերաբերմունք բնության մեջ ապրող կենդանիների հանդեպ, որը հենց

այդ բնության հոգին է: Մարդկության դաժանությունը կենդանիների հանդեպ վաղուցվանից է հայտնի, ու ամենևին նորություն չէ, բայց մենք, այնուամենայնիվ, խստիվ դատապարտում ենք կենդանիների հանդեպ գործած դաժանությունները, և օրենքի ողջ խստությամբ կդատվեն այն մարդիկ, որոնք կենդանիների հանդեպ դաժանություններ կգործեն: Կարգելենք կենդանական ծիսակարգային զոհաբերությունները, որոնց մեջ մտնում են մատաղները: Կարգելվեն նաև կենդանիների վրա վայրագ ու վնասակար փորձարկումները: Կարճ ասած՝ կենդանիներին դաժանություններից պաշտպանելու համար օրենքներ կստեղծվեն և կվերահսկվեն, քանի որ նման դաժանությունները հակասում են մեր բարոյականությանն ու էությանը: Մեր երեխաները ամենափոքրուց կսովորեն հարգել ու սիրել բոլոր կենդանիներին, որովհետև կենդանիներն էլ են Արարչի էակներ, ովքեր մեզ հետ կիսում են մեր հրաշալի բնական աշխարհը:

Զգտում ենք ավելի մաքուր, ավելի կանաչ աշխարհ տեսնել, սակայն չպետք է տարվենք «կանացի» այլասիրությամբ՝ անտրամաբանական կարեկցանք ցուցաբերելով՝ ի վնաս մեր ցեղի: Ջատագովն ենք «առնական» այլասիրության, որով կարող ենք, չզիջելով մեր ցեղի շահերը, միաժամանակ կարեկցանք ցուցաբերել կենդանիների, բնության, ինչպես նաև՝ մարդկության մյուս ցեղերի նկատմամբ, որոնք մեր ցեղի թշնամիները չեն: Առնական այլասիրության ջատագովի նպատակն է նախ և առաջ բնության ամենալավ տեսակների պահպանումը, զարգացումը ու բազմացումը՝ միաժամանակ հնարավորինս չվնասելով բնության մյուս արարածներին: Չպետք է թույլ տանք, որ թշնամի մանիպուլյատորները շահարկեն ու մեր դեմ օգտագործեն մեր այս հանդուրժողականությունն ու այլասիրությունը, ինչպես անում են արդեն: Զգոնությունը այս հարցում պիտի միշտ պահպանվի, քանի որ, ինչպես ասել են նախկին իմաստունները՝ ազատության գինը հենց հավերժ զգոնությունն է:

Առողջապահական ու բնապահպանական խնդիրները լուծելը օբյեկտիվորեն ամենահեշտը պիտի լինի, բայց բավականին բարդ է, քանի որ կենցաղի ու սովորությունների հետ է կապված, որոնք անհնար է միանգամից փոխել: Սակայն, տարիների ընթացքում սերնդեսերունդ մենք կարող ենք այս փոփոխություններով գրեթե ամբողջությամբ վերացնել հիվանդությունները և կարող ենք մաքրապատել մեր սուրբ հայրենի հողը: Մենք կունենանք առողջ հոգիներ առողջ մարմիններում, և առողջ մարմիններ՝ ավելի պայծառ ու կանաչ աշխարհի մեջ:

Հենապյուն 12

Զինված ուժեր և ազգ-բանակ

Հզոր պետություն ու բարգավաճ հասարակություն կերտելու համար մեր ջանքերն անիմաստ կլինեն, եթե չկարողանանք պաշտպանել այդ պետությունն ու հասարակությունը: Ուստի՝ քաջ գիտակցում ենք, որ մեր անկախ պետականության և հայրենիքի անվտանգության թիվ մեկ երաշխավորը Հայաստանի Զինված ուժերն են, և մեզ նման՝ թշնամիներով շրջապատված փոքրաթիվ ազգի համար ազգ-բանակ դառնալը անհրաժեշտություն է ոչ միայն մեր անկախությունը պահպանելու, այլև գոյատևելու համար: Մեր շարժման գլխավոր նպատակն է մեր ազգին և պետությանը ուժի գործոնի վերածելը, որպեսզի կարողանանք թշնամի կիրառած ուժին ավելի մեծ ուժով պատասխանել, և հարվածին՝ ավելի հուժկու հակահարվածով: Անատամ երկրին միշտ անօգուտ կերպով խղճում են, ատամնավորի հետ՝ հաշվի նստում: Այդ իսկ պատճառով պետք է լիովին փոխենք մեր բանակի ռազմավարությունը և մեր զինվորների հոգեբանությունը՝ կառուցելով ոչ միայն պաշտպանողական, այլև ավելի կարևոր՝ հարձակողական բանակ, քանի որ դա է հաղթական զինված ուժեր ունենալու միակ ճանապարհը: Միմիայն այդպիսով մենք կարող ենք սանձահարել մեր թշնամու ագրեսիան ու հարձակումները մեր պետության դեմ: Այս առանցքային, կարևոր փոփոխությունից հետո նոր պիտի մտածենք զարգացնել մեր ռազմարդյունաբերությունը, որպեսզի ճիշտ ուղղությամբ զարգանա: Այսպիսով՝ զենքեր արտադրելուն զուգահեռ միաժամանակ օտար երկրներից կգնենք այն զենքերը, որոնք կհամապատասխանեն մեր զինված ուժերի նոր ռազմավարությանը: Բանակի ռազմավարությունը փոխելուց ու արդիականացնելուց բացի նույնքան կարևոր ու անհրաժեշտ է մեր պետության հետախուզությունը ամեն կերպ զարգացնելը, քանի որ առանց լուրջ հետախուզության՝ բանակը կույր-կույր է գնում պատերազմի: Նույնպես պետք է չափազանց կարևորվի քարոզչական պատերազմը, որը հաճախ անտեսվել է, քանի որ այն նույնքան կարևոր է, որքան իրական զենքերով պատերազմը: Պարտադիր զինծառայությունը ոչ միայն պետք է պահպանվի, այլև պետք է խստացվի՝ միաժամանակ բարելավելով զինվորների ծառայության պայմանները՝ թե՛ զորամասում, թե՝ դիրքերում: Սակայն, հաղթող զինված ուժեր ունենալու համար պետք է լինի համապատասխան քաղաքացիական թիկունք, հետևաբար՝ պետք է ռազմականացվեն մեր մշակույթն ու հասարակությունը՝ Հայաստանը վերածելով անառիկ բերդի՝ ժամանակակից «Սպարտայի», որի քաղաքացիները ի ծնե կդաստիարակվեն զինվորական հոգեբանությամբ՝ ռազմական փորձ ստանալով և ամեն պահի պատրաստ լինելով մարտի: Հայաստանը պիտի ամեն առումով ձգտի դառնալ, տոկոսային հարաբերակցությամբ, ամենառազմականացված երկիրը աշխարհի վրա: Մեր ազգի գոյությունն ապահովելու և մեր անկախությունը պահպանելու ուրիշ ձև չկա: Սա է երկարատև խաղաղություն պարտադրելու միակ ճանապարհը:

Այն փաստը, որ մենք հազարավոր տարիների ընթացքում գտնվելով քաղաքակրթությունների բախման կիզակետում չենք ոչնչացվել, ապացույց է մեր պայքարի ոգու ու ռազմական բնույթի, որից սարսափում են մեր թշնամիները: Դարեր ի վեր հայ զինվորը վախ է ներշնչել մեր ոսոխին, և մեր ռազմիկները ճանաչված են եղել՝ որպես աշխարհում ամենալավ ռազմիկներից մեկը: Սրա ամենավերջին օրինակը, իհարկե, Արցախյան Ազատագրական պատերազմն էր: Այդ է պատճառը, որ մեր թշնամիները անընդհատ ուզեցել են մեզ հոգեբանորեն կոտրել, որպեսզի մենք

չհավատանք մեր ռազմական ներուժին ու դրա փոխարեն ընդունենք ստրկական մտածելակերպ։ 44-օրյա դավադիր պատերազմի նպատակը հենց դա էր, որ մեր ներքին թշնամիների ու դավաճանների միջոցով մեր բանակի մեջքին դանակ խրեն և մեզ հոգեպես կոտրեն, որպեսզի մենք ապագայում այլևս հույս չունենանք ռազմական հաղթանակների։ Սակայն, անսասան հայորդիներին նման դավադրություններով չի լինի խաբել ու ստորացնել։ Մենք գիտենք, որ կարող ենք մեր բոլոր թշնամիներին հաղթել, եթե մեր դեմ ներսից դավեր չնյութվեն։ Ազգովի պետք է սա հասկանանք և նոր անցնենք հզոր բանակ կառուցելուն։

Գաղտնիք չէ, որ մեր զենքերի արդիականությունը ու քանակը զիջում են մեր թշնամիների բանակներին։ Դրա համար իշխանության գալու ժամանակ մենք մեր բանակը արդիականացնելու համար միանգամից կանցնենք գործի և բնավ չենք հապաղի այդ հարցում։ Պիտի ոչ միայն տարբեր երկրներից զենքեր գնենք, այլև՝ հիմնենք մեր ռազմական արդյունաբերությունը և մենք մեր զենքերը սկսենք պատրաստել, անկախ նրանից, թե որքան անհավանական դա կթվա այս պահին։ Այստեղ էլ պիտի իմանանք, որ ամեն մեծ բան սկսվում է փոքր քայլերից, հետևաբար՝ նախ փոքր զենքեր արտադրելուց հետո կանցնենք ավելի մեծ զենքեր արտադրելուն, եթե մնանք վճռական ու հետևողական։

Ժամանակակից զենքեր ու գործարաններ ունենալուն զուգահեռ՝ պիտի ունենանք զորք, որը կհամապատասխանի այդ զենքերի որակին։ Դրա համար մենք միաժամանակ կբարելավենք մեր զինվորների ծառայության պայմանները՝ որակյալ համազգեստներ ու իրեր տալով և զորամասերն ու դիրքերը վերանորոգելով։ Բայց միաժամանակ կխստացվի ծառայությունը, որտեղ, ուժային սպորտաձևերով ու մարտարվեստով զբաղվելուց բացի, ամեն օր կանցնեն տակտիկական վարժությունների և կսովորեն մեր ունեցած բոլոր զենքերը կիրառել, ոչ միայն այն զենքը, որը յուրաքանչյուր զինվորին տրամադրվել է։ Պայմանագրային զինծառայությունն էլ կխստացվի՝ միաժամանակ սահմանելով ավելի բարձր աշխատավարձ։ Մեր բանակին ու զինվորների աչքերին նայելիս թշնամու դեմքը պիտի սփրթնի, և նա, ուժի լեզվով մեզ հետ խոսելու փոխարեն, վախից մտածի բանակցելու մասին։

Միմիայն այսպիսով մենք կարող ենք խաղաղություն պարտադրել և ոչ՝ մուրալ։ Իրավունք չունենք նույնիսկ խոսելու խաղաղության մասին, եթե պատրաստ չենք պատերազմի։ Կարող ենք խաղաղություն պարտադրել միայն այն դեպքում, եթե ազգովի դառնանք բանակ, և եթե իսկապես արժևորում ենք խաղաղությունը, սա չենք կարող աչքաթող անել, որովհետև միայն հզոր Հայաստանով է հնարավոր այս տարածաշրջանում կայունություն ու խաղաղություն հաստատել։ Լիովին անհեթեթություն է ցանկանալ ամրապնդել անկախությունը, միաժամանակ փորձելով խաղաղությանը պատրաստվել և «խաղաղության պայմանագրի» հետևից ընկնել, քանի որ պատմությունը մեզ բազմիցս ցույց է տվել, որ երկիրը կարող է ամրապնդել իր պետության անկախությունը ոչ թե պատրաստվելով խաղաղությանը կամ խաղաղության հետևից վազելով, այլ՝ միմիայն պատերազմին պատրաստվելով։

Մենք հաղթեցինք առաջին Արցախյան ազատամարտը, որովհետև հարձակողական պատերազմ էինք վարում և պատերազմը տանում թշնամու տարածք, իսկ 44-օրյա դավադիր պատերազմը պարտվեցինք, որովհետև այդ նույն մարտական ռազմավարությունը մեր թշնամին վարեց մեր դեմ։ Այդպես կարողացավ ոսոխը անել, որովհետև այս վերջին քսան տարում լավ ուսումնասիրել էր իր պարտության պատճառը, սակայն մենք փոխանակ մեր ազատամարտիկների հաղթական ռազմավարությամբ բանակ կառուցեինք, որը իսկապես կլիներ հայկական բանակ իր բոլոր առումներով,

պատճեն արեցինք օտար, ռուսական բանակի նախագիծը և կիրառեցինք մեր բանակի համար: Չափազանց կարևոր է, որ մեր ռազմական ակադեմիաներում սպաները վերլուծեն Արցախյան առաջին ազատամարտի հաղթանակի, ինչպես նաև 44-օրյա դավադիր պատերազմի պարտության պատճառները, որպեսզի առաջինը նորից կրկնվի, իսկ երկրորդ՝ այլևս երբեք:

Սյունիքը պաշտպանելու համար, մենք կգնանք դեպի նոր ու ավելի մեծ պարտություն, եթե միայն պաշտպանողական ռազմավարություն ունենանք: Սյունիքը պաշտպանելու միակ ձևն այն է, որ մենք ակտիվ պաշտպանությամբ կռիվը տանենք թշնամու դաշտ, ինչպես արեցինք 90-ականներին և ազատագրեցինք Արցախը: Միայն պաշտպանողական պատերազմ մղելով՝ մենք հնարավորություն չենք ունենա մեր հողերը պահել. դա գուցե հնարավոր կլինի մակերեսով մեծ պետությունների համար, բայց մեզ նման փոքր տարածք ունեցող երկրի համար կործանարար հետևանքների կբերի:

Պատմությունը մեզ նաև ցույց է տվել, որ, երբ միայն մեր հույսը դնում ենք կանոնավոր սպայական բանակի վրա և բացառում ենք ազատագրական ոգին, պարտություն ենք ունենում, ինչպես ունեցանք 1920թ.-ին և 2020թ.-ին, քանի որ այդ սպայական կազմը կա՛մ եղել են Մոսկվայի ուղիղ, կա՛մ էլ՝ ազդեցության գործակալներ: Մենք հաղթանակներ ենք տարել, երբ այդ սպայական պրոֆեսիոնալ կազմը առաջնորդվել է այն վճռական անձանց կողմից, ովքեր տոգորված են եղել հայ ազատագրական ոգով, ինչպես եղավ 1918թ.-ի ու Լեռնահայաստանի հերոսամարտերում, և Արցախյան ազատագրական պատերազմում: Սա կարևոր գործոն է, որը չպետք է անտեսենք:

Ցանկացած երկրում, հատկապես՝ պատերազմում գտվող երկրում, ինչպիսին մեր երկիրն է, դասալքությունը պիտի դատապարտվի ու դավաճանություն համարվի, և դասալիքները չպետք է կարողանան իրենց գլուխները բարձր պահել: Այն տղաները, որոնք առողջության խնդիրներից ելնելով չեն կարող հավասար ծառայել մյուս զինվորների հետ, կծառայեն բանակում այլ ձևերով, և վստահ ենք, որ այդ ձևերի պակասություն չի լինի: Ապագա արիական պետության մեջ բանակում ծառայելը կհամարվի իսկական մկրտություն՝ տղային տղամարդ դարձնելու ամենակարևոր գործընթացը:

Մեր զորքի պատրաստականությունը, ինչպես արդեն նշվեց, այլևս միայն պաշտպանողական բնույթ չպետք է կրի: Ապագա հայ ռազմիկները պիտի նաև պատրաստվեն հարձակվողական գործողությունների, քանի որ պաշտպանվելու լավագույն միջոցը հարձակումն է: Բոլորը՝ երիտասարդից մինչև տարեց, և ծայրահեղ դեպքերի համար նաև՝ բոլոր կանայք, պարտադիր պետք է պատրաստ լինեն մարտի, կամ գոնե որոշ չափով ռազմական հմտություններ ձեռք բերած լինեն: Որքան քրտինք թափենք խաղաղության ժամանակ, այնքան ավելի քիչ արյուն կթափենք պատերազմի ժամանակ. մեր պատրաստականությունից կբխի մեր պատրաստակամությունը: Այլևս մեր հույսը չպետք է դնենք միայն հայ զինվորի հերոսական ոգու վրա, թեպետ պատմության մեջ մեզ դա է հաճախ փրկել: Այս տարածաշրջանում՝ աշխարհի ամենավտանգավոր խաչմերուկում գոյատևելու ու ծաղկելու համար ուրիշ ձև չկա՝ բացի մեր ռազմական պատրաստության հանդեպ նման մոտեցում ունենալուց: Պատրաստվելը աղոթելու ամենալավ ձևն է:

Բոլոր հայկազուն երիտասարդները պետք է առողջ ապրելակերպի ու դժվար վարժությունների միջոցով կաշվի պես կոշտանան ու պողպատի պես պնդանան՝ չմոռանալով, որ խաղաղության աստվածուհին կարող է հանգիստ ապրել միայն ռազմի աստծո պաշտպանության ներքո: Ապագա հայկազունը կընտելացնի միտքը և կկոփի մարմինը, որովհետև այդպիսով նա անուղղակիորեն կկոփի իր հոգին: Հայկազուններին

կսովորեցնենք ռազմիկ լինելու կարևորությունը, որովհետև, ինչպես հնագույն իմաստուններն են պնդել՝ ավելի լավ է լինել ռազմիկ պարտեզում, քան այգեպան՝ մարտի դաշտում:

Հայկազունը պատերազմի ժամանակ կամաչի առաջնագիծ չգնալուց, քանի որ պատերազմի ժամանակ սահման մեկնելը ոչ թե հերոսություն կամ նույնիսկ պարտականություն կհամարվի, այլ՝ պատիվ: Դեռահասները, տասներկու տարեկանից հայկազունների ճամբարներ ընդունվելով, ծանր ֆիզիկական վարժությունների միջով կանցնեն, որպեսզի այդ տարիքից սկսած ավելի խորը արմատավորվի ծառայության հոգեբանությունը: Այդ ճամբարներում, ինչպես նաև բանակում պիտի անցնեն հատուկ գաղափարական դասընթացներ, որ մեր բանակում հասարակ շարքային զինվորից մինչև գեներալ ունենանք գաղափարական մարտիկներ: Այնպիսի սերունդ պիտի մեծացնենք և դաստիարակենք, որ մենք կարողանանք մեր կյանքի վերջին օրը լայն ժպիտով անցնել մյուս աշխարհ:

Հայոց փրկությունը միայն զենքով է լինում, դրա համար մենք չենք կարող դեմ լինել զենք կրելու իրավունքին, և հավատում ենք, որ իսկական ազգային պետության մեջ բոլոր արժանապատիվ ու առողջ քաղաքացիները, հատկապես՝ սահմանին ապրող մեր հայրենակիցները, պետք է ունենան իրենց սեփական զենքերը. բացի դասալիքներից, որոնք կզրկվեն այդ իրավունքից: Բնակչությունը չպետք է վախենա իր պետությունից, ինչպես պետությունը չպետք է վախենա իր բնակչությունից: Եթե այդ վախը կա, ուրեմն դա նշան է, որ պետությունը չի ծառայում ազգի ու հայրենիքի շահերին: Միջազգային սիոնիստական մեդիան ուզում է մեզ մանիպուլյացիաներով համոզել, որ զենք կրելու իրավունքը վտանգավոր է հասարակությանը, բայց դա ամենևին չի համապատասխանում վիճակագրական փաստերին ու իրականությանը: Ազգային պետությունը պիտի ուժեղ ներքին զորք էլ ունենա, որպեսզի կասեցնեն ապազգային հեղաշրջման փորձերը, որոնց խառնակիչները կապրեն մեր հայրենիքի սահմաններից դուրս:

Աղջիկների համար էլ պարտադիր ծառայություն կսահմանվի, բայց ավելի կարճ ժամանակահատվածով ու ավելի թեթև պայմաններով, որպեսզի ծայրահեղ դեպքերում նրանք էլ պատրաստ լինեն ոչ միայն իրենց պաշտպանելու, այլև՝ մեր գյուղերը ու քաղաքները: Կանանց համար ավելի մեծ շեշտ կդրվի բուժօգնության և առհասարակ բժշկություն սովորելու վրա:

Բոլոր ծառայած քաղաքացիներն էլ կգրանցվեն պահեստազորայինում, որպեսզի պարբերաբար կանչվեն իրենց ռազմական գիտելիքները թարմացնելու ու վերպատրաստվելու: Սահմանամերձ գյուղերում ապրող բնակիչներին կտրվեն անվճար տներ, զենքեր ու բազմաթիվ արտոնություններ, որպեսզի բնակչությունը խրախուսվի ապրել սահմանային գոտում, քանի որ հայրենիքը սկսվում է հենց սահմանից:

Այո՛, այս աշխարհում հաղթում է ուժեղը և ոչ՝ արդարը, բայց դա չի նշանակում, որ ուժեղը պիտի անարդար կամ չար լինի: Ընդհակառակը՝ այս աշխարհում բարին ու արդարն են ամենաուժեղը ու քաջը. նույնիսկ «բարի» բառի մեջ կա հենց «արի» արմատը: Հետևաբար՝ մեր զորությունը երբեք չպետք է բացասաբար ազդի մեր բարության վրա: Թշնամու անմեղ քաղաքացիների, հատկապես՝ կանանց, երեխաների ու տարեցների դեմ դաժանություն գործելը անիմաստ ու սխալ ենք համարում: Դա անելով մենք միայն կգցենք հայ զինվորի համբավը՝ այն բարձրացնելու փոխարեն: Չնահանջող ու պատրաստ քաջ զինվոր ունենալուց թուրքերի մեջ վախ ներշնչելու ավելի լավ ձև չկա: Միանշանակ, պետք է թշնամու հետ խոսել նրանց լեզվով, բայց անիմաստ դաժանություններ կատարելու դեպքում մենք ոչ թե նրանց հետ խոսում ենք իրենց լեզվով, այլ նմանվում ենք նրանց:

Այսինքն՝ նմանվում ենք սկզբունքներ չունեցող այն չարիքին, որին մենք մեր ողջ սրտով ատում ենք, և որի դեմ մեր ողջ ոգով պայքարում ենք։ Մեր նպատակը անիմաստ անգութ լինելը չէ, այլ ամուր պետություն ստեղծելը, հաղթական բանակ կառուցելը և մեր կորցրած հողերը ազատագրելը։ Սա անելով՝ մենք ինքնըստինքյան կպատժենք մեր ոխերիմ թշնամիներին, և միայն դրանից հետո կմտածենք նրանց ներելու ու հարաբերություններ հաստատելու մասին։ Եթե դրա ընթացքում թշնամու կողմում զոհվեն անմեղ քաղաքացիներ, դա կհամարվի կողմնակի վնաս, ոչ թե՝ թշնամու դեմ գործած վայրագ դաժանություն։ Հետևաբար՝ մեր թշնամիների հանդեպ պիտի լինենք խիստ, բայց ոչ դաժան, քաջ, բայց ոչ՝ վայրագ, և ռազմիկ, բայց ոչ՝ չարիք։

Առանց մեր ողջ հասարակությունը ռազմականացնելու՝ չենք կարող ազգ-բանակ դառնալ։ Եթե թշնամու առջև ծնկի գալու փոխարեն՝ ուզում ենք պահպանել մեր անկախությունը՝ մեր հայրենիքը չվերածելով վիլայեթի կամ գուբեռնիայի, ուրիշ ընտրություն, քան ազգ-բանակ ստեղծելն է, չունենք։ Դա է մեր ինքնությունը պահպանելու և հայ մնալու միակ ճանապարհն ու երաշխիքը։ Հայրենիքի փառքի համար ծառայելը ամենամեծ պատիվը պիտի համարվի ամեն հայորդու սրտում։ Եկեք չմոռանա՛նք, որ որձ լինելը ծննդյան հարց է, տղամարդ լինելը ընտրության հարց է, իսկ զինվոր լինելը պարտքի հարց է։

Անկախ մեր բնակչության քանակից ու մեր հայրենիքի ներկա չափից՝ մենք աշխարհին պիտի պարզ ցույց տանք, որ մեզ չեն կարող հեշտությամբ գրավել, անկախ նրանից, թե որքան մեծ է իրենց զորքը, ու որքան հզոր է իրենց զինտեխնիկան։ Այսպիսով՝ կարող ենք ստեղծել արդիական հզոր բանակ՝ նվիրյալ մահապարտների սերնդով, որը ոչ միայն կկարողանա վերջնականապես լուծել արցախյան հիմնախնդիրը՝ Արցախը կրկին ազատագրելով և այս անգամ ամբողջովին միավորելով Հայաստանին, այլև կկարողանա իրականացնել ամեն զտարյուն հայի ամենաբաղձալի երազանքը՝ Մեծ Հայքի վերակենդանացումը։

Հենապյուն 13

Մեր թշնամիները և նրանց օրակարգը

Հայաստանի և հայ ազգի թշնամիներն են պանթուրքիզմը, ռուսական իմպերիալիզմը, միջազգային սիոնիզմը, նրանց աջակիցները և նրանց հետ համագործակցող դավաճանները: Մեր թշնամիներն են նաև սիոնիզմի կողմից սատարվող նեոբոլշևիկները, լիբերալ դեմոկրատները, ֆեմինիստները, անարխիստները, և այլ կործանարար ուժեր, որոնք բոլորը միասին ուզում են, ուղղակիորեն, թե՝ անուղղակիորեն, արիական ցեղին ոչնչացնելով, կերտել իրենց ապազգային «Համաշխարհային նոր աշխարհակարգը», որը մեր գեղեցիկ կապույտ մոլորակի վերջը կլինի: Ուստի՝ մեր պետությունը պետք է չեզոքացնի ազգի դեմ գործող բոլոր աղանդներին, գաղտնի կազմակերպություններին, օտարերկրյա գործակալական ցանցերին, թշնամու օրակարգին սպասարկող հասարակական կազմակերպություններին և քաղաքական խմբավորումներին:

Մեր ոխերիմ թշնամիների դեմ դարերով ենք պայքարի մեջ եղել, սակայն այդ պայքարը չափազանց թեժացավ, երբ տասնիններորդ դարի վերջերին զուգահեռաբար ստեղծվեցին սիոնիզմը, պանթուրքիզմը և մարքսիզմը. առաջին երկուսը միավորեց ու կազմակերպեց մեր թշնամիներին՝ ընդդեմ քաղաքակիրթ աշխարհի, իսկ երրորդը՝ ներսից պառակտեց ու սարսափելի վնասներ հասցրեց արիական ցեղին և ողջ մարդկությանը: Մենք հավատում ենք, որ սա ոչ թե պատահականություն է, այլ միանշանակ համակարգված դավադրություն՝ արիական աշխարհը ծնկի բերելու նպատակով: Քսաներորդ դարում այս դավադիր ուժերը միասին համագործակցելով, կազմակերպեցին և իրագործեցին Հայոց ցեղասպանությունը, որից հետո բոլշևիկյան հեղափոխությունը կատարվեց, և նրանց սարսափելի ոճրագործությունների պատճառով սպանվեցին հարյուր հազարավոր հայեր ու միլիոնավոր այլ արիացիներ: Ցեղասպանություններ ու ապազգային հեղափոխություններ կատարելուց բացի՝ նաև հրահրեցին երկու համաշխարհային պատերազմներ, որպեսզի արիական աշխարհում, մասնավորապես՝ Եվրոպայում, չեզոքացնեն ազգայնականությունը: Քանդեցին հին աշխարհակարգը, որպեսզի կերտեն իրենց մղձավանջային նոր հակաարիական աշխարհակարգը:

Այդ է պատճառը, որ 1945թ.-ից ի վեր բարոյական ու հոգևոր անկում է եղել մեր ողջ քաղաքակրթությունում: Օգտվելով այս առիթից՝ մեր թշնամիները շատ արագ գործի անցան և տարբեր տեսակ ազգակործան ու վնասակար նեոմարքսիստական քարոզչություններով շարունակեցին դեգրադացնել մեր ցեղին, և դրա կործանարար հետևանքները մենք կարող ենք տեսնել ամենուրեք:

Առավել քան 200 հարյուր տարի է, ինչ Հայաստանը գտնվում է ռուս-թուրքական ողորմելի վանդակի մեջ, որտեղ այդ երկու կայսրությունները սիոնիզմի հետ միասին միշտ համագործակցել են մեր անկախության դեմ, որպեսզի ամեն գնով չստեղծվի իրապես անկախ ու հզոր Հայաստան: Իհարկե, Ռուսաստանը և Թուրքիան, ինչպես նաև թուրքերը և սիոնիստները ունեն և ունեցել են բազմաթիվ տարաձայնություններ և նույնիսկ իրար դեմ պայքարել են և պատերազմել են, բայց, երբ հայոց հարցն է բարձրացվում, այդ երեք ուժերը միասին համախմվում են՝ ընդդեմ Հայաստանի, և պատմությունը սա մեզ բազմիցս ցույց է տվել: Իհարկե, թուրքերը հանդիսանում են, որպես բացահայտ թշնամիներ, ռուսները՝ որպես կեղծ «դաշնակիցներ» և «փրկիչներ», ովքեր թուրքերի հետ միասին մեր դեմ դավեր

են նյութում և հետո ներկայանում են որպես «փրկիչներ»:

Ինչպես արդեն նշեցի, կա նաև սիոնիստական գործոնը, որը ստվերում շատ թաքնված համագործակցում է այդ երկու ուժերի հետ: Տասնամյակներ շարունակ թուրքական վտանգի վախի պատճառով մեր հայրենակիցների մեծ մասը ընդունել է ռուսամետ դիրքորոշում՝ չգիտակցելով, որ Կրեմլի կայսերական շահերը հակասում են հայ ազգի անկախ պետականություն ունենալու շահերին, և պատմությունը մեզ ցույց է տվել, որ, երբ ռուսական գործոնը առկա է եղել թուրքերի դեմ մղած մեր պայքարներում, մենք տանուլ ենք տվել, իսկ երբ այդ գործոնը ակտիվ չի եղել կամ իսպառ բացակայել է, մենք հաջողություններ ենք կրել: Ցավոք սրտի, Կրեմլը հակահայ քաղաքականություն է վարել և՛ ցարական, և՛ սովետական, և՛ հետսովետական ժամանակաշրջանում:

Ամեն դեպքում պետք է հաշվի առնենք նաև այն փաստը, որ Ռուսաստանը, Թուրքիան, և սիոնիզմը, հատկապես՝ 1921թ.-ից ի վեր, ուղիղ չեն պատերազմում Հայաստանի դեմ, այլ օգտագործում են հենց իրենց կողմից ստեղծած արհեստածին Ադրբեջանին՝ որպես ահաբեկչական պրոքսի պետություն: Այդ անաստված պետության միակ դերն ու նպատակն այն է, որ ոչնչացնի Հայաստանի անկախ պետականությունը, որպեսզի Հայաստանը ընդհանրապես չլինի ռազմաքաղաքական սուբյեկտ և ուժի գործոն:

Հետևաբար, մեր շարժման գլխավոր նպատակներից է չեզոքացնել մեր հայրենիքի հանդեպ ռուս-թուրք-սիոնիստական տանդեմը, որը մեր անկախ պետականության և նույնիսկ մեր ազգի գոյության թիվ մեկ արտաքին վտանգն է:

Սիոնիստները նաև բացեցին արիական երկրների սահմանները, որպեսզի ոչ-սպիտակները միլիոններով լցվեն տարբեր սպիտակ երկրներ ու ջնջեն միատարրուՀայրոթյունը, քանի որ միայն նման բազմամշակութային հասարակության մեջ կարող են այս անաստված ուժերը իրենց սատանայական գործողություններով զբաղվել: Թուրքերը և մյուս ոչ-սպիտակ ցեղերը օգտագործվում են միջազգային սիոնիզմի կողմից մեր քաղաքակրթության դեմ մահացու պատերազմ մղելու համար: Նրանց աջակցության պատճառով արիական աշխարհը ռասայապես և մշակութային առումով կամաց-կամաց «մթնում» է:

Թուրքերի և իրենց թիկունքին կանգնած Կրեմլի և սիոնիզմի նպատակն է՝ գրավել Սյունիքը ու մնացած Հայաստանը՝ կամաց-կամաց մեր երկիրը ներսից թրքացնելով ջնջել քարտեզի վրայից որպես անկախ պետականություն, որը նաև աղետալի հետևանքներ կունենա մյուս սպիտակ երկրների համար: Որքան էլ Հայաստանը տարածքով փոքր է այս պահին, մի բան անհերքելի է, որ Հայաստանի մարզ Սյունիքն է Եվրոպայի ժամանակակից «Թերմոպիլեն», առանց որի՝ շատ ավելի արագ ու հեշտությամբ կթրքացվի ու կիսլամացվի ողջ Եվրոպան:

Այդ իսկ պատճառով մեր թշնամիները սարսափում են նոր հայ ազգայնականության ալիքից՝ ազգային զարթոնքից, որը կխափանի իրենց նպատակները: Չեն ուզում նժդեհական մի նոր ուժ ոտքի կանգնի Հայաստանում, որը նորից կջախջախի՝ մեր անկախ պետականության նկատմամբ նրանց գծագրած սև ծրագրերը: Սարսափում են այն մտքից, որ հանկարծ նույն բանը կարող է կրկնվել, ինչը կատարվեց գրեթե ուղիղ 100 տարի առաջ Գարեգին Նժդեհի շնորհիվ՝ այս անգամ մեր բոլոր մյուս հողերի ազատագրման հիմքը դնելով:

Սիոնիզմը միայն հրեաների համար Իսրայել ստեղծելու նպատակով չհիմնադրվեց. այն շատ ավելի խավար նպատակների համար է հիմնադրվել: Այն կարողացավ համակարգված բռնազավթել արիական երկրների գրեթե բոլոր թերթերը,

ռադիոկայանները և հեռուստաընկերությունները, քանի որ առանց դրա՝ չեն կարող առաջ տանել իրենց թալմուդական օրակարգը։ Սիոնիստները իրենց նպատակին հասնելու ընթացքում կործանում են այն հասարակությունները, որոնց մեջ իրենք շատ լավ կյանք են վայելում։ Դա անում են, որովհետև նրանք էությամբ մակաբույծներ են։ Ինչպես օձի էության մեջ է կծելը, ու կարիճի էության մեջ է խայթելը, այնպես էլ նրանց էության մեջ է խաբելը, կոռումպացնելը և ոչնչացնելը։ Նրանք անտեսանելի ձևով կարողանում են մեզ «հոտոտելով»՝ իմանալ մեր թուլությունները և դրանք օգտագործել մեր դեմ։ Նրանք մտնում են մեր հասարակություն և մեզ փչացնում ներսից՝ փոխելով մեր մտածելակերպն ու վարքագիծը, որպեսզի մենք դառնանք նրանց համար ավելի հեշտ շահագործվող զոհ։ Կարճ ասած՝ որդերի պես ներսից կրծում են մեր քաղաքակրթությունը։ Դրա համար ամեն ինչ կոռումպացնելով՝ կործանում են բոլոր հասարակական կառույցները, և իրենց լկտիությամբ ոչնչացնում են բոլոր սրբությունները։

Սրան զուգահեռ՝ իրենց ֆինանսական համակարգով թալանում են երկրների ռեսուրսները՝ ժողովրդին աղքատության մեջ պահելու նպատակով, քանի որ օրվա հացի մասին անընդհատ մտածող մարդիկ ուժ ու միջոցներ չեն ունենա իրենց դավադրության դեմ պայքարելու համար։ Լրատվական մեդիայով էլ անընդհատ մարդկանց վախի մեջ են պահում՝ լավ հասկանալով, որ վախի մեջ ապրող զանգվածները շատ հեշտ են կառավարվում։ Նրանք ավելի շատ մեծ ստեր են տարածում, քան՝ փոքր ստեր, որովհետև բնակչությունը ավելի հեշտությամբ կհավատա մեծ ստին, քան՝ փոքր ստին։ Մի ճշմարտություն գուցե ասեն այսօր, որպեսզի ավելի մեծ ճշմարտություն թաքցնեն վաղը։ Ստեր և այլասերումներ տարածելու ժամանակ դրանք հաճախ պատում են «շաքարով»՝ իրենց քարոզչությունը խառնելով զվարճանքի ու հումորի հետ։ Նրանց կողմից մեդիայի կորպորացիաների բռնազավթումը ու ֆինանսի վերահսկումը ուժ է տալիս, որպեսզի կարողանան իրենց կամքը թելադրել ներքին ու արտաքին քաղաքական իրադարձություններում։

Մենք ազգովի, ցավոք, գործում ենք միայն հանուն մեր անձնական շահերի, մինչդեռ հրեաները գործում են հանուն իրենց ցեղի շահերի, որը հենց իրենց ուժի ու միասնության աղբյուրն է։ Նրանք ամեն ինչ անում են, որ նման ցեղային համերաշխություն ու գիտակցություն չարթնանան մեր մեջ։ Առանց մեզ պառակտելու՝ չեն կարողանալու այս ամենը անել, դրա համար անընդհատ կիրառում են «բաժանիր, որ տիրես» մարտավարությունը՝ ստեղծելով ու ֆինանսավորելով տարբեր կազմակերպություններին ու կուսակցություններին։

Մեր թշնամիները գաղտնի կազմակերպությունների (ինչպես, օրինակ, «Ազատմասոնության») միջոցներով իրար գաղտնի տեղեկություններ ու գիտելիքներ են հաղորդում ու փոխանցում, բայց այդ գաղտնի կազմակերպությունների միայն վերին անդամներն են տեղյակ, թե իրականում ինչ դավադրությունների մեջ են խառնված այդ գաղտնի կազմակերպությունները։ Սա նաև շատ լավ ձև է իրենց օրակարգի ու նպատակների համար հավաքագրեն տարբեր տեսակ դավաճաններ, որոնք մեծ ազդեցություն ունեն հասարակության վրա՝ իրենց գումարներով կամ այլ միջոցներով։

Սիոնիստների՝ գուցե ամենավտանգավոր ու զարմանալի հատկությունը այն է, որ կարողանում են կեղծ ընդդիմություն ստեղծել ու առաջնորդել այն, քանի որ դա է հակառակորդին վերահսկելու ամենալավ ձևը։ Դա անում են թե՛ ներքին քաղաքականության մեջ, և թե՛ գլոբալ մասշտաբով արտաքին քաղաքականության մեջ։
Մարդիկ անընդհատ նման կեղծ ընդդիմությունների հետևից են ընկնում և մեզ նման «ծայրահեղ» գաղափարներ կրողներին համարում են խելագար՝ չգիտակցելով, որ

խելագարության սահմանումը հենց այն է, երբ անընդհատ նույն բաներն ենք անում՝ ամեն անգամ ակնկալելով ստանալ տարբեր արդյունք:

Մենք հաճախ ենք լսում, որ, եթե ընտրություն պետք է կատարենք երկու չարիքների միջև, ապա ավելի լավ է ընտրենք «չարյաց փոքրագույնը»՝ կարծելով, որ դա ավելի տրամաբանական ու խելամիտ որոշում է: Մարդկանց զգալի մասը կարծում է՝ սա է միակ իրատեսական լուծումը, բայց սա իրականում ծուղակ է, որի մեջ ընկնում են բազմաթիվ մեր հայրենակիցները: Պետք է հասկանանք, որ «չարյաց փոքրագույնները» իրականում ավելի մեծ վտանգ են ներկայացնում, քան՝ «ավելի մեծ չարիքը», որովհետև այդ «ավելի մեծ չարիքին» հիմնականում ընտրում են տհասները, հիմարները և այլասերվածները, իսկ «չարյաց փոքրագույններին» ընտրում են բավականին խելացի ու արժանապատիվ մարդիկ, ովքեր վրդովմունքից պարզապես խաբվում են: Եվ ահա, հենց սա է ամբողջ խնդիրը, քանի որ այդ «չարյաց փոքրագույնները» կեղծ հույսեր են տալիս և շեղում են ժողովրդի լավ հատվածին, որպեսզի նա չմիանա իսկական հայրենասեր ու ազնիվ առաջնորդին և շարժմանը, որն իսկապես ցանկանում է և կարող է իրենց հայրենիքին ոտքի հանել:

Ցանկացած օրակարգ առաջ տանելու համար իրենց պետք են թշնամիներ ու խնդիրներ, որպեսզի կարողանան կործանարար պատերազմներ սկսել: Եթե չկան այդ թշնամիներն ու խնդիրները, նրանք արհեստականորեն դրանք կհորինեն իրենց մեդիայով: Այսինքն՝ կստեղծեն խնդիրը, բնակչությունից կստանան ռեակցիա ու հետո կառաջարկեն այն լուծումը, որը ի սկզբանե ուզեցել են առաջարկել: Իրենց ստեղծած համաշխարհային սարդոստայնով ստվերային պետություններ են ստեղծել՝ պետություններ պետությունների ներսում, որոնց շահերը գրեթե միշտ հակասում են այդ սարդոստայնում գտնվող ազգերի շահերին: Միջազգային սիոնիզմը այն շաղախն է, որը համախմբում է մեր թշնամու կոալիցիան, և իր աշխարհն ընդգրկող կապերով կամուրջներ է կառուցում աշխարհի բազմաթիվ մայրաքաղաքների միջև:

Հասկանում ենք, որ ամեն թուրք չէ, որ համաձայն է պանթուրքիստական ծրագրերին, ամեն ռուս չէ, որ կողմ է Կրեմլի վարած հակահայկական քաղաքականությանը, և ամեն հրեա չէ, համաձայն սիոնիզմի ծրագրերին: Կլինեն թուրքեր, ռուսներ ու հրեաներ, որոնք նույնիսկ դեմ կարտահայտվեն այդ ծրագրերին, և մենք ողջունում ենք այդ որոշումը, սակայն դա չի փոխում այն իրականությունը, որ ընդհանուր առմամբ թուրքերի, ռուսների ու հրեաների ռազմաքաղաքական ծրագրերը ու գործունեությունը վնասակար ու կործանարար են մեր ազգի և ողջ ցեղի համար: Սա է հիմնական կետը, որը մենք պետք է հասկանանք:

Մեր դեմ դավադրությունները անհասկանալի կթվան ու խառնաշփոթ կառաջացնեն, եթե մենք դրանք կտոր-կտոր դիտարկենք՝ մեծ պատկերը դիտելու փոխարեն: Եթե ուզում ենք այդ մեծ պատկերը տեսնենք, պիտի այդ փազլի կտորները իրար միացնենք, որպեսզի ամեն ինչ իր տեղն ընկնի ու նրանց օրակարգը ավելի պարզ դառնա:

Եթե այս ուժգնությամբ շարունակվի մեր թշնամիների սատանայական գործունեությունը, և կտրուկ փոփոխություններ չկատարվեն, 21-րդ դարը լինելու է ոչ թե մերը, ինչպես Վազգեն Սարգսյանն էր համոզված ասում, այլ մեր և ողջ արիական ցեղի վերջին դարը, որը Երկիր մոլորակը կտանի դեպի խավարում: Միջազգային սիոնիստները շատ լավ հասկանում են, որ, եթե տիրեն և ստրկացնեն արիական ցեղին, կտիրեն ու կստրկացնեն ողջ մարդկությանը, բայց այդ գործընթացում պարզապես կոչնչացնեն ամեն ինչ:

Սա մեզ՝ հայերիս համար շատ կարևոր է ըմբռնել, եթե ուզում ենք ավելի մեծ

պատկերը տեսնել, թե ինչի համար են մեր դեմ այսքան դավեր նյութվում: Թիրախում ոչ միայն մեր ազգն է, այլև՝ արիական մյուս ազգերը: Արիական ազգերի ճակատագրերը շաղկապված են, և իրականում ունենք ընդհանուր նույն թշնամիները: Ինչպես անհատը չի կարող փախչել իր ազգի ճակատագրից, այնպես էլ ազգը չի կարող փախչել իր ցեղի ճակատագրից:

Այնուամենայնիվ, մեկ բան պետք է շատ լավ հասկանանք, որ մեր թշնամիների ուժը իրականում պատրանք է, որովհետև մենք ենք մեր անգործության ու երկչոտության պատճառով նրանց անուղղակիորեն ուժ տալիս: Այդ պատրանքը կցրվի, երբ մենք այն ճանաչենք որպես պատրանք: Մեր թշնամիների ձեռքերում ուժային լծակներն են, բայց նրանք աստվածներ չեն և պարբերաբար սխալվում են իրենց հաշվարկներում: Մենք պետք է կարողանանաք մեր խելամտությամբ նրանց սխալները օգտագործել հենց իրենց դեմ:

Այնուամենայնիվ, մեր ամենամահացու թշնամիները մեր թշնամիների հետ համագործակցող հայադավներն են, որովհետև առանց նրանց հոժարակամ մասնակցության ու աջակցության՝ մեր թշնամիները շատ մեծ վտանգ չեն կարող սպառնալ մեզ: Եթե ուզում ենք մեր արտաքին թշնամիները մեզ հարգեն ու մեզ լուրջ ընդունեն, նախ և առաջ պիտի պատժենք մեր ներքին թշնամիներին ու դավաճաններին: Հետևաբար՝ դավաճաններին, պատեհապաշտ սրիկաներին, ավազակներին և նրանց մյուս բոլոր ծառաներին պիտի իրար հետ միասին ուղարկենք գրողի ծոցը: Մենք պարտավոր ենք ինքներս մեր «պալատը» մաքրել, ինչպես Ոդիսևսը իր պալատը մաքրեց երեք հազար տարի առաջ:

Ամեն դեպքում չպետք է սևեռվենք մեր թշնամիների վրա, քանի որ նրանք անում են իրենց գործը, իսկ մենք՝ մեր ազգին ու հայրենիքին նվիրված հայորդիներս, պիտի անենք մեր գործը: Մեր խնդիրների համար ո՛չ ռուսներն են մեղավոր, ո՛չ թուրքերը, ո՛չ էլ նույնիսկ սիոնիստները: Մենք ենք մեղավոր մեր բոլոր բացթողումների ու ձախողումների համար: Մենք ենք մեղավոր, որ թույլ ենք տվել, որ մեր թշնամիները մեզ հետ այդպես վարվեն: Հարկավոր է կրել այս կարևորագույն ու անձնական պատասխանատվությունը, որպեսզի գիտակցենք, որ ամեն ինչ մեզնից է կախված: Միայն այդպես կկարողանանք մեր մեջ ուժ գտնել մեր խնդիրները լուծելու ու մարտահրավերները հաղթահարելու համար: Արարիչը մեր շարժման միջոցով մեր ազգին ապաշխարելու հնարավորություն է տվել:

Ժամանակները փոխվում են, գալու է պատժի ժամանակը, և մեր թշնամիների Հին Կտակարանից վերցրած ամենակարևոր սկզբունքը կկիրառվի հենց իրենց դեմ՝ «ակն ընդ ական, ատամն ընդ ատաման»:

Մենք պիտի միայն մտածենք զորանալու ու հաղթելու մասին, և թշնամիների վրա սևեռվելու փոխարեն՝ սևեռվենք միայն Մեծ Հայքի քարտեզի վրա: Մեր բոլոր ներքին ու արտաքին թշնամիները ընդամենը խոչընդոտներ են, որոնց ջախջախելով՝ պետք է հասնենք մեր նպատակին:

Հենապյուն 14

Հայրենադարձություն

Կարծում ենք՝ անհեթեթություն ու հիմարություն կլինի, որ որևէ հայկական իշխանություն չհամագործակցի սփյուռքահայության հետ: Տարբեր միջոցներ կստեղծենք Սփյուռքում ապրող մեր հայրենակիցների համար իրենց գիտելիքով ու տաղանդով Հայրենիքին օգուտ տալու համար: Այլևս չեն լինելու այն օրերը, երբ սփյուռքահայությունը դիտարկվելու է ընդամենը որպես փող «կթելու» աղբյուր: Մենք պատրաստ ենք ոչ միայն այդ ներուժը օգտագործել հանուն Հայաստանի, այլև մեր երկրում բարենպաստ պայմաններ ստեղծելով՝ մեծ հայրենադարձություն սկսել՝ Սփյուռքում ապրող մեր արժանապատիվ հայրենակիցներին կամաց-կամաց հետ վերադարձնելով հայրենիք: Գիտակցում ենք՝ հայկական Սփյուռքը ժամանակավոր է, քանի որ հայը կարող է իր ինքնությունը պահպանել և հայ մնալ՝ միայն իր նախահայրերի հողի վրա ապրելով: Ի վերջո մենք պիտի օտար երկրներում ապրող մեր արժանապատիվ հայրենակիցներին փրկենք ձուլումից, քանի դեռ ունենք այդ հնարավորությունը:

Նախորդ դարում թուրքերի ու սիոնիստների կողմից մեր ազգի դեմ գործած ոճրագործությունների պատճառով մեր հայրենակիցները ցրվեցին աշխարհով մեկ, բայց կամքի ուժ ցուցաբերելով՝ տասնամյակների ընթացքում շատերը փորձել են հնարավորինս պահպանել իրենց հայությունը և խուսափել ձուլումից: Սակայն, որքան էլ տարբեր հայկական կազմակերպություններ ու դպրոցներ հիմնադրվեն օտար ափերում, դա չի կարող կանխել ձուլման գործընթացը: Նման քայլեր կատարելով՝ մեր հայրենակիցները միայն կարող են հետաձգել անխուսափելին: Սա մի ճշմարտություն է, որը շատ սփյուռքահայեր համառորեն չեն ուզում ընդունել՝ թյուրիմացաբար կարծելով, որ կարող են միշտ հայ սերունդներ դաստիարակել Ամերիկայում, Եվրոպայում կամ Ռուսաստանում ապրելով, բայց, երբ նայում ենք այդ երկրներում ապրող երիտասարդությանը, մենք պարզ կարողանում ենք տեսնել ձուլման կործանարար հետևանքները: Մենք տեսնում ենք, որ ընդամենը մեկ կամ երկու սերունդ հետո այդտեղի հայերը գրեթե ամբողջությամբ կձուլվեն և իրենց հայ համարելու փոխարեն՝ իրենց կհամարեն հայկական արմատներ ունեցող ամերիկացի, եվրոպացի կամ ռուս: Այդ իսկ պատճառով հայրենադարձությունը մեր հիմնական նպատակներից մեկը պետք է լինի, քանի դեռ ուշ չէ, հատկապես, երբ հաշվի ենք առնում այն դաժան փաստը, որ մեր ազգաբնակչության մեծամասնությունը ապրում է մեր հայրենիքի սահմաններից դուրս, ինչը, մեղմ ասած, ապշեցուցիչ է:

Հայրենադարձությունը անհրաժեշտություն է Սփյուռքում ապրող մեր այն հայրենակիցների համար, որոնք ուզում են իրենց ինքնությունը պահպանել և իրենց սերունդներին հայ պահել, քանի որ հայը թափառական ժողովուրդ չէ, այլ Արշակ թագավորի նման իր լեռնաշխարհին՝ իր հողին ամուր կպած ազգ է: Մենք այդ հողի մասն ենք, և այդ հողը մեր մի մասն է, ու չի լինի իրարից անջատել: Հետևաբար՝ Հայաստանի «արյունահոսությունը» կասեցնելու համար գրին քարտի խաղարկումներ այլևս չպետք է գոյություն ունենան մեր երկրում, քանի որ դա Հայաստանը հայաթափելու ամենանենգ ձևերից մեկն է: Մենք մի անգամ ենք ապրում այս իրականության մեջ, և եթե այս կյանքում չապրենք մեր հայրենիքում, ապա ե՞րբ ենք ապրելու: Մեր ազատամարտիկները կռվել ու արյուն են թափել մեր հողերը ազատագրելու համար, որպեսզի մենք ապրենք այդ հողի վրա, ոչ թե այն լքելով՝ հանձնենք թուրքերին կամ մեր մյուս թշնամիներին:

Շատ շտապ մեծ հայրենադարձության քարոզչություն պիտի կատարվի, որպեսզի բոլոր արժանապատիվ սփյուռահայերը քաջ գիտակցեն այս ձուլման վտանգը: Նրանց մեջ պետք է ներշնչվի այն գաղափարը, որ մենք չենք կարող փախչել մեր հայրենիքի ճակատագրից: Այս քարոզչությունը, իհարկե, ուղղված կլինի նաև Հայաստանում ապրող մեր հայրենակիցներին, ովքեր արտագաղթելու ցանկություն ունեն:

Այս պահին ամեն տեղ աշխարհում խնդիրները բարդացել են, ներառյալ նաև Հայաստանի խնդիրները, բայց տարբերությունը այն է, որ Հայաստանի խնդիրները մեր խնդիրներն են, ու մենք կարող ենք մասնակից դառնալով ու կամք ցուցաբերելով, մեր երկրի բոլոր խնդիրները լուծել, սակայն նույնը չենք կարող անել օտար ափերում ապրելով, որտեղ մեր ձեռքերը կապված միայն հանդիսատեսի պես կարող ենք տեսնել, թե այդ խնդիրները ու վտանգները ինչպես են փչացնում մեր կյանքն ու հասարակությունը:

Որքան էլ դժվար ու բարդ թվան մեր հայրենիքի խնդիրները, մենք դրանք լուծելու ու հաղթահարելու այլ ընտրություն չունենք, քանի որ, եթե մենք մեր խնդիրները չլուծենք, ուրիշներն են իրենց ուզած ձևով լուծելու մեր փոխարեն: Ժամանակն է՝ մեր նախնի ռազմիկների պես մեր հողին տեր կանգնենք և չնահանջենք, քանի որ նահանջելը մեր արիական էության մեջ չի եղել ու չի էլ կարող լինել: Մենք պետք է մեր հողը այն նույն մոտեցմամբ պահենք, ինչպես չորրորդ դարում Արշակունիների հերոսական դիմադրությունը Արտագերսի ամրոցում, որը թշնամի Սասանյանների կողմից շրջափակման մեջ էր: Պետք է հայը ամուր կանգնի իր հողի վրա, որ պահպանի իր պետականությունը, ինչպես զինվորը ամուր կանգնում է խրամատներում, որ պահպանի իր դիրքը: Կարճ ասած՝ հայրենիքը դիրք է, և մարտիկի նման սկզբունքորեն չպետք է լքենք մեր դիրքը ու հանձնենք ուրիշին: Կամ Հայաստանը հայերինը պիտի լինի, կամ՝ ընդհանրապես չի լինի:

Հասկանալով, որ միանգամից չի լինի հայրենադարձությունը, մենք կաշխատենք հնարավորինս սերտ կապեր պահպանել սփյուռքահայության հետ և տարբեր հնարավորություններ կտանք այն սփյուռքահայերին, որոնք ուզում են մեր հայրենիքին դրսից աջակցել, թեպետ այս պահին դեռ չեն կարող տեղափոխվել Հայաստան: Այդ միջոցները ֆինանսականից բացի կունենան նաև ակտիվ մասնակցության բնույթ:

Իհարկե, մենք հայրենադարձության քարոզչություններ անելով, պարտավոր ենք փութաջան աշխատանք կատարել և այնպիսի երկիր կառուցել, որ ոչ միայն հայաստանցիները չուզենան լքել հայրենիքը, այլև սփյուռքահայերը ուզենան հետ վերադառնալ: Ծաղկող երկիր կառուցելով՝ մեր հայրենակիցները, առանց խնդրելու ու համոզելու, ջանասիրաբար կուզենան Հայաստանում ներդրումներ անել: Այն գիտակցումը կզարգանա նրանց մեջ, որ Հայաստանի քաղաքացի լինելը պատիվ կհամարվի, քանի որ, ավելի լավ է հավաքարար լինել քո երկրում, քան թագավոր լինել օտար ափերում:

Աշխարհի տարբեր անկյուններում ցրված մեր հայրենակիցները պիտի լքեն ժամանակակից Բաբելոնը, ինչպես մեր նախնիները արեցին հինգ հազար տարի առաջ, ու վերադառնան Արմանների երկիր՝ վայր, որտեղ Արարիչը մարդկությանը երկրորդ հնարավորություն է տվել:

Հենապյուն 15

Արտաքին դիվանագիտություն

Մենք հավատում ենք, որ ճիշտ ներքին քաղաքականություն վարելուց ինքնըստինքյան կբխի ճիշտ արտաքին դիվանագիտություն, որովհետև մեկը մյուսի հայելին է: Այս աշխարհում, և հատկապես՝ մեր պայքարի համար, մեզ, իհարկե, պետք են գալու այնպիսի դաշնակիցներ, որոնց շահերը իսկապես համընկնում են մեր հայրենիքի շահերի հետ: Այդ է պատճառը, որ մենք պետք է լիովին նոր մոտեցումով վարենք մեր արտաքին դիվանագիտությունը. նոր մոտեցում, որը համապատասխան է նոր դարաշրջանին: Մեր շարժումը միայն համահայկական շարժում չէ, այլև համաարիական շարժում է, որի նպատակն է՝ համաարիական ռազմաքաղաքական դաշինք ստեղծել այլ արիական ազգերի հետ՝ միաժամանակ ամրապնդելով մեր անկախությունը, քանի որ մենք հավատում ենք, որ իսկական ու երկարատև դաշինքը կարող է ստեղծվել միայն ընդհանուր ցեղային շահերի հիման վրա: Միայն այդպիսի դաշինք ստեղծելով՝ կարող ենք հաջողությամբ հակադարձել միջազգային սիոնիստական համաշխարհային սպառնալիքին, որը մեծ վտանգ է ներկայացնում հայ ազգի և ողջ արիական ցեղի համար: Այնուամենայնիվ, սթափ մտքով կվարենք ողջամիտ ու ճկուն դիվանագիտություն՝ գործելուց առաջ միշտ մի քանի քայլ առաջ մտածելով և բոլոր հաշվարկներն անելով: Մեզ համար աքսիոմա է, որ ճիշտ ու ազգային դիվանագիտությունը բխում է ճիշտ ու ազգային քաղաքական դիրքորոշում ունենալուց:

Մեր հայրենիքը զարգացնելու համար, այս հավատամքում նշված կտրուկ, բայց նաև անհրաժեշտ փոփոխությունները կատարելով, մենք հասկանում ենք, որ կարող են շատ թշնամական ուժեր լարվել մեր դեմ, որովհետև մեր կատարած քայլերը լրիվ դեմ կգնան նրանց հակահայ ու հակաարիական օրակարգին: Սակայն, այս բոլոր փոփոխությունները կատարվելու են այն ժամանակ, երբ ներկայիս համաշխարհային համակարգը իր ստերի ծանրության տակ փլուզման ենթարկվի: Այնուամենայնիվ, մեզ պետք կլինեն դաշնակիցներ, որոնք մեզ հետ կունենան ընդհանուր թշնամիներ: Դաշնակիցներ, որոնք նույնպես դեմ են միջազգային սիոնիստական ու ռուս-թուրքական դաշինքի օրակարգին:

Ժամանակները փոխվում են կտրուկ ձևով, և մենք ազգայնականության աճ ենք տեսնում Եվրոպայում և այլ արիական երկրներում, որովհետև բոլորի համբերության բաժակն է լցվել, ոչ միայն՝ մերը: Միայն մենք չենք, որ չենք ուզում հանգիստ նստել ու տեսնել, թե մեր թշնամիները ինչպես են գողանում մեր և մեր երեխաների ապագան: Տասնամյակներ շարունակ արիական ազգերը տեսնում են, թե ինչպես են կոռումպացվել ու մղձավանջի վերածվել իրենց հասարակությունները ներկա ազգավեր համակարգի պատճառով, որը այս պահին թելից է կախված: Հետևաբար՝ մեզ ոսկի հնարավորություն է տրված, որ այս գալիք նոր դարաշրջանի համար նոր սկզբունքներով դաշինք ստեղծենք, որը կբխի ընդհանուր արիականության շահերից:

Հայկական լեռնաշխարհը, լինելով արիականության բնօրրան, պարտավոր է գոնե գաղափարապես նախաձեռնել ու առաջնորդել այդ համարիական ռազմաքաղաքական դաշինքը՝ իր մեջ ներառելով բոլոր արիական ազգերին, որոնք համաձայն են մեր աշխարհայացքին ու փառավոր տեսլականին: Այդ դաշինքում պիտի նախ և առաջ կարողանանք ներառել Իրանին, քանի որ այս պահին ուրիշ երկիր չկա, որը,

համեմատաբար, ավելի շատ դեմ լինի սիոնիզմի նպատակներին, որքան Իրանը, և այս հարցերում մեր շահերը մեծ մասամբ համընկնում են։

Վերջին տարիներին, հատկապես՝ 44-օրյա դավադիր պատերազմից հետո, հակառուսականությունը մեր հայրենիքում չափազանց զարգացել է, բայց մեր շարժումը, ըստ էության, հակառուսական չէ, թեպետ արդեն մեզ համար պարզ է դարձել, որ Ռուսաստանի արտաքին քաղաքականությունը առնվազն 1917թ.-ից ի վեր ունեցել է լիովին թրքամետ դիրքորոշում, քանի որ սիոնիստների սատարած բոլշևիկները բռնազավթեցին ռուսական կայսրությունը՝ սպանելով Ցարին, նրա ընտանիքին և միլիոնավոր քաղաքացիների։ Ավելի թրքամետ դարձավ Ռուսաստանը 1921թ.-ին, երբ սիոնիստների կողմից կնքվեց Լենին-Քեմալ դաշինքը, և քանի դեռ այդ դաշինքը չի չեղարկվել, այն շարունակում է մնալ ուժի մեջ ու վտանգ սպառնալ Հայաստանին։ Մենք տեսնում ենք, որ ներկայիս Ռուսաստանը բոլշևիկյան Ռուսաստանի շարունակությունն է, որը վարում է նույն հակահայկական քաղաքականությունը։

Մեր նպատակը պետք է լինի բոլոր արիական երկրներին արիական ռազմաքաղաքական դաշինիքի մեջ ներգրավելը։ Այս ամենը չի նշանակում, որ միայն այս ռազմաքաղաքական դաշինքի անդամները կարող են մեր դաշնակիցը լինել։ Կարող են ու կլինեն երկրներ, որոնք դաշնակից կլինեն մեզ, բայց ոչ այդ համարիական միության անդամ, ինչպես երկրներ կան այսօր, որոնք ՆԱՏՕ-ի անդամ չեն, բայց ԱՄՆ-ի դաշնակիցն են։ Այդ երկրներից մեկը կլինի Հնդկաստանը, ում հետ կարող ենք շատ սերտ ռազմական կապեր պահպանել և նրանց հետ անցկացնել զորավարժություններ։ Որքան շատ թուլանան միջազգային սիոնիզմի մահվան ճիրանները անկախ պետությունների վրա, այնքան մեզ համար ավելի հեշտ կլինի ընդարձակել այդ դաշինքը՝ ներգրավելով բոլոր արիական ազգերին։ Միայն նման դաշինքի անդամ լինելով՝ կարող են Հայաստանի և մյուս արիական երկրների շահերը պաշտպանվել, և ոչ երբեք ՆԱՏՕ-ի կամ ՀԱՊԿ-ի անդամ լինելով, որին մենք սկզբունքորեն դեմ ենք։ Այսպիսի դաշինքով մենք կունենանք խաղաղություն, որը չի հաստատվի մեր պարտության հաշվին։

Սակայն, նման նախաձեռնություն սկսելուց առաջ, պետք է նախ կարողանանք մեր մեջ ուժ գտնելով ոտքի կանգնել, և հետո փնտրենք դաշնակիցներ, ոչ՝ հակառակը։ Որքան էլ փոքր լինեն մեր ներկա ռեսուրսները և որքան սահմանափակ լինեն մեր հնարավորությունները, մենք չենք կարող օգնություն խնդրել կամ անկնկալել, եթե մենք մեր ունեցած որևէ ռեսուրսով ու ուժով մի բան չանենք։ Պիտի մեր աշխատանքով ու վճռական պայքարով ցույց տանք, որ արժանի ենք դաշնակից լինելուն։ Մեր մեջ մարտական ոգին պետք է նորից վերականգնել, և հայ ազգին կրկին անգամ ուժի գործոն դարձնենք, որովհետև առանց դրա իրական դաշնակիցներ ձեռք բերելը անհնար կլինի, իսկ իրական դաշնակիցներ փնտրելը՝ թանկագին ժամանակի կորուստ։ Ոչ մի երկիր, որքան էլ հայամետ լինի ու որքան էլ նրա շահերը համընկնեն մեր շահերի հետ՝ մեզ չի օգնի ու չի էլ կարող օգնել, եթե նախ և առաջ մենք չենք ուզում ինքներս մեզ օգնել։ Որևէ մեկը, որ իրեն ոտքի հանելու ջանք չի թափում, արժանի չէ ուրիշների մեկնած ձեռքին։

Ցեղասպանության ճանաչման հարցը, իհարկե, կլինի մեր օրակարգում, բայց մենք այլևս չենք մուրալու այդ ճանաչումը։ Եկել է ժամանակը, որ մենք մեր թշնամիներին պարտադրենք այդ ճանաչումը։ Հետևաբար՝ Թուրքիայի հետ սահման բացելու մասին

խոսք չի կարող լինել, մինչև մենք մեր կամքը պարտադրելու ուժը չունենանք։ Պիտի մեր ուժով նրանց պարտադրենք, որ քսաներորդ դարի առաջին կեսում իրենց կառավարության կողմից մեր ազգի դեմ գործած ցեղասպանությունը ճանաչեն։

«Արցախը երբեք Ադրբեջանի կազմում չի լինի» արտահայտությունը անտրամաբանական է, թույլ և այս պահին իրականում ոչինչ չասող, որովհետև մեր՝ ոչ զգոն լինելու, անտարբերության, անփութության և վերջապես՝ հիմարության պատճառով 2020թ.-ի նոյեմբերի 9-ին մի գրչի հարվածով Արցախի 75%-ը դավաճանաբար հանձնվեց Ադրբեջանին, իսկ մյուս 25%-ը՝ Ռուսաստանին։ Դրանից մոտ երեք տարի հետո Արցախը ամբողջությամբ հայաթափվեց։ Իրականում կարևոր չէ Արցախի՝ Ադրբեջանի կազմում չլինելը, քանի որ մեզ համար միայն կարևոր է այն, որ Արցախը միացվի մայր Հայաստանին՝ ամբողջությամբ լինելով Հայաստանի կազմում, որի անվտանգությունը կպաշտպանի միայն Հայաստանի Զինված ուժերը։ Արցախը պիտի լինի Հայաստանի մաս և ոչ թե Ադրբեջանի, Ռուսաստանի կամ Արևմուտքի համար տարանցիկ մարզ կամ բազա։ Այդ պարտվողական արտահայտությունը 20 տարի այնքան ասվեց, որ վերջում, ցավոք, Արցախը գրեթե ամբողջությամբ Ադրբեջանի կազմ մտավ, քանի որ այդ արտահայտությունը ընդամենը պաշտպանողական բնույթ և բացասական ենթատեքստ ունի։ Այն պիտի փոխարինվեր ավելի հայամետ, ազգային և հարձակվողական արտահայտությամբ՝ «Արցախը միայն Հայաստանի կազմում պիտի լինի և վերջ»։ Միայն այսպիսի մոտեցմամբ ու մտածելակերպով կարող ենք ունենալ հաղթող դիվանագիտություն։

Երբ Լեոնիդ Ազգալդյանը Արցախի համար ասաց՝ «Սա Հայաստան է և վերջ», նա նկատի չուներ միայն Արցախի 25%-ը (այսպես ասած՝ ԼՂԻՄ-ը), այլ նկատի ուներ ողջ Արցախը՝ իր բոլոր ազատագրված տարածքներով։ Նժդեհն էլ իր դավիթբեկյան ուխտերի համար չէր ասում «Հայաստանը՝ ոչ թուրքերին», այլ վճռականորեն բացականչում էր՝ «Հայաստանը՝ հայերին»։

Անհեթեթ է նաև այն, որ տասնամյակներ շարունակ մենք Արցախի տարածքները կոչել ենք թուրքական անուններով, մինչդեռ ադրբեջանցիները շարունակում են ներկայիս Հայաստանի տարածքները կոչել թուրքական անուններով։ Առաջին հայացքից սա շատերի համար մեծ խնդիր չհամարվի, բայց իրականում շատ լուրջ խնդիր է, քանի որ մեր ժողովրդի ենթագիտակցության մեջ մտցրեց այն թույնը, այն կործանարար մտածելակերպն ու հոգեբանությունը, որ այդ հողերը իրականում մերը չեն։

Միանշանակ կչեղարկվի նաև 2020 թ.-ի նոյեմբեր 9-ի տխրահռչակ հայտարարությունը, որը նոյեմբերյան հանցագործները արհեստականորեն ու դավաճանաբար փաթաթեցին մեր ազգի պարանոցին։ Նոյեմբերի 9-ի փաստաթուղթը մի գործնական իմաստ ունի. դա Հայաստանի դեմ ռազմական գործողություն արդարացնելու և իրավական հիմք ստեղծելու թուղթ է։ Այդ ռուս-թուրք-սիոնիստական պայմանագիրը մեզ ոչ թե խաղաղություն է տալիս, այլ ավելի շատ պատերազմներ է բերում և առհասարակ պայմանագիր է, որի միակ նպատակն է ստրկացնել հայ ազգին։

Պետք է նաև հասկանանք, որ արցախյան հարցը որպես այդպիսին անկախ չէ հայկական հարցից, և չպետք է իրարից տարանջատենք։ Իրականում Հայաստանի դեմ պատերազմը շարունակվում է, և մեր անկախության հարցն է զոհասեղանին դրված և մեր

թշնամիները, Արցախը գրավելով, միտում ունեն գրավել նաև Սյունիքը, քանի որ իրար հետ աշխարհագրորեն կապված են, և դա անելով՝ միանգամից կկործանվի մեր անկախությունը: Հետևաբար, այն «Արցախը տանք՝ լավ ապրենք» թշնամական թեզը, որ տասնամյակներ շարունակ հրամցվել էր մեր ազգին, տրամագծորեն հակասում է իրականությանը, քանի որ առանց Արցախի չի կարող լինել անկախություն: Մեր անկախությունը սերտորեն միշտ կապված է եղել Արցախի հետ: Ներկայիս Հայաստանի սահմանները, որոնք գծվել են 1921.-թի Մոսկվայի և Կարսի ռուս-թուրք-սիոնիստական պայմանագրերով, սովետական սահմաններն են, որտեղ չկա Արցախը և դա հատուկ էր արված, որպեսզի այսպիսի սահմաններով Հայաստանը երկարաժամկետ հեռանկարում երբեք չկարողանա ինքնաբավ ու իսկապես անկախ լինել: Արցախի ազատագրումը մեր թշնամիների գծած այդ ողորմելի սահմանների խախտումն էր, որը մեզ համար ճանապարհ բացեց իրական անկախություն ձեռք բերելու համար: Հետևաբար, կարող ենք եզրակացնել, որ այն բոլոր պատերազմները, որտեղ հայկական բանակը և հայ ազատամարտիկները կռվել են այս վերջին հարյուր տարում, եղել են մեր անկախության համար:

Մեր ներքին թշնամիների ու դավաճանների պատճառով 1994թ.-ին դավաճանական զինադադար կնքվեց, որի արդյունքում, Արցախը Հայաստանի Հանրապետությանը միացնելու փոխարեն, Արցախը անկախ պետություն դարձավ, և մեզ տարան փոխզիջումների քաղաքականության ճահիճ, որպեսզի հողերի դիմաց միջազգային հանրության կողմից իբր ինչ-որ կարգավիճակ ստանար «Արցախի Հանրապետությունը», բայց վերջում կարգավիճակ ստանալու փոխարեն մեր հողերը կորցրինք: Այսինքն՝ ամենասկզբից մեզ շեղեցին հայանպաստ լուծումից և չթողեցին 90-ականներին մենք մեր կիսատ թողած գործը վերջնականապես ավարտին հասցնեինք՝ Ադրբեջանին ստիպելով ստրագրել պարտության պայմանագիր:

Այսպես ասած «փոխզիջումների» քաղաքականությունը, իհարկե, մեծ խաբեություն էր, որովհետև մենք՝ հայերս, ովքեր հաղթող կողմն էինք համարվում, իրական ձեռքբերում չէինք ստանալու: Այդ «փոխզիջումների» ժամանակ միայն շահած էր դուրս գալու պարտված կողմում հայտնված Ադրբեջանը, որը հենց ռուս-թուրք-սիոնիստական դաշինքի ուզածն էր: Այդ իսկ պատճառով էլ 2016թ.-ի ապրիլին այդ դաշինքը վերսկսեց այդ պատերազմը Արցախի դեմ, որը, իհարկե, նաև մեր անկախության դեմ էր, որպեսզի մեզ ուժով պարտադրեին այդ «փոխզիջումները»:

Այո՛, առաջին Արցախյան ազատամարտը դավաճանաբար ավարտվեց զինադադարով 1994թ.-ի մայիսի 12-ին, բայց ամեն դեպքում դա հաղթանակ էր, պարզապես խնդիրը նրանում է, որ դա թղթով ոչ մի կերպ չամրագրվեց, որովհետև Հայաստանի ղեկավարությունը այդ հաղթանակը կասկածի տակ դրեց և տարիներ անց շարունակեց պնդել, որ իբր դեռ «Ղարաբաղյան հարց» կա, բայց իրականում ոչ մի հարց էլ չկար, քանի որ Արցախը արդար պայքարի միջոցով ազատագրվել էր: Այդ հաղթանակը չնշելով ու ի սկզբանե թղթով չամրագրելով՝ մեր չորս ղեկավարները աստիճանաբար, քայլ առ քայլ մեզ հաղթանակած դիրքից տարան դեպի խայտառակ պարտություն: Մեր դիրքերը ու անկախությունը զիջեցինք՝ հանուն անվտանգության:

Նույնքան մեծ տխմարություն էր այն, որ 1991թ.-ին անկախություն հռչակելու ժամանակ Առաջին հանրապետության իրավահաջորդը դառնալու փոխարեն, մենք ստեղծեցինք այս կեղծ «Երրորդ հանրապետությունը», որը անհեթեթություն է, քանի որ երրորդը չի կարող լինել, եթե չի եղել երկրորդը, որը պարզապես սովետական օկուպացիա էր: Այս սխալ որոշումները կայացվեցին, որովհետև մեր քաղաքական էլիտան ծառայում էր Կրեմլի շահերին:

Թղթերն ու իրավական կողմերը շատ կարևոր են, բայց միայն, երբ հավասարակշռված են և փոխկապակցված են իրական և նյութական գործոնի հետ: Թուղթը առանց ուժի այն է, ինչ հրացանը առանց փամփուշտի: Թղթերը ուժ ունեն, երբ հիմքում ուժ է լինում, քանի որ թղթերը կախարդական հատկություն չունեն, և միջազգային հանրությունը ինչ-որ բարի պապի չէ, որը մեզ կարող է փրկել:

Իհարկե, 44-օրյա դավադիր պատերազմից հետո մենք նաև տեսանք, թե միջազգային հանրությունը ինչպես «թքած ունեցավ» մեր «ժողովրդավարական բաստիոնի» վրա և սատարեց Բաքվի բռնապետին ու նրա ահաբեկչական պետությանը, քանի որ վերջում կրկին ապացուցվեց, որ ուժը, ոչ թե թուղթն է, ծնում իրավունք:

Բանակցությունները, թղթերն ու միջազգային պայմանագրերը իրականում ոչինչ չեն նշանակում, երբ ազգը շարունակում է կրել պարտվողական հոգեբանություն և ստրկամիտ մտածելակերպ: Հատկապես հիմա, երբ մեր թշնամիները մինչև ատամները զինվում են և բացահայտ նպատակ ունեն ուժով լուծել իրենց խնդիրները: Մենք չենք ուզում պատերազմ, բայց դա կախված չէ միայն մեզնից: Պատերազմը գալիս է, և աշխարհը մեզ չի ներելու, եթե մենք պատրաստ չլինենք դրան:

Այս իրավիճակից միակ ելքը նվիրված, կազմակերպված պայքարն է: Բայց եթե չունենանք քաղաքական շարժում, որը կկարողանա համախմբել ազգի լավագույն հատվածը և առաջնորդել այդ պայքարը հանուն մեր անկախ պետականության, ապա պարտությունը անխուսափելի է: Մեր միակ փրկության հույսը հստակ կենտրոնացված շարժումն է՝ մեկ առաջնորդով, որը կունենա ոչ միայն հարձակողական ռազմաքաղաքական ռազմավարություն, այլ նաև վճռականություն մոբիլիզացնելու 150-200 հազար զինվոր և ոգեշնչելու նրանց՝ մինչև վերջին շունչը կռվել ռուսի դեմ:

Եթե մաքրենք աղմուկը և փարատենք մեր ժողովրդի գիտակցությունը պատած արհեստական մառախուղը, կտեսնենք, որ այս ուղին միակ իրատեսական և պրագմատիկ լուծումն է: Մենք չպետք է պատրաստվենք ո՛չ «խաղաղության դարաշրջանի», ո՛չ էլ «արժանապատիվ խաղաղության», այլ՝ իսկական հայրենական մեծ պատերազմի:

«Հաղթանակ» բառը կարծես թե տաբու է դարձել մեր ազգի մեջ, և բոլոր խոշոր քաղաքական ուժերը խուսափում են այդ բառը օգտագործելուց: Նույնիսկ այսպես կոչված «ընդդիմության» մեջ: Նրանց միակ բողոքը 44-օրյա դավադիր պատերազմի ոչ թե այն է, թե ինչու առհասարակ պարտվեցինք, այլ այն, թե ինչու ավելի շուտ չհանձվեցինք: Եթե ուշադիր լսեք կտեսնեք, որ բոլորը միայն այդ անհեթեթ հարցն էին բարձրացնում, փոխանակ հարցնեին այն տրամաբանական ու ողջամիտ հարցը, թե ի՞նչպես կարող էինք այդ պատերազմը հաղթել՝ ադրբեջանական բանակը ջախջախելով և Արցախը ամբողջությամբ Հայաստանին միացնելով: Բոլորը միասին ասում են, որ «պարտությունը անխուսափելի էր», որը պարզապես խելագար արտահայտություն է, քանի որ մենք

Արցախյան առաջին ազատամարտում հաղթեցինք, երբ շատ ավելի անբարենպաստ պայմաններում էինք: Հատուկ դավադրություն է, որ մեր միջից հանել են հաղթելու հույսը և ուզում են առհասարակ ոչնչացնել հաղթելու կամքը: Ցանկացած ժողովրդի հնազանդեցնելու և ստրկացնելու առաջին քայլը այն է, որ սերմանեն պարտվողի հոգեբանությունը և արմատախիլ անեն հաղթելու բոլոր հույսերը: Սակայն, մենք վստահ ենք, որ հայ ազգը հաղթելու կամք ունեցող ազգ է իր ոգով ու էությամբ: Մեր շարժման գլխավոր նպատակներից է ոչնչացնել այս հնազանդվելու փիլիսոփայությունը, և մեր հերոս նախնիների օրինակներին հետևելով՝ կրկին անգամ բարձրացնենք մեր մարտական ոգին և դառնանք հաղթական ազգ, որը կկարողանա իր կամքը թելադրել իր թշնամիներին:

Մենք այլևս միամիտ չենք կարող լինել ու պարտավոր ենք ավելի ուժեղ քաղաքականություն վարել: Որքան էլ որ կարևոր է դաշնակիցներ ունենալը ու ռազմաքաղաքական դաշինքներ ստեղծելը, այնուամենայնիվ, մենք մեր հույսը միայն մեզ վրա պիտի դնենք ու միանգամից չհավատանք դրսից եկած օգնություններին: Հույսը միայն մեզ վրա դնելը ամենևին չի նշանակում չփնտրել կամ չուզենալ դաշնակիցներ, ընդհակառակը՝ միայն մեր բազկի ուժին հավատալով մենք կարող ենք ձեռք բերել իսկական դաշնակիցներ: Մենք պետք է ձգտենք բոլոր բարեկամական երկրների հետ լավ դիվանագիտական հարաբերություններ պահպանել՝ երբեք չզիջելով մեր ինքնիշխանությունն ու անկախությունը: Որքան շատ ձգտենք ամրապնդել մեր անկախությունը, այնքան ավելի մեծ կլինի իրական դաշնակիցներ ձեռք բերելու հավանականությունը:

Սակայն, մեր խնդիրը շատ ավելի խորքային է, քան Արցախի հիմնախնդիրը: Արցախի կորուստը ապացույց եղավ մեզ, որ մեր արժեհամակարգը, մտածելակերպը, հոգեբանությունը և կամքը լրիվ աղավաղված են ու կոռումպացված: Մինչև դրանք չշտկենք՝ ապագայում պիտի սպասենք ավելի մեծ կորուստների: Դրանց շտկվելու դեպքում ոչ միայն Արցախյան հիմնախնդիրը վերջնականապես կլուծվի մեր օգտին, այլև՝ մեր բոլոր հիմնարար խնդիրները, որոնք սպառնում են մեր պետականության գոյությանը:

Մենք մեր արտաքին դիվանագիտական հարաբերություններում կօգտագործենք Հայաստանին օգտակար բոլոր հին ու նոր փաստաթղթերը՝ անկախ նրանից, թե ուրիշ պետությունները ինչ կկարծեն դրանց մասին: Եթե դա բխում է Հայաստանի պետականության շահերից, ուրեմն որպես խաղաքարտ կօգտագործվի բանակցությունների սեղանին: Առանց ողնաշարի՝ չենք կարող օբյեկտ լինելու կարգավիճակից նորից սուբյեկտ դառնալ և չենք կարող մեր կամքը թելադրել միջազգային հարաբերություններում:

Ոչ մեկը ծնկաչոք ազգի հետ չի բանակցում, ոչ մեկը մուրացկանին չի աջակցում, և ոչ մեկը մեր կռիվը մեր փոխարեն չի տալու: Եթե ուզում ենք դաշնակիցներ ունենալ, պետք է նախ մենք ինքներս հզորանանք, քանի որ այս աշխարհում թույլերը բարեկամներ չեն ունենում: Եթե ծնկաչոք վիճակում, առանց մեզնից ոչ մի բան ներկայացնելու, դաշնակիցներ փնտրենք, ոչ մեկը մեզ լուրջ չի ընդունի և ցանկալի դաշնակից չի համարի, և առհասարակ անհարգալից վերաբերմունք կունենան մեր հանդեպ: Դրա համար մեր առաջին քայլը պետք է լինի ամեն գնով մեր հարգանքը ու պատիվը վերականգնելը:

Մեզ ուրիշ լուծում չի հետաքրքրում՝ բացի նրանից, որ Հայաստանը պահպանի իր

անկախությունը ու մեր բանակին հնարավորություն տա հզորանալու։ Մենք գաղափարական մարտիկների ռազմաքաղաքական ու արիական պետություն պիտի կազմենք, որը կպայքարի հանուն ազգի ու հայրենիքի՝ չդառնալով խամաճիկ ոչ մի ուժի ձեռքում և կգործի բացառապես Հայաստանի շահերի համար՝ չշեղվելով այն ցեղակրոն տեսլականից, որ Հայաստանը միայն հայերին պիտի պատկանի ու ոչ երբեք՝ հայի արյուն տենչող քաղաքակրթության ու մարդկության թշնամիներին։

Մենք չենք կասկածում մեր ազգի ներուժի վրա։ Հավատում ենք, որ կարող ենք մյուս արիական ազգերին ցույց տալ մեզ հետ դաշինք կազմելու կարևորությունն ու անհրաժեշտությունը, և աշխարհին էլ ցույց կտանք՝ Հայաստանի հետ դաշինք կնքելը նշանակում է անվտանգությանը, արդարությանը ու հաղթանակին մոտենալը։

«Հոսանք»-ի խորհրդանիշն ու դրոշը

Մեր ցեղակրոն շարժման՝ «Հոսանք»-ի խորհրդանիշն ու դրոշն է հայկական հավերժության նշանը՝ ոսկեգույն ու սպիտակով՝ մուգ կարմիր ֆոնի վրա, որը գալակտիկայի պտույտներով խորհրդանշում է տիեզերքում երկու հակադիր ուժերի միասնությունը, առանց որի՝ տիեզերքում չի լինի արարում: Հավերժության նշանի պտույտը նաև բնութագրում է հենց «Հոսանք»-ը՝ ցեղի հավիտենական շարժումը: Մուգ կարմիրն էլ խորհրդանշում է ցեղի արյունը՝ այն օղակը, որի միջոցով մենք կարող ենք կապվել Արարչին ու արարչաստեղծ գործընթացի հետ: Որքան մաքուր ու անարատ լինի ցեղի արյունը, այնքան ավելի կայտառ կլինի ցեղի հոգին և հզոր կլինի կապը Արարչի հետ: Այլ կերպ ասած՝ մեր արյունով ենք կապվում հավերժության հետ:

Հավերժության նշանն էլ ունի ութ թև՝ չորս ոսկեգույն և չորս սպիտակ, որովհետև ութ թիվը ոչ միայն հայկական մշակույթում ամենատարածված թիվն է, այլև մաթեմատիկայի ու գիտության մեջ մեծ նշանակություն ունեցող թիվ է: Ութ թիվը մաթեմատիկայի մեջ հենց շրջված հավերժության նշանն է (∞): Մենք ապրում ենք քառաչափ (երեք առանցքները՝ ժամանակի հետ) իրականության մեջ, բայց այդ իրականությունը բաղկացած է «սիս» (փոքր) և «մասիս» (մեծ) աշխարհներից, որոնց համադրությունը տալիս է ութչափանի տարածություն:

Ոսկեգույնի մեջ մենք տեսնում ենք մեր արիական մշակույթի վեհ արժեքները, սպիտակի մեջ՝ ազգային գաղափարները և մուգ կարմիրի մեջ՝ մեր հայրենիքի անկախության ու բարգավաճման համար թափված արյունը: Հավերժության նշանի մեջ էլ տեսնում ենք մեր ցեղի զարգացման համար մղվող հավիտենական պայքարի հաղթանակը: Այս ամենը համապատասխանում է մեր կարգախոսներից մեկին՝ «Պատվի՛ր Մշակույթդ, Սիրի՛ր Ազգդ, Պաշտպանի՛ր Հայրենիքդ»: Ոսկեգույնն ու մուգ կարմիրը նաև հայկական Արտաշեսյանների տոհմի, մասնավորապես՝ Տիգրան Մեծի դրոշի գույներն էին, ում կառավարման ժամանակ Մեծ Հայքը հասել է իր հզորության գագաթնակետին: Սպիտակն էլ եղել է հայկական Բագրատունյաց տոհմի ու հետո Կիլիկիայի հայկական թագավորության դրոշներում, որոնք թշնամիների դեմ ազգային պայքար մղելով, վերականգնել են մեր պետականությունը: Ահա այսպես՝ մեր նախկին արքայական գույների համադրությամբ մեր անպարտելի ազգային խորհրդանիշ՝ հավերժության նշանով, մենք հետ ենք բերելու մեր հայրենիքի ու պետության փառքն ու պատիվը:

«Հոսանք»-ի զինանշանի վահանը խորհրդանշում է մեր գերագույն արժեքների՝ ազգի, հայրենիքի, անկախ պետականության պաշտպանությունը: Թուրը խորհրդանշում է խաղաղություն՝ միայն մեր թշնամիների պարտությամբ ու մեր զինված ուժերի հաղթանակով, իսկ վահանի ու թրի վերևում հայացքը դեպի արևմուտք (Արարատ) սևեռած Տարոնի արծիվը խորհրդանշում է, որ մենք մեր պայքարը հաջողության հասցնելու ու մեր նպատակները իրականացնելու համար պետք է արծվի պես քաջ, ազնիվ, ուժեղ, ճշմարիտ, խելացի, արդար, հավատարիմ, հեռատես, նպատակասլաց, հաստատակամ ու իմաստուն լինենք: Զինանշանը նաև Գարեգին Նժդեհի 1920թ.-ին ստեղծած Լեռնահայաստանի (որը պատմության առաջին հակաթրքաբոլշևիկյան պետությունն է եղել) զինանշանի թարմացված ու ժամանակակից տարբերակն է:

«Հոսանք»-ի խորհրդանշի գրավոր տարբերակում հայկական տառերով գրված է «ՀՈՍԱՆՔ»՝ ոսկե կայծակը մեջտեղում, և այդ կայծակը խորհրդանշում է ոչ միայն հենց էլեկտրականությունը՝ հոսանքը, այլև՝ մարդկությանը լույս բերող կայծը, որը

բնութագրում է հենց «Հոսանք»-ի նպատակը: Այդ կայծակը նաև խորհրդանշում է հաղթանակ՝ ըստ գերմանացի գաղափարախոս ու միստիկ Գվիդո ֆոն Լիստի, ով հին սկանդինավյան «ռունները» անվանել էր «Արմանեն» ռուներ (այսինքն՝ Արմանի ռուներ)՝ գուցե ենթագիտակցաբար զգալով, որ այդ խորհրդանիշները ունեն շատ հին հայկական արմատներ:

Այնպես որ՝ ամեն շարժում պիտի հենց այնպես չօգտագործի անուններ, խորհրդանիշներ և դրոշներ՝ առանց որևէ պատճառի ու իմաստի, ինչպես հիմա գրեթե բոլոր քաղաքական կուսակցություններն ու շարժումներն են անում: Անիմաստ խորհրդանիշներից կբխեն անիմաստ շարժումներ, իմաստալից խորհրդանիշներից՝ իմաստալից շարժումներ: «Հոսանք»-ի դրոշը, կարճ ասած, ապագա հաղթական ու արիական Հայաստանի պետության դրոշն է:

Նժդեհն ասում էր՝ «անպարտելի է այն դրոշը, որը պարզվում է ցեղի համար ու ցեղի անունով», և վստահ ենք, որ հենց «Հոսանք»-ի դրոշի մասին էր խոսքը:

Վերջաբան

Այս պահին, երբ կարդում եք սա, մեր թշնամիները կազմակերպված ձևով օր ու գիշեր մտածում են՝ մեզ ինչպես բնաջնջել Երկիր մոլորակի երեսից: Դրա համար շատերը կկարծեն, որ անիմաստ է հիմա նստել ու հավատամք գրել, կարդալ ու տարածել: Կասեն, որ «սրա ժամանակը չկա» և պետք է ավելի «կտրուկ քայլերի դիմենք», մինչդեռ տարիներն անցնում են ու նրանք այդ ժամանակվա ընթացքում ոչ մի կտրուկ քայլերի չեն դիմում ու ոչինչ չեն անում: Նրանց էգոները աղավաղում են իրենց տեսողությունը: Այս կարճատեսությունը ու անհամբերությունը շատ կործանարար երևույթ է, որը պետք է արմատախիլ անենք, եթե ուզում ենք ունենալ առողջ ու հաջողակ քաղաքական պայքար: Առանց հեռատեսության ու հաստատակամության՝ մեր քաղաքական միտքը կշարունակի մնալ «շրիշակից ներքև» անլուրջ ու քաղքենի մակարդակի վրա, որը հենց թշնամու ուզածն է: Մեր թշնամիները, բացի հեռատես ու հաստատակամ լինելուց, նաև շատ կազմակերպված են, և մենք կարող ենք նման թշնամուն հաղթել, եթե մենք էլ հեռատես, հաստատակամ ու կազմակերպված լինենք: Մենք կազմակերպվելու համար պետք է գաղափարապես նույն հարթակի վրա լինենք, և այդ նպատակին պիտի ծառայի այս Հավատամքը: Մենք պետք է մեկ օրգանիզմի, մեկ մարմնի պես գործելով՝ առաջ գնանք:

Այնուամենայնիվ, այս հավատամքը սահմանափակ դոգմատիկ տեքստ չէ, քանի որ ճշմարտության որոնումը վերջ չունի, դրա համար միշտ պիտի մեր միտքը բաց պահենք: Ամեն դեպքում համոզված ենք, որ այն գաղափարները, որոնք գրված են այս հավատամքում, հիմնարար ճշմարտություններն են, որոնցով պիտի կառուցենք մեր քաղաքական շարժումն ու երազած պետությունը: Այս հավատամքը ոչ թե պատ է, որը մեզ մտավոր բանտի մեջ կպահի, այլ դուռ, որը մեզ համար կբացի բարգավաճման և հաղթանակի ճանապարհը:

Իրականում մեր անելիքը ոչ թե բարդ է, այլ բավականին պարզ է, բայց միևնույն ժամանակ՝ շատ դժվար, դրա համար չպետք է անիմաստ ժամանակ ծախսենք լուծումներ փնտրելու համար և պետք է միանգամից անցնենք գործի, և համբերատար գործելով՝ մեր կատարած աշխատանքի պտուղները քաղենք տասը, քսան կամ նույնիսկ հիսուն տարի հետո: Այդ պտուղները գուցե միայն մեր ապագա սերունդները քաղեն, բայց դա ոչ թե մեզ պիտի հուսահատեցնի, այլ ընդհակառակը՝ պետք է ոգևորի, քանի որ մեր պայքարը ակնհայտորեն մղում ենք մեր ազգի ապագայի համար:

Այս հավատամքում գրված ամեն նախադասության հետ պետք չէ համաձայն լինեք, դա պարզապես անհնար է. նույնիսկ երկու մտերիմ ընկերներ երբեք ամեն հարցում չեն կարող համաձայն լինել: Նորմալ է ու բնական, որ որոշ մանրամասնություններում տարաձայնություններ ունենաք, բայց ընդհանուր գաղափարների հետ, կարծում ենք, ամեն՝ ազգի մասին մտածող հայը համաձայն կլինի: Մի քանի նախադասության հետ համաձայն չլինելու պատճառով՝ «Հոսանք»-ին միանալ չուզենալը տգիտություն է ու եսասիրություն:

Այս հավատամքում շատ գաղափարներ ու նպատակներ նշվեցին, բայց չմոռանանք, որ մեր գերագույն նպատակը մեր ազգի գոյատևումն ու զարգացումը երաշխավորելն է, և մեր հայրենիքի անվտանգության ու հզորացման ամրապնդումը, բայց դրան միայն կարող ենք հասնել միասին՝ քայլ առ քայլ՝ հաստատակամ ու հետևողական ծանր աշխատանքով: Չմոռանանք, որ ջրի կաթիլները ի վերջո կարող են քար ծակել: Այդ գերագույն նպատակին հասնելու միակ միջոցը ազգային պետություն կերտելն է, որտեղ երկրի ռեսուրսները, կառավարման և քաղաքական/տնտեսական համակարգը, օրենքները և բոլոր ուժային

լծակները օգտագործվում են ազգի զարգացման ու հայրենիքի անվտանգության ու բարգավաճման համար՝ այսպիսով ամրապնդելով մեր պետականության ինքինիշխանությունն ու անկախությունը:

Հասկանում ենք նաև, որ այս հավատամքում նշված շատ գաղափարներ միանգամից իրագործել չի լինի, և փոփոխությունները կկատարվեն սերունդների ընթացքում: Ամեն դեպքում պիտի ապագայում մեր ուզածը ջրի պես ջինջ լինի մեր մտքում, բայց պիտի ապրենք ու գործենք ներկայով և ամեն մի փոքր հաղթանակ առաջընթաց համարենք մեր նպատակին հասնելու համար, քանի որ մեծ հաղթանակը բաղկացած է լինում հենց փոքր հաղթանակներից:

Այս հավատամքում կարողացա 15 կարևորագույն հարցերում ներկայացնել մեր շարժման պայքարի ողջ դիրքորոշումը, բայց կարող եմ ավելի հակիրճ ներկայացնել հետևյալ 15 բառերով. մենք պետք է ապահովենք մեր ազգի զարգացումը և բարգավաճ ապագա կերտենք գալիք հայ սերունդների համար:

Մեր հայրենակիցների մի մասը բացասական ձևով կասի, որ մեր գաղափարները «ֆաշիստական» կամ «նացիստական» են, բայց նման մարդկանց համար շատ կարևոր չէ ճշմարտությունը, և նրանք, առանց մտածելու, կրկնում են այդ բառերը, քանի որ թշնամական քարոզչությունների ազդեցության տակ են: Նաև կլսենք, որ մեր գաղափարները «ծայրահեղական» են, բայց մենք կարծում ենք, որ մեր թշնամիներն են մեզ ծայրահեղական վերաբերվում, և առհասարակ մեր ներկա վիճակն է ծայրահեղական: Մեր առաջարկած լուծումները այս ծայրահեղ վիճակից դուրս գալու ճանապարհն են: Նրանք չեն հասկանում, որ այս ծայրահեղ վիճակից դուրս գալու համար մենք պետք է դիմենք արտառոց ու հեղափոխական լուծումների: Մարդկանց մեծ մասը ցանկանում է միշտ մնալ «քաղաքականապես կոռեկտ» սահմաններում, բայց սա երբեք չպիտի լինի որպես մի բարոյական սկզբունք, քանի որ երկարաժամկետ հեռանկարում մենք չենք կարող արմատական փոփոխություններից խուսափել: Մեր առաջնորդող սկզբունքն այն է, որ մեր ազգը պետք է ապրի, մեր հայրենիքը՝ բարգավաճի, մեր պետությունը՝ հզորանա, և մենք կանենք այն, ինչ պետք է անենք դա հավաստիացնելու համար:

Մենք չենք կարող մի բան ասել ու անել, որ բոլորին գոհացնենք, հետևաբար՝ չպետք է այդ ուղղությամբ աշխատենք: Մեր նպատակը ճշմարտություն քարոզելն է, և նա, ով ստերով ուզում է բոլորին գոհացնել, վերջում բոլորի ատելությանն է արժանանում: Ներկա ժամանակների թյուր կարծիքները ու տեսակետները չպետք է որոշեն, թե մենք ինչպիսի գաղափարներ քարոզենք և ինչ տեսակ աշխատանք կատարենք. հավատարմությունը դեպի գերագույն ճշմարտություն պետք է թելադրի մեր գործողությունները:

Քաղաքականության մեջ ամենակարևոր բանը հավատարմությունն է մի վեհ գաղափարի հանդեպ, այն գաղափարի, որը երաշխավորելու է մեր ազգի, հայրենիքի և մեր պետականության գոյությունը և բարգավաճումը, քանի որ այդ հավատարմությունից է բխում արժանապատվություն, արժանապատվությունից՝ քաջություն, քաջությունից՝ հարգանք, հարգանքից՝ ուժ, ուժից՝ հզորություն, և հզորությունից՝հաղթանակ ու փառք: Այս օրհասական ժամանակների ու մեր վճռական պայքարի համար, սա պետք է լինի բոլոր նվիրյալ հայ ազգայնականների բանաձևը:

Վաղուց հասկացել ենք, որ մեր հասարակության հիվանդությունները չենք կարող բուժել ընդամենը քվեաթերթիկներով, բարեփոխումներով կամ պահպանողական միջոցներով, որոնք ընդամենը պահպանում են ներկա քաոսային ստատուս քվոն: Մեզ միայն ցեղային արժեքների վրա հիմնված գիտակցության հեղափոխությունը կարող է

ոտքի հանել, քանի որ ցեղային արժեքները համարում ենք ազգային ինքնագիտակցության ամրապնդման կարևորագույն միջոց:

Ինչպես արդեն նշվեց, ծայրահեղ ժամանակները պահանջում են արմատական միջոցներ, և մեր հիմնարար գաղափարները ու սկզբունքները զիջման ենթակա չեն կարող լինել: Ժամանակները կտրուկ փոխվում են, և մենք ամենուրեք տեսնում ենք, որ աշխարհի բոլոր գերտերությունները թուլանում են՝ իրենց հետ ապակայունացնելով հասարակական ու տնտեսական համակարգերը: Շուրջբոլորը տեսնում ենք, որ բոլոր՝ ներկա համակարգերը փլուզվելու են հենց իրենց ստերի ծանրության տակ, որը մեզ համար նոր հնարավորությունների պատուհան կբացի: Այս գալիք նոր դարաշրջանի համար պետք է ունենալ նոր հեղափոխական գաղափարներով համապատասխան հավատամք, որով կարող ենք հին աշխարհի մոխիրների վրա նոր աշխարհ կառուցել: Այդ շրջադարձային փոփոխությունները տեսնելու համար, նախ մենք ինքներս միասին պետք է դառնանք այդ փոփոխությունը: Այս պահից պիտի կողմնորոշվենք և վճռական ճշմարիտ որոշումներ կայացնենք՝ ցեղակրոնությանը նոր շունչ տալով նոր հազարամյակի համար: Միայն այսպիսի մեծ նպատակի շուրջ է հնարավոր մեր ազգին միավորել, քանի որ կիսատ-պռատ մոտեցումները միշտ ձախողվել են ու կձախողվեն:

Մեր գաղափարները թե՛ տարբեր տեղերից գիտակցաբար վերցված գաղափարներ են, թե՛ դրանց որոշ մասերը հայկականացված են, և թե՛ լիովին նոր գաղափարներ են ավելացվել, որոնք բացառապես բխում են մեր տեսլականից ու հոգևոր աշխարհայացքից, բայց երբեք ուրիշ տեղերից ուղիղ պատճեն չեն արվել գաղափարները, քանի որ մենք երբեք կուրորեն չենք հետևում որևէ գաղափարախոսության: Ուզում ենք հնարավորինս թափանցիկ լինել մեր գաղափարներով, որպեսզի առանց որևէ խառնաշփոթի՝ կարողանանք գիտակից, նվիրյալ ու արժանապատիվ մարդկանց ներգրավել մեր պայքարի գաղափարական կորիզում: Եթե պարզ լեզվով մեր գաղափարները չգրենք ու չասենք, ինչպե՞ս պիտի կարողանանք մեր ուզած մարդկանց ներգրավել: Ինչպե՞ս պիտի կենաց-մահու կռիվ տանք քաղաքական ու մարտի դաշտում, եթե մենք հստակ չնշենք, թե ինչ նպատակի համար ենք պայքարում: Չենք կարող հերքել այն փաստը, որ գրավոր խոսքը, ինչպես նաև բանավոր խոսքը, ունեն շատ մեծ ուժ, դրա համար պիտի հստակ գրի առնվեն և հստակ ասվեն մեր նպատակները և գերագույն երազանքը: Գրավոր ու բանավոր խոսքերով և կենտրոնացած աշխատանքով կմարմնավորվի մեր երազանքը: Մեր պայքարը վախենալու կթվա շատերի համար, հատկապես՝ փափկամորթ երկչոտների համար, որոնք տարիներով ապրել են իրենց հարմարավետ շրջանակի մեջ: Դրա համար հարկավոր է ցուցաբերենք խիզախություն և կատարենք կարևոր քայլ ճիշտ ուղղությամբ, անկախ նրանից, թե որքան վախ լինի մեր մեջ, որովհետև խիզախությունը ոչ թե վախից խուսափելն է, այլ անկախ այդ վախից գործելը ու ռիսկի դիմելը:

Պարտավոր ենք անձնական պատասխանատվություն կրել ու մի բան անել, եթե նույնիսկ հաջողության հասնելու հավանականության տոկոսը շատ չնչին է: Որոշել ենք մի բան անել, քանի որ գործողության հետևանքով առաջացած կորուստները չեն կարող գերազանցել անգործության հետևանքով առաջացածներին: Մեր ապագա սերունդները պետք է դարեր անց հետ նայեն և իմանան, որ այս անհույս ժամանակներում կային պատվախնդիր հայեր, ովքեր չհուսահատվեցին ու ծնկի չեկան, ովքեր շարունակեցին պայքարել՝ անկախ բոլոր հանգամանքներից: Պետք է ապագային ուղերձ հղենք, որ այս ստերի դարաշրջանում կային ազնիվ մարդիկ, ովքեր պատմության ճիշտ կողմի վրա էին կանգնած:

Այս կյանքում երկու տեսակ մարդ կա. առաջինը ներկա աշխարհը դիտարկում է

որպես խավար մի վայր, որի պատճառով ոչ մի լույս չի կարող շողալ, և երկրորդը՝ ներկա աշխարհը դիտարկում է որպես խավար մի վայր, որի շնորհիվ լույսը շատ ավելի հեշտությամբ կարող է փայլել և լուսավորել խավարը: Մեզ հետաքրքրում է երկրորդ տեսակը՝ լավատես անհատները, ովքեր խավարի մասին բողոքելու փոխարեն մի փոքր մոմ կվառեն:

Շատերը մեզ «աջակողմյան» կհամարեն, բայց մենք մերժում ենք նման պիտակները. մենք ոչ «աջակողմյան» ենք, ոչ՝ «ձախակողմյան», ոչ էլ այդ երկուսի խառնուրդ՝ «կենտրոնամետ»: Մենք մերժում ենք մեր թշնամիների կողմից ստեղծած այս արհեստական սպեկտրը, որը ստեղծած է մարդկանց արհեստականորեն բաժանելու համար: Մեր աշխարհայացքը այս արհեստական քաղաքական սպեկտրի վրա չի կարող գտնվել, քանի որ այն լրիվ լղոզված է ու մեծ մասամբ չունի ոչ մի հստակություն, Մեզ համար ակնհայտ է, որ կա մեկ ճշմարիտ ուղի և բազմաթիվ կեղծ ուղիներ, և մենք, բնականաբար, ճշմարիտ ուղու կողմնակիցներն ենք: Այս միակ ճշմարիտ ուղին հիմնված է պատմական փաստերի և ճշգրիտ գիտությունների վրա: Մենք «աջից» վերցնում ենք ազգայնականությունը, բայց ոչ կապիտալիզմը, «ձախից» վերցնում ենք սոցիալիզմը, բայց ոչ՝ ինտերնացիոնալիզմը, «աջից» վերցնում ենք զենք կրելու իրավունքը, «ձախից» էլ ընդունում ենք կենդանիների իրավունքները և այլն: Այս ճշմարիտ դիրքն է, որը իրականում կարող է դրական փոփոխություններ բերել մեր հայրենիքի համար:

Մենք չենք թաքցնում իշխանության գալու մեր ցանկությունը, բայց մեր պայքարը ընդամենը իշխանության գալու նպատակի համար չէ, ինչպես տեսնում ենք գրեթե մյուս բոլոր քաղաքական շարժումների մոտ: Առհասարակ մենք չենք կարող հավատալ որևէ քաղաքական գործչի կամ շարժման, որի միակ գաղափարախոսությունը իշխանափոխությունն է, և որի միակ նպատակը իշխանության գալն է: Մեր շարժումը մեր գաղափարների ու խորհրդանշի նման անմահ է, և նման գաղափարներ ու անպարտելի դրոշ կրելով՝ մենք այս պայքարում մեր աչքերը չենք սևեռել հաջորդ տարվա, հաջորդ ընտրությունների կամ նույնիսկ հաջորդ տասնամյակի վրա, այլ՝ հավերժության վրա:

Այս ճակատագրական պայքարի արդյունքը ունի ընդամենը երկու տարբերակ. կա՛մ մեր թշնամիները կանցնեն մեր դիակների վրայով, կա՛մ մենք՝ նրանց դիակների վրայով: Ամեն ինչ գալիս է ի շրջանս յուր. Վահագնը կքաղի վիշապին, Հայկը կհաղթի Բելին: Ժամանակն է, որ մեր պատմության վերջին էջը թերթելու փոխարեն՝ ոսկե տառերով նոր էջ բացենք՝ դարձյալ ստանձնելով արիականության և արդարության առաջնորդ ազգի դերը: Մեր պայքարը պիտի հաղթի, եթե ուզում ենք մեր ցեղը արևի տակ իր տեղը չկորցնի:

Մեր բոլոր բանակցությունների ու որոշումների ժամանակ պետք է հաշվի առնվի այս ամենը: Մեր ողջ մշակույթը, գիտությունը, մտքերը, գործողությունները և քայլերը պետք է ծառայեն ցեղի հզորացման նպատակին. սա է նոր դարաշրջանի հրամայականը: Այս ամենը նախադրյալներ են և անհրաժեշտություն՝ առողջ ու առաջադեմ հասարակություն ստեղծելու համար. հասարակություն, որը բաղկացած կլինի անձնական պատասխանատվություն կրող, պարտականություններ ճանաչող, աշխատասեր, ազնիվ, առողջ և զտարյուն արժանապատիվ քաղաքացիներից: Մենք պիտի ստեղծենք լիովին նոր մարդ, նոր պետություն, նոր հասարակություն, նոր քաղաքակրթություն և այդ փառահեղ ապագայի սերմերը հենց հիմա պիտի ցանենք, և մեր պայքարով օրեցօր պիտի ջրենք այդ սերմերը:

Հայաստանում պիտի գա այն ժամանակը, որ մենք այլևս միայն չենք հպարտանալու մեր անցյալով: Կգա այն ժամանակը, որ մենք իսկապես կսկսենք հպարտանալ մեր ներկայով, քանի որ մեր աշխատանքով, մեր պայքարով, և մեր զոհաբերություններով

կստեղծենք հպարտանալու արժանի պետություն ու երկիր։

Մենք հավատում ենք, որ Հայաստանը դառնալու է քաղաքակրթության վերածննդի և մարդկության փրկության տապանը։ Մենք հավատում ենք, որ Հայաստանը նորից կդառնա Արևմուտքն ու Արևելքը, Հյուսիսն ու Հարավը իրար կապող քաղաքակրթական ճանապարհների կարևոր հանգույցը։ Մենք հավատում ենք, որ Հայաստանը պիտի դառնա ոչ միայն այս տարածաշրջանում, այլև ամբողջ աշխարհում ամենահզոր երկրներից մեկը, որի հետ բոլորը ստիպված են լինելու հաշվի նստել։ Հայաստանից կարող ենք այս խավարի մեջ մի հատիկ լուցկիով լույս սփռել՝ գալիք արիական զարթոնքի կայծը սկսելով, որը հրդեհի պես կտարածվի արիական մյուս ազգերի մոտ։ Հավատում ենք այս պատմական սուրբ առաքելությանը, որը մեզ՝ հայ արիներիս է տվել տիեզերքի Արարիչը։

Իրականում «Հոսանք»-ը ժամանակակից Բաբելոնի համար ներկայացնում է շատ վտանգավոր գաղափար՝ իսկապես անկախ ու հզոր Հայաստան։ Այդ գաղափարից մենք չենք կարող հրաժարվել՝ անկախ նրանից, թե որքան խոչընդոտներ կդրվեն մեր առջև։ Մենք պիտի ազգովի հոգեպես պատրաստ լինենք հերթով ջախջախելու այդ ամենը և չեզոքացնելու մեր դեմ ուղղված բոլոր գրոհները։ Մեր նպատակը մեծ է, և մեր մարտահրավերները անթիվ են, որովհետև պիտի կատարենք անկատարելին ու դա անելու համար պետք է զինանոցից օգտագործենք մեր ամենահզոր զենքերը. հավատարմությունը, նպատակասլացությունը, քաջությունը, նվիրվածությունը, քրտնաջան աշխատանքը և հաստատակամությունը, սակայն, եթե այդ զենքերն էլ չբավականացնեն, մենք կփոխհատուցենք կամքի ուժով։

Որքան էլ այժմ աներևակայելի թվա անկախ ու հզոր Հայաստան կերտելու այս երազանքի իրականացումը, այնուամենայնիվ, սա պետք է լինի մեր հիմնական տեսլականը և գերագույն նպատակը, որից իրավունք չունենք շեղվելու, քանի որ մեր նպատակը Արարչի նպատակն է և մեր պայքարը Արարչի կամքն իրագործելու պայքարն է։ Երազանք կա, որը Մեծ Հայքն է և այն պետք է իրականացվի։

«Հոսանք»-ի և նրա Առաջնորդի մասին

«Հոսանք»-ի մասին

«Հոսանք»-ը ստեղծվել է 2020 թվականի 44-օրյա դավադիր պատերազմից ու 2021 թվականի խայտառակ ընտրություններից հետո, երբ լիովին պարզ դարձավ, որ Հայաստանի ամբողջ քաղաքական համակարգը մինչև հիմքը փտած է ու հակահայկական: Այն վերից վար լի է օտարերկրյա գործակալներով ու դավաճաններով, ովքեր, բռնազավթելով լրատվամիջոցներն ու ստեղծելով տարբեր կուսակցություններ, կարողանում են իրենց կամքը թելադրել քաղաքական դաշտին: Ուստի «Հոսանք»-ը ստեղծվեց որպես այդ համակարգից դուրս գտնվող, մաքուր ու գաղափարական հիմքերով ազգայնական քաղաքական շարժում, որն իսկապես կպայքարի այն նեոբոլշևիկյան օրակարգի դեմ, որն ուղիղ սպառնալիք է մեր ազգին, հայրենիքին ու պետականությանը:

«Հոսանք»-ը պնդում է, որ այն, ինչ մեր արտաքին թշնամիները, մասնավորապես՝ ռուս-թուրք-սիոնիստական դաշինքը և նրանց հետ համագործակցող հայադավները, արեցին Արցախի Հանրապետության դեմ, փորձում են անել նաև ողջ Հայաստանի Հանրապետության հանդեպ՝ մեզ լիովին զրկելով անկախությունից, ինչը կհանգեցնի հայոց նոր ցեղասպանության: Հետևաբար մենք քաջ գիտակցում ենք, որ այս ամենը կանխելու համար պետք է նախևառաջ մեր փրկության հույսը դնենք միայն մեզ վրա և հենվենք սեփական ուժերին, որովհետև միայն նման ազգերն են ունենում իրական դաշնակիցներ, և ոչ թե հովանավորներ: Մեր նպատակն է պատմական ճիշտ պահին ազգային հեղափոխություն իրականացնել, որպեսզի կերտենք ազգային պետություն, որը մեր ազգին կհամախմբի մեկ գաղափարների, մեկ կամքի ու մեկ առաքելության շուրջ. միայն այդ ճանապարհով մենք կկարողանանք սանձել թշնամու բոլոր գրոհները մեր երկրի դեմ: Սակայն նաև լավ հասկանում ենք, որ ազգային հեղափոխությունը և դրանից

բխող ազգային զարթոնքն ու վերածնունդը օդից չեն կարող առաջանալ: Դրանք կարող են ծնվել միայն նվիրյալ չնչին փոքրամասնության քրտնաջան և հետևողական աշխատանքի շնորհիվ՝ այն մարդկանց, ովքեր տարիներ շարունակ նախապես պատրաստվել են ճիշտ պահին ճիշտ քայլեր նախաձեռնելու: Համոզված ենք, որ գալիք մեծ ճգնաժամի ընթացքում այս հակահայկական համակարգն ու իր ստեղծած պատրանքը թղթե տնակի պես փլուզվելու են սեփական ստերի ու կեղծիքների ծանրության տակ, և այդ ժամանակ ճակատագիրը հայ ազգայնականներիս կկոչի լիովին նոր ու արդար համակարգ հիմնադրելու: Մենք պարտավոր ենք մեր պայքարը շարունակել՝ մեր մտքում միշտ պահելով անկախ, միացյալ ու հզոր Հայաստանի տեսլականը՝ հանուն մեր հերոս նախնիների և ապագա սերունդների:

«Հոսանք»-ը չի ստեղծվել անփութորեն կամ ժամանակավոր նպատակներով՝ հայրենակիցներին խաբելու և կեղծ խոստումներով իշխանության գալու համար: Շարժումը պնդում է, որ մենք չենք կարող հավատալ որևէ քաղաքական գործչի կամ ուժի, որի միակ գաղափարախոսությունը իշխանափոխությունն է, և որի միակ նպատակը իշխանության հասնելն է: Մեզ համար իշխանությունը միայն միջոց է՝ Հայաստանը հզորացնելու ճանապարհին: Մեր շարժումը հիմնադրվել է հեռահար նպատակներով ու գաղափարական ամուր հիմքով, որպեսզի կարողանա Հայաստանում առաջացնել իրական, դրական ու մնայուն փոփոխություններ: Մենք մերժում ենք ստրկամտությունը, պարտվողական մտածելակերպը և հանձնվելու գաղափարախոսությունը, որոնք փորձում են ներարկել մեր ազգի մեջ՝ հատկապես վերջին դավադիր պատերազմից հետո: Այդ կործանարար մոտեցումը մեզ աստիճանաբար տարավ խայտառակ պարտության, իսկ հիմա էլ տանում է վերջնական փլուզման: Մենք կասկած չունենք, որ կրկին վերածվելով ուժային գործոնի, ճիշտ ռազմավարություն որդեգրելով, ազգային գաղափարախոսություն կրելով և մեր մարտական ոգին վերականգնելով կկարողանանք նորից հաղթանակ կերտել. միայն հաղթանակի ու արդարության հաստատման շնորհիվ է հնարավոր ունենալ իրական անվտանգություն և խաղաղություն: Մեր շարժումը ստեղծվել է, որպեսզի գալիք մարտահրավերների ու ճգնաժամերի ժամանակ կարողանանք մեր ազգին ճիշտ ուղղությամբ առաջնորդել և այդ խավարի մեջ ցույց տանք հաղթական ու լուսավոր ճանապարհը:

Այդ իրական փոփոխությունները բերելու համար «Հոսանք»-ը պատրաստ է մղել երկարատև գաղափարական պայքար՝ անկախ պետականությունը համարելով ոչ միայն գերագույն արժեք, այլև սրբություն: Մենք սին հույսերով չենք ապրում. գիտենք, որ միայն հաստատակամ ու անձնազոհ պայքարով, ազգային հեղափոխության և իրական ազգային պետության կերտման միջոցով կկարողանանք հասնել մեր նպատակին՝ պաշտպանելով մեր ազգային արժեքներն ու շահերը: Մեր շարժման առաքելությունն է բացել նոր, փառահեղ դարաշրջան մեր ազգի պատմության մեջ. դարաշրջան, որը մենք մեր անսասան հավատով ու անկոտրում կամքով կգրենք ոսկե տառերով:

«Հոսանք»-ը գտնվում է այս փտած, նեոբոլշևիկյան քաղաքական համակարգից դուրս և ամբողջությամբ դեմ է դրան, քանի որ միայն նման քաղաքական շարժումն է ընդունակ Հայաստանում արմատախիլ անելու մեր պետականությունը կործանման տանող հակազգային երևույթները և վերականգնելու մեր Հայրենիքի փառքն ու պատիվը:

«Հոսանք»-ը հայաստանակենտրոն ուժ է, որը հիմնված է բացառապես ազգային գաղափարախոսության վրա և որևէ աջակցություն չի ստանում աղանդների, գործակալական ցանցերի կամ օլիգարխների կողմից: Շարժումն իր համեստ ու սակավաթիվ ռեսուրսներով նպատակ ունի դառնալու լուրջ քաղաքական գործոն և, այս

քառսային վիճակում կարգ ու կանոն հաստատելով, համախմբման հզոր հոսանք ստեղծել դարերով պառակտված մեր ազգի համար: Միայն այսպիսով կարող ենք հայ ազգայնականներին, հատկապես՝ երիտասարդությանը, բերել նույն գաղափարական հարթակ՝ համախմբելով հավերժության դրոշի ներքո, որպեսզի մեկ մարմնի պես, միասին, ուս ուսի տված՝ առաջ գնանք և իրականացնենք մեր երազանքը:

«Հոսանք»-ը Նժդեհի ոգու օրհնությամբ ձգտում է ցեղակրոն գաղափարախոսությունը վերածել հզոր, ժամանակակից շարժման և հասնել իշխանության, որպեսզի այս պարտված ու ստորացված վիճակից անցում կատարվի դեպի ազգային պետություն, և մեր պատմության մեջ բացվի Ցեղակրոն Հայաստանի էջը: Միայն այդ էջը բացելով է հնարավոր ունենալ ծաղկող տնտեսություն, բարգավաճ հասարակություն և հզոր բանակ, որը կկարողանա իր կամքը թելադրել ոսոխին ու սեփական խոսքն ասել աշխարհաքաղաքական բեմում: Մենք վստահ ենք մեր հաղթանակին, որովհետև այս աշխարհում չկա ավելի հզոր ուժ, քան այն գաղափարը, որի ժամանակը հասունացել է:

«Հոսանք»-ի Առաջնորդի մասին

Հայկ Նազարյանը ծնվել է 1989 թվականի մայիսի 12-ին ԱՄՆ-ի Կալիֆոռնիա նահանգում: Ընտանիքի չորս երեխաներից ամենափոքրն է: 2015 թվականին Կալիֆոռնիայի պետական համալսարանում ստացել է ֆիզիկայի մագիստրոսի կոչում և երեք տարի դասավանդել այնտեղ: Հոգու խորքում միշտ զգալով, որ ժամանակակից Բաբելոնի վերածված Ամերիկան իր երկիրը չէ, և ոգևորված Ապրիլյան քառօրյա պատերազմով՝ 2016 թվականի նոյեմբերին նա որոշում է միակողմ տոմսով մեկնել Հայաստան՝ մշտական բնակության: Ռազմական փորձ ձեռք բերելու նպատակով պայմանագրային հիմունքներով ծառայում է Տավուշի սահմանագծում: Որպես կամավոր՝ նա սկզբից մինչև վերջ մասնակցում է 44-օրյա դավադիր պատերազմին՝ Մարտակերտի շրջանում:

Նազարյանը 20 տարուց ավելի՝ իր ողջ գիտակից կյանքում, եղել է ազգային գաղափարախոսության կրող և սեփական քայլերով, այլ ոչ թե լոկ խոսքերով, ապացուցել իր հայրենասիրությունն ու ազգայնական լինելը: Ազգային պայքարին ու ճշմարտությանը հավատարիմ մնալով՝ նա երբեք չի անդամագրվել որևէ քաղաքական կուսակցության, չի փոխել քաղաքական ճամբարներ, չի զիջել իր սկզբունքները և ոչ մեկին չի քծնել՝ քաղաքականության մեջ առաջ գնալու համար:

Արտաքին թշնամիների ու Հայաստանում գործող դավաճանների հանդեպ տածած զայրույթից և անիմաստ ու անբովանդակ քաղաքական թոհուբոհից հիասթափված՝ ռազմաճակատից վերադառնալուց գրեթե մեկ տարի անց՝ 2021 թվականին, նա որոշում է որպես անհայտ հայրենադարձ ու հասարակ շարքային զինվոր հիմնադրել «Հոսանք»-ը: Այն Հայաստանի միակ ցեղակրոն քաղաքական շարժումն է, որը նորից կյանքի է կոչում ցեղակրոնության գաղափարները և 21-րդ դարում բերում քաղաքական դաշտ, որպեսզի ի կատար ածվի Նժդեհի երազանքը:

Նա իրեն համարում է հայ ազգի քաղաքական զինվոր, որի կյանքի նպատակն է Հայաստանում ազգային հեղափոխության միջոցով առաջացնել իրական ազգային զարթոնք ու վերածնունդ:

Ինչո՞ւ և ինչպե՞ս միանալ կամ աջակցել «Հոսանք»-ին

Ինչո՞ւ միանալ կամ աջակցել «Հոսանք»-ին

Եթե ծանոթ եք մեր գաղափարներին և որոշ ժամանակ է, ինչ հետևում եք շարժմանը կամ նույնիսկ նոր եք իմանում շարժման մասին, գուցե մտածում եք, թե ինչու պետք է միանաք կամ աջակցեք «Հոսանք»-ին՝ լինելով հայրենասեր հայ, ով մտահոգված է մեր ազգի, հայրենիքի ու պետականության մասին: Ծանոթանալով և ուսումնասիրելով մեր նյութերը, վստահ եմ կհամոզվեք, որ «Հոսանք»-ը ոչ միայն լիովին հայամետ ու հայաստանակենտրոն քաղաքական կազմակերպություն է, որն ունի լուրջ ու հեռատես նպատակ, և, որը չի ֆինանսավորվում կամ աջակցվում որևէ գործակալական ցանցի, օլիգարխի կամ աղանդի կողմից, այլև միակ ցեղակրոն քաղաքական շարժումն է, որն արդեն իսկ քսանմեկերորդ դարում Նժդեհի գաղափարները կյանքի է կոչում և բերում մեր քաղաքական դաշտ:

Հետևաբար, եթե որևէ հայ, ով իրեն գիտակից ու պատասխանատու մարդ է համարում, պետք է աջակցի նման մի քաղաքական շարժման, քանի որ մեր բոլոր խնդիրները ունեն նախ և առաջ քաղաքական բնույթ: Որքան էլ փորձենք առանձին մշակույթի կամ կրթական ոլորտը բարելավել մեր կամավոր մասնակցությամբ կամ ֆինանսական աջակցությամբ, այդ ամենը շատ քիչ օգուտ կարող է տալ, եթե չլուծվի մեր հայրենիքի բուն խնդիրը, որը հենց քաղաքական է: Մինչև մենք չունենանք իսկապես ազգային ու հայկական քաղաքական ուժ, որն իսկապես կարող է ներկայացնել հայ ազգի շահերը, մեր հասարակությանը տարբեր ձևերով ազգայնացնելու բոլոր փորձերը ապարդյուն կանցնեն:

Այդ իսկ պատճառով մենք դիմում ենք բոլոր՝ պարտականություններ ճանաչող ու անձնական պատասխանատվություն կրող ազգայնական հայերին՝ թե՛ Հայաստանում, և թե՛ Սփյուռքում ապրող, ովքեր սրտանց, իրապես ուզում են տեսնել ազգային, հայկական պետություն, որ մեզ աջակցեն ինչով, որ կարող են:

Ձեր նվիրումն ու ներդրումները բազմիցս ապացուցել են, որ հայի հոգին կապ չունի միայն աշխարհագրության հետ. այն ուժ է, որ բաբախում է, որտեղ էլ որ լինենք: Այսօր մեր հայրենիքը կանգնած է նոր ու օրհասական մարտահրավերների առաջ, և մեր սերունդն ունի պատմական հնարավորություն ոչ միայն վերափոխելու, այլև՝ իրապես հեղափոխելու Հայաստանը, վերակառուցելու ազգային արժանապատվության, ինքնիշխանության և հզոր պետականության հիմքերը: Դրա համար մենք միայն գաղափարական պայքարի մեջ չենք. մենք գործի մարդ ենք, ովքեր կամաց-կամաց իրականացնում են համակարգային փոփոխություններ:

«Հոսանք»-ը ձգտում է հզոր, ինքնիշխան, ազգային շահերով առաջնորդվող Հայաստանի: Մենք աշխատում ենք ոչ թե որպես ընդամենը քաղաքական գործիչներ, այլ որպես ազգային պայքարի մասնակիցներ, ավելի ճիշտ՝ քաղաքական մարտիկներ, որոնց նպատակը ոչ թե կարճաժամկետ հաղթանակներն են, այլ երկարաժամկետ հաղթանակը՝ Հայաստանի վերածնունդը: Սակայն, մեր պայքարը առաջ տանելու համար հարկավոր են ռեսուրսներ, ֆինանսական կայունություն և հայերի լավագույն հատվածի համախմբվածություն:

Ձեր ներդրումը կարող է փոխել խաղի կանոնները: Հայաստանի ապագան կախված է ոչ միայն մեր վճռականությունից, այլև՝ ձեր աջակցության արդյունավետությունից: Մենք

չենք խնդրում բարեգործություն՝ մենք առաջարկում ենք համագործակցություն, որտեղ դուք կտեսնեք ձեր մասնակցության իրական արդյունքը:

Վստահ ենք, որ «Հոսանք»-ը միակ քաղաքական ուժը կարող է լինել աշխարհում, որը կարող է կամուրջ ստեղծել Հայաստանի և Սփյուռքի միջև, քանի որ մեր շարժման գաղափարական հիմքում տարանջատում չկա սփյուռքահայերի ու հայաստանցիների միջև՝ գիտակցելով, որ բոլոր հայերը, անկախ նրանից, թե աշխարհի որ անկյունում ապրեն, ունեն նույն պարտականությունը մեր հայրենիքի նկատմամբ:

Մեր ժողովրդի մեծամասնությունը մեր մասին դեռ չգիտի ու չի էլ լսել, որովհետև ներկայիս հակահայկական համակարգի կողմից առայժմ համարվում ենք այսպես ասած «մարգինալ» քաղաքական կազմակերպություն, որն իբրև «ապագա չունի», սակայն ազգային մտածելակերպ ունեցող հայ երիտասարդների զգալի մասը՝ թե՛ Հայաստանում, թե՛ Սփյուռքում մեզ ավելի լավ է ճանաչում ու ավելի շատ է համակրում, քան ներկայիս մեծ քաղաքական ուժերին, և սա շատ խոսուն է մեր շարժման ներուժի մասին:

Մենք ձգտում ենք լիովին նոր ազգային քաղաքական էլիտա ստեղծել, որը հիմնված է բացառապես հայրենասիրության և ազգային շահերի վրա, այլ ոչ թե՝ օտար ազդեցությունների կամ նեղ անձնական շահերի: Այդ էլիտան էլ կամաց-կամաց ձևավորվում է նոր սերնդի ազգային երիտասարդներից, որոնց համար անկախ պետականությունը ոչ միայն գերագույն արժեք է, այլև՝ սրբություն:

Մենք տեսնում ենք, որ մեր շարժումը շատ ուշադրություն է գրավում ու համակրանք է ստանում նոր երիտասարդ սերնդի կողմից, ի տարբերություն մյուս քաղաքական շարժումների, որոնք այդ հարցում պարզապես ձախողում են: Սա մեզ համար ցուցիչ է և շատ լավ նշան, որ մենք ոչ միայն ճիշտ ուղին ենք բռնել, այլև այն, որ մեր շարժումը շատ մեծ ապագա ունի:

Շատերը այս պահին կարծում են՝ իմաստ չկա ֆինանսավորել մեզ նման փոքրաթիվ ու, այսպես ասած, «մարգինալ» քաղաքական շարժմանը, քանի որ մենք իբրև ոչ մի հնարավորություն չունենք մեր երկրում գործող մեծ քաղաքական ուժերին այս պայքարում հաղթելու և հասնելու իշխանության: Սա իրականում կարճատեսություն է, քանի որ պատմությունը մեզ բազմիցս ցույց է տվել, որ օրհասական ու քառսային ժամանակներում ճակատագիրը մեզ նման շարժումներին է կանչում գործողություններ անելու համար: Եվ կարծում ենք՝ բոլոր ողջամիտ ու իրատես հայերը քաջ գիտակցում են, որ մեր երկրին սպասվում են նման քառսային ժամանակներ, և մենք պարտավոր ենք պատրաստ լինել այդ փոթորիկին: Նման ծայրահեղ ժամանակներում ազգը փնտրում է այն շարժումներին ու առաջնորդներին, ովքեր կհամարձակվեն արմատական փոփոխություններ իրականացնել: Նման ժամանակներում, մեզ նման «մարգինալ» շարժումները երկրաչափորեն աճում են:

Մեր քաղաքական հակառակորդների քանակական առավելությունը ու նրանց աստղաբաշխական ռեսուրսները մեզ չեն վախեցնում, քանի որ մենք վստահ ենք, որ նրանք հիմնված են ստերի ու կեղծիքների վրա, և կտապալվեն թղթե տնակի պես մի փոքր արտաշնչից: Իսկ այն, ինչ մենք ենք կառուցում, թեպետ փոքր այս պահին, կունենա ամուր հիմքեր, որը կշարունակվի դարեդար, նույնիսկ մեր ոսկորների փոշիանալուց հետո:

Հետևաբար, «Հոսանք»-ին միանալը կամ աջակցելը հարկավոր է յուրաքանչյուր գիտակից հայ ազգայնականի համար, քանի որ դա անելով դու հավաստիացնում ես, որ Հայաստանը ոչ միայն ներկայում, այլև ապագայում կունենա իրապես հայկական քաղաքական կառույց, որով կկերտվի մեր երազած ազգային պետությունը: Հայությունը պետք է կառավարի իր ճակատագիրը, ոչ թե ենթարկվի արտաքին խաղացողներին, և դուք

շարժման համար ձեր փոքր լուման ներդնելով՝ կարող եք չափազանց օգնել այս հարցում: Կարող եք վստահ լինել, որ ձեր ներդրումը, որքան էլ մեծ կամ փոքր լինի, չի գնալու անհայտ ուղղությամբ, այլ կծառայի մեր համազգային նպատակի իրագործմանը:

Ինչպե՞ս միանալ կամ աջակցել «Հոսանք»-ին

«Հոսանք»-ին միանալու համար կարող եք այցելել «Հոսանք»-ի կայքէջը և լրացնել այնտեղ տեղադրված հարցաթերթիկը, որից հետո կհամարվեք անդամ, եթե համաձայն եք «Հոսանք»-ի անդամագրության համաձայնագրի հետ և համապատասխանում եք շարժման որակավորումներին, որոնք ևս տեղադրված են կայքէջում: Մեր առաջնային նպատակներից է կառուցել հավատարիմ, նվիրյալ և գաղափարական կորիզ շարժման համար, որի մաս Դուք կարող եք լինել: Այդպիսով՝ մենք կամաց-կամաց կընդարձակենք մեր շարքերը և աստիճանաբար կդառնանք մեծ քաղաքական ուժ, ու բոլորը մեզ հաշվի կառնեն:

Եթե դեռ պատրաստ չեք միանալու ու ուզում եք ուղղակի ինչ-որ կերպ աջակցել ու օգուտ տալ «Հոսանք»-ին, կարող եք մեզ հետ կապ հաստատել և Դու՛ք ասել, թե ինչ հմտություններով կարող եք ձեր աջակցությունը ցուցաբերել մեր շարժմանը: Մեզ միշտ հարկավոր են լրագրողներ, իրավաբաններ, գրողներ, գրաֆիկ դիզայներներ, թվային նկարիչներ, տեսանյութ մոնտաժողներ, կինոօպերատորներ, հաշվապահներ, մարզիչներ և առհասարակ ակտիվ ու հմտություններ ունեցող մասնագետներ, հատկապես՝ երիտասարդներ: Եթե չունեք նման հմտություններ, կարող եք օգտակար լինել՝ ուղղակի մեր տեսանյութերը ու գրառումները տարածելով և ձեր բոլոր ծանոթներին մեր մասին պատմելով: Իսկ, եթե ինչ-որ պատճառով չեք ուզում բացահայտ աջակցություն ցուցաբերել, կարող եք ֆինանսապես աջակցել՝ մեծ կամ փոքր գումարով, և վստահ կարող եք լինել, որ ամեն դրամը կգնա շարժման զարգացման նպատակին:

Մեզ պետք է ֆինանսական աջակցություն, որպեսզի կարողանանք վարձատրել հայրենասեր մասնագետներին և շարժման հետ կապված բոլոր կարևոր ծախսերը փակել: Կազմակերպված շարժման համար մենք պիտի կարողանանք ունակ մարդկանց գործի դնել, ովքեր կարող են մեր շարժման ընդարձակման հարցով զբաղվել՝ որպես հիմնական աշխատանք: Դուք կարող եք տեղեկանալ, թե ինչպես ֆիանսապես աջակցել մեզ՝ այցելելով մեր կայքը և ուսումնասիրելով նվիրատվության էջը: Պատմության մեջ ոչ մի քաղաքական շարժում առաջ չի գնացել առանց ֆինանսավորման, և այս ժամանակակից դարում էլ ոչինչ չի փոխվել այդ հարցում: Որքան էլ փոքր լինի ձեր ներդրումը այս շարժման մեջ, դա մեծ տարբերություն կտա վերջում, երբ շատերը սկսեն միանալ: Այդ իսկ պատճառով մենք անչափ շնորհակալ ենք ցուցաբերած ամեն տեսակ աջակցության համար:

Մեր թշնամիները ուրախանում են, երբ տեսնում են պառակտված հայ ժողովուրդ՝ միաժամանակ ամենից շատ վախենալով համախմբված հայ ազգից: Առանձին-առանձին մենք ընդամենը ողորմելի էլեկտրոններ ենք, իսկ միասին՝ հոսանք: Մեր պայքարի հաջողությունը իսկապես կլինի կամքի հաղթանակի մեծագույն վկայությունը: «Հոսանք»-ը ճակատագիր ունի, և մեզ ոչինչ չի կարող կանգնեցնել: Սա ոչ թե մեկ շարժման, այլ ամբողջ հայ ազգի պայքարն է:

Աջակցեք կամ միացե՛ք «Հոսանք»-ին, դարձե՛ք հայության նոր վերածննդի հիմնասյունը:

ՀՈՍԱՆՔ

ՄԵԿ ԱԶԳ, ՄԵԿ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ, ՄԵԿ ԿԱՄՔ

hosank.net